

CONTINUATIO

CATALOGI VIRORUM SANCTITATE ILLUSTRUM

E CONGREGATIONE CASINENSI

A L I A S

S. J U S T I N Æ

P A T A V I N Æ

PER EUMDEM REVERENDISSIMUM PATREM

D. MARIANUM ARMELLINUM

EJUSDEM CONGREGATIONIS

S. PETRI DE ASSISIO

ABBATEM.

ROMÆ, ANNO MDCCXXXIV.

Typis Jo: Zempel Germani Viennensis propè Montem Jordanum.

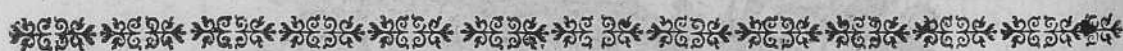
SUPERIORUM PERMISSU.

Qui cæpit opus bonum, perficiet. *Philip. i. 6.*

IMPRIMATUR.

Si videbitur Reverendissimo Patri Magistro Sac.
Pal. Apost.

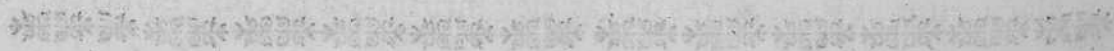
N. Episc. Bojan. Vices.

IMPRIMATUR.

Fr. Jo: Benedictus Zuanelli Sacri Pal. Apost.
Magist. Ord. Præd.

ROME, ANNO MDCCXXIV.

Typis Jo: Knebel Germani Viennensis propè Montem Jordanum.

SUPERIORUM PERMISSU.

Ab-

Absoluto Assisii typis Sgariglianis gemino *Episcoporum, ac Reformatorum* Catalogo, vix incæptam tertii, *Virorum*, nempe, *Sanctitate Illustrium* impressionem abrumpere, & Romam plurium negotiorum causâ, denuo pergere oportuit. Hic ne postremi hujus Operis, quod lucubrationum mearum corona, Deo adjutore, esse debet, editio diutius differretur, eam statim continuandam curavi, sperans insuper fore, ut hæc Romana editio, longe castigatior, ac pulchrior præcedentibus impressionibus prodeat.

APPROBATIONES.

JUssu Rm̃i Patris Sac. Palatii Apost. Magistri Fr. Jo. Benedicti Zuanelli attente perlegi librum inscriptum -- *Continuatio Catalogi, Virorum Sanctitate Illustrium e Congregatione Casinensi, alias S. Justine Patavine* pervigili cura elaboratum à Rm̃o Patre D. Mariano Armellini Abbate S. Petri de Assisio, ejusdem Congreg. cumque nihil in eo repeterim Fidei Catholicæ, vel bonis moribus dissonum, quinimo formandis ad probitatem fidelium moribus, præfertim Ascetarum per omnigena virtutum exempla aptissimum sit, & valde admiratus fuerim præclarissimi Authoris in colligendis vetustis monumentis solertiam, qua tot illustres pietate viros, è tenebris, hominumque ignoratione revocatos, vitæ lucique restituit, ideo ne ulla unquam oblivione extinguantur, eorum nomina, & insignia gesta in hoc opere, magna eruditione, variaque doctrina referto, elegantissime descripta, ut ad omnium utilitatem prælo committatur plane dignissimum puto. In quorum fidem Romæ scribebam hac die 5. Xbris 1733. *Julius Mandosius.*

REVERENDISSIMO PATRI DOMINO

D. MARIANO ARMELLINO

Abbati Casinensi Franciscus Valesius S. P. D.

Illustrium è Sacro SS. P. Benedicti Ordine Virorum, qui vel morum Sanctitate, vel Præfulatu, aliisque Ecclesiasticis muneribus claruerunt, vitas, ac res gestas elegantissime à te conscriptas ea ani-

mi jucunditate perlegi, qua olim Bibliothecam Bene dictino Casinensem, quam ad exitum perductam nuper typis evulgasti, versaveram, quamobrem uberem æque fructum, ac vindemia protulit, hanc racemationem allaturam puto; nec mirari satis possum, hominem grandævum, diuque affecta valetudine, nulli labori parcentem tot librorum acervos pervolutasse, nec quidquam excidere passus fueris, quod ad amplissimi, & religiosissimi Ordinis gloriam ex illis rediret, nam etsi hic jampridem per se clarissimus sit, & ad summum honoris, dignitatisque gradum pervenerit, nihilominus Tu, & ingenio, acri judicio, verborumque elegancia illum novo splendoribus auges; Opus hoc igitur, ut quamprimum in publicum prodeat dignissimum censeo, & exopto, propositis enim tot Sanctimoniarum exemplis, legentium animos ad pietatem, ac religionem mirifice excitat. Vale meque tui obsequentissimum, ut quotidianis in precibus Deo commendes exoro. Romæ kalendis Decembris 1733.

CHRYSOSTOMUS nobili Familia Nicolini Florentiæ prodiit, & ibidem apud Cænobium Sanctæ Mariæ, quod vulgo Badiam vocant, Monasticum institutum amplexus est anno 1538. die 21. Septembris, qui ut in Sæculo pro ingenii sui acumine Scientiis omnibus, Latina præsertim, Græcæque linguæ egregiam operam navavit, ita in suscepto Religiosæ vitæ proposito singularis pietatis cultu invictè perseveravit, imo veræ Sanctitatis exempla jugiter edidit. Erga Christi Domini Passionem miro devotionis sensu afficiebatur, ejusdemque Passionis, quoad fieri poterat, particeps esse, & maximopere cupiebat, & perquam enixè à Deo postulabat. Nec defuit votis ejus Rex dolorum, eum dignum reddens, *qui vesceretur cibo Regio, & biberet de vino, unde biberat ipse*, suæ videlicet Passionis consortem; nam primò Bononiæ dum esset Chrysoſtomus, in maximam animæ, corporisque angustiam eum incidere permisit, quâ cum acriter conflictaretur, benignissimus Salvator, qui non patitur quemquam supra vires tentari, illi apparens, mirificè eum est consolatus, ex quo tempore arctius Chrysoſtomus se Deo adhæsurum promisit, & consilia Evangelicæ perfectius servaturum. Florentiam reversus, occasionem promissa solvendi insperatam quidem, sed votis suis valde propitiam invenit, nam dum in Suburbano Camporearum, quò Monachi Florentini recreandi animi gratia nonnumquam secedunt, arbores quasdam putaret, crus sibi imprudens securi percussit (hebetudinem enim oculorum patiebatur) ex quo vulnere incuriâ, vel ignorantia Medici Vulnerarii male curato, insanabilem plagam contraxit, quæ ei acerbissimos dolores, ac denique etiam mortem attulit. Dolores quidem illos fortiter, ac patientissime tolerabat, sed quum aliquando ob novam vulneris incisionem, & doloris vim impatientiâ nonnihil pulsaretur, & ejus animus solitudine anxius in diversa raperetur, adfuit statim humana specie Salvator, qui eum blande increpans, ad perfectam patientiam confortavit, & ad veram fiduciam erexit, nec post multos dies ingravescente morbo Sanctissimis Ecclesiæ Sacramentis devotissime susceptis, Cellæ fenestras, ut Cœlum aspiceret, aperiri postulavit, elevatisque sursum oculis, ac manibus in modum Crucis supra pectus compositis, Christi Domini Cruci affixi imaginem, qua apertum latus exhibet pressis labiis exosculans, felicissime ad eum migravit anno 1560. die 18. Aprilis hora 11. ætatis suæ ann. 37. omnibus, qui aderant ingenti stupore, & maxima admiratione captis, & ad tam beatæ mortis imitationem vehementi desiderio incitatis. Ex Necrologio Monachorum Abbatia Florentina MS. pag. 28., & seq. Agit insuper de eo Placidus Puccinellus in Chron. Abbatia Florentina pag. 143. Nosque in nostra Bibliotheca Lit. C. Petrus vero Ricordatus unum ex Interloquutoribus Historiæ suæ Monasticæ Chrysoſtomum constituit, ut videri potest Dial. 1. pag. 4. &c.

CONSTANTINUS ANSALONE Neapoli ortus, ibidemque in D. Severini Cænobio SSm̃i P. Benedicti aſſeclis adscriptus anno 1615. toto vitæ decursu inculpatis moribus, innocentia, ac puritate, virtutumque omnium exemplis Angelos ipsos æmulari visus est. A suscepti namque monastici instituti semita nunquam deflexit, sed ea omnia, quæ in Tyrocinio semel didicit, ad obitum usque diligentissimè custodivit, illud Regii Psaltis quotidie repetens, *& dixi nunc capi*; Obedientiæ præsertim servandæ ita studiosus fuit, ut superiorum jussa, ac si ipsius Dei ore essent prolata, reverenter exciperet, ac veluti innocentis pueri simplicitate, absque contradictione ulla adimpleret;

C Laneas interulas, aliasque vestes ad senium usque propriis ipse manibus lavit; nec hoc solum humilitatis ejus indicium; Monasterii famulos, fratresque laycos interdum rogabat, ut eorum pedes sibi osculari permitterent, nec repulsam sine dolore, ac fletu sustinebat; monastica paupertatis observantissimus, pecuniarum nedum usum, sed valorem etiam penitus ignoravit; Christi Domini Passionem, & Deiparam Virginem tenerrimo pietatis sensu prosequabatur; vix enim utriusque nomine audito, lacrymarum rivulos ex oculis emittebat, idemque dum divinam Majestatem à peccatoribus graviter offendi animadverteret, ei contingebat, Dei proinde immensam bonitatem pro eorumdem conversione jugiter exorabat.

Gregoriani cantus peritissimus, Dei laudes mira suavitate, & elegantia modulabatur, Organa vero dulciter adeo pulsabat, ut audientium corda ad caelestis harmoniæ desiderium, summique Artificis amorem allicerentur; quam etiam artem, sapienter scilicet Deo nostro psallendi, plures adolescentes amantissime docuit. Cum ad senium pervenisset, quatuor ante obitum annis oculorum orbitatem incurrit, nec tamen consuetas vitæ spiritualis exercitationes, & monasticae observantiæ actus, quoad fieri potuit, umquam omisit, donec ad Beatorum sedes vocatus, terras Cœlo commutavit cum Angelis Dei laudes in æternum modulaturus anno 1659. die 7. Julii, haud levi Sanctitatis famâ relictâ, qua de causa ejus Corpus in veteri Ecclesia peculiari tumulo reconditum fuit.

Ex Benedicti Laudati Brevi Chronico S. Severini MS. pagina 343.

F

I.

RANCISCUS MAURUS A' MILITELLO natione Siculus in Monasterio S. Martini de Scalis extra Panormum ad D. Benedicti Castra, nomine tamen, ac jure Canobii Melitellensis transivit an. . . . die . . . , & quandiu in eodem S. Martini Asceterio commoratus est, ab aliis ejusdem Monachis, ea quæ sunt Spiritus Dei percipientibus, *Sicilia Angelus*, nec immerito, vocabatur, nam Angelicis moribus, corporis, animique omnimoda integritate præditus,

Angelicum etiam vultum, blandum videlicet, ac pium præsefererat. Valde juvenis patrio solo relicto Casinum transmigravit, ibique viginti octo, vel eò amplius, annorum spatio, ad obitum usque constantissime permansit, omnibus egregiæ virtutis exempla præbens, nec à Canobii septis, nisi Abbatis sui jussu, ut Clericum quempiam valetudinarium ad Monasterii prædium aliquod, instaurandi vires gratiâ euntem, comitaretur, pedem umquam effrens. Paupertatis Monasticae, & ciborum parsimoniæ itemque ab esu carniū abstinentiæ eximius cultor, eas ægrotus tantum, ut Regula permittit, delibavit potius, quam comedit, idque nihilominus Abbatis præcepto adactus, & Medicorum voluntate compulsus: Laneam interulam semper gestavit, quamvis calidæ admodum esset habitudinis. Humilitas autem, virtutum omnium Regina, præcipuè honore ab eo habita, & verbo, & actione semper fuit asserta, nam cum supremi Congregationis nostræ Præsules, insignis ejus probitatis optimè conscii, invitum licet, ac renitentem, Decanum, ac Tyronum Magistrum illum elegissent (quod munus maxima charitate, ac pietate, nec minori adolescentium emolumento, omniumque spirituali utilitate aliquandiù gessit) & ad sublimiores dignitates eum provehere statuisent, ipse enixissimis precibus ab hoc eos consilio revocavit, imo ut aditum ad
altio-

F

altiores gradus sibi præcluderet, Decanatus etiam officio nuncium remisit, & vix Decani merum titulum deinceps retinuit. Ad diurnam, nocturnamque Psalmodiam, reliquasque omnes Monasticas observationes assiduus, communibus regularium onerum legibus, licet vel atas, vel affecta valetudo id postularet, solvi se numquam permisit. Erat quidem variis scientiis imbutus, linguamque Gallicam apprime callebat, sed ejus præcipuum studium in divinis paginis perscrutandis, moralisque Theologiæ Doctoribus perlegendis versabatur.

II. *Quia vero acceptus erat Deo, necesse fuit, ut tentatio probaret illum.* Angebatur *Tob. 12. 13.*

etenim jugiter *scrupulorum* angustis, cum tamen candidam adeo, ac illibatam animam fortitus esset, eamque in obtenta per Baptismum innocentia diligentissime custodiret, ut D. Petrus Martonus à Maranulâ, celeberrimi Theologi, virique doctrinâ, ac virtutè insignis D. Theodori à Maranula, qui Casinensis Canobii Prior obiit, germanus Frater, Monachus & ipse pius, ac doctus, Francisci confessionum auditor, sæpe testatus sit, nihil se in eo, ut plurimum, absolute indigens invenire, imò sæpe eum cogebat ad divinum sacrificium celebrandum, quacumque scrupulositate deposita. Pertulit semper Vir Dei hanc animi infirmitatem, quæ eum die, noctuque mirè cruciabat, invictâ patientiâ, donec clementissimus Deus, ut cum dilectis suis plerumque assolet, multos ante obitum dies ab ea penitus eum liberavit. Extrema ejus infirmitas admodum longa fuit, & gravissimis doloribus plena, quos ipse mira æquanimitate, ac fortitudine diuturno adeo tempore toleravit. Denique postquam divinis Sacramentis pluries in agritudine refectus fuisset, in manus Domini Spiritum suum religiosissime reddidit ætatis anno 56. Domini vero 1711. apud omnes magni Servi Dei constanti famâ relicta; quapropter ejus corpus in Ecclesia S. Annæ, ubi omnes Casini decedentes Monachi tumulantur, peculiari arcâ reconditum fuit, ejus capiti marmorea lamina supposita, simplici hac inscriptione insignita, *Franciscus à Militello obiit V. Idus Junii A. D. MCCXI.* Statura fuit mediocri, gracilisque constitutionis, sed pulchra facie, pietatem simul, & affabilitatem spirante. Ex relatione Cl. viri D. Erasmi Gattula, mihi Casino transmissa, qui etiam ipse narratorum haud exiguam partem Casini vidi an. 1683., quo à tribus jam annis ibi degebam. Franciscus vero eodem anno 1683. Casinum venerat, & ego circa finem ejusdem anni Romam redii. Vitus etiam Amicus.

FRANCISCUS à Novis: Vide infra in B. Nicolao à Prussia pag. 151. & seq. n. 4., & 5.

*In supplem.
ad Rocch.
Pyrrhum.*

ASPAR FELIX ex nobili familia Comitum *de Thedeschis*, Placentiæ natus, ibidem in D. Sixti Monasterio S. Benedicti disciplinam amplexus est anno 1633. die 24. Junii. Expletoque studiorum curriculo, varia Canobii munia, præfertim Cellerarii, ex obedientia, laudabiliter exercuit. Dnm igitur quadam die ad refectionem ex more cum aliis sederet, consuetamque mensæ lectionem magnâ mentis attentione auscultaret, tanto divinæ gratiæ illapsu repente com-

G

motus est, ut erumpentibus confestim lacrymis, nullo præterea corporali cibo tunc quidem vesci potuerit; Mox à canaculo egressus, ad Abbatis pedes sese humiliter prosternens, tum Cellarii, tum Cellæ quoque suæ clavem eidem restituit; abdicatoque etiam Decani officio, arctissimam exinde vitæ

G

rationem colere instituit, quam, Deo adjutore, ad ultimum usque spiritum constantissime perduxit.

II. Ex eo enim tempore solitudini, ac pœnitentiæ ita deditus fuit, ut numquam deinceps ex Monasterio pedem extulerit, numquam ipsos etiam propinquos videre, nedum alloqui postea sit passus, sed uni tantum Deo vacans, eique unice adhærens, orationibus, & obsecrationibus die, noctuque semper incubuit. In Cella autem nihil omnino præter paucas Sanctorum imagines, & libros quosdam spirituales, aliquando admisit; Cibum semel in die, eumque admodum parce, capiebat, vini usu sibi penitus interdicto; Ad ignem autem, vel maximo saviente frigore, numquam accessit, nec rem quamlibet tametsi necessariam, à quoquam postulavit, non enim cum aliquo, dempto Patre Spirituali, qui ejus conscientiam moderabatur, verbum ullum amplius fecit, nec oculos à terra ad quempiam aspiciendum amplius levavit, sed triginta quinque, plus minus annorum spatio in extrema paupertate, summa obedientia, rerum omnium mundanarum contemptu, profunda humilitate, ac insigni modestiâ, cordis assiduâ compunctione, sui ipsius abnegatione, corporisque, tamquam insensissimi hostis implacabili odio invictè perseveravit.

III. Obtinuit itaque ab Abbate suo facultatem sese in quadam Cella ab aliis remotâ claudendi. Eam discretus Abbas ita disponi, & aptari jussit, ut ex altera parte januam aliam adhortulum ducentem haberet, quò in eodem relaxandi animi gratiâ posset quandoque ambulare; qua tamen permissione, & comodo nullatenus usus est, sed intra Cellæ septa, quoad vixit, immobilis perstitit; ex ea ad templum sacrificaturus, & ad Chorum Deum laudaturus dumtaxat egrediens, quo expleto, ad dilectam solitudinem, *secum in superni Inspectoris oculis habitaturus*, rectâ revertebatur. In eandem vero Cellam præter Abbatem, & Monachum ad ejus curam ab eodem delegatum, nulli unquam patebat aditus: quia verò quandoque famulus, cui id erat demandatum, parcum illum cibum ad ejus Cellam deferre, (Deo permittente) obliviscebatur, duobus, aut tribus elapsis diebus, cum jam deficere, & inediâ confici inciperet, tunc quidem Cellæ januam aperiebat, quod utique signum erat, vel extremæ cibi necessitatis, vel obortæ alicujus infirmitatis.

S. Greg. M.
hoc de S. P.
Benedictò in
Specu Subla-
censilante,
dicit.

Livello.

IV. Nec silentio prætereundum, à quacunque pecuniæ non solum cupiditate, sed etiam usu eum penitus fuisse alienum, licet enim consanguinei, astu quodam adhibito, aliquam nummorum summam, etiam Canonis nomine, ei offerrent, statim illam Vir Dei in terram longe projiciens, nulloque prolato verbo, Cellæ ianuam in eorum conspectu claudens, ipsorum conatus, ac diligentiam eludebat, ac frustrabatur.

Hac mirabili vivendi methodo longo adeo tempore ad ultimum usque senium inviolatè servata, anno tandem 1715. die 18. Febr. acri apoplexia correptus, brevi temporis spatio animam Deo reddidit, & ad sempiternæ Gloriæ coronam percipiendam, pœnitentiæ videlicet adeo asperæ, ac severæ fructum in Cœlum evolavit, ætatis suæ anno 80. in ep̄lâ encyclica, quæ de uniuscujusque Monachi obitu ad singula Monasteria mittitur, tali elogio, & quidem jure, ac merito à D. Cherubino à Parma S. Sixti tunc Abbate honoratus, „ Ben' è vero, che sempre è vissuto, qual si deve, per santamente mori-
„ Fornito di una profondissima umiltà, accompagnata da una singolare ab-
„ bjezione di se stesso, e con un totale invidiabile distaccamento dal mon-
„ do, ha per moltissimi anni praticato una volontaria vita tanto aspra, ed
„ afflittiva, che il solo ricordarsela fa meraviglia, e stupore &c. Reliqua
à Monacho Placentino Hip. Pug. ejus Synchrono, viro gravi, ac fide dignis-
simo accepimus.

I. GOMETIUS ULYSSIPONE, Regia Lusitaniæ Urbe, nobilissima stirpe progenitus, in Italiam studiorum causa demigrans, dum in Patavino Gymnasio Cæsareis legibus operam daret, Dei aspirante gratia, & Monachorum S. Justinæ SSm̄is operibus urgentibus, Monasticam Regulam, sub Ludovico Barbo, observandam suscepit; brevique (ut erat perfectionis Evangelicæ acquirendæ cupidissimus) ex discipulo virtutum Magister evadens, ab eodem Ludovico Prior Clausuralis Cœnobii Florentini, licet admodum juvenis, fuit constitutus, & postmodum etiam Abbas creatus; quod Monasterium, summa diligentia, inprimisque optimis vitæ exemplis, sobrietate, prudentia pudicitia, benignitate, hospitalitate, & mira in omnes charitate ita reformavit, pluribus, iisque lectissimis Monachis undique congregatis, ut Angelorum potius chorus, quam hominum cœtus domus illa, Rectore Gometio, videretur; Eam siquidem, postquam multo, quo tenebatur, ære alieno liberasset, Cœnobium splendidis ædificiis, Ecclesiam omnis generis suppeditili ad divinum cultum ornatus peragendum, Bibliothecam melioris notæ libris Græcis, Latinisque locupletavit; cum interim advenis, & peregrinis alimenta, & eleemosinas abunde subministraret, ac insuper viduis, ac pauperibus Civibus alendis, necessaria omnia in menses, & annos suppeditaret, puellis nubendis dotes, captivis redimendis pretium, debitoribus è carceribus liberandis pecunias indefinenter distribueret. Denique hospitalem domum pro Religiosis, & Ecclesiasticis Viris excipiendis intra Monasterii septa disposuit, ubi eos omni charitatis officio prosequeretur; quæ omnia etsi tam magna, imo si cum nupero Monasterii statu conferas, vix credibilia, immota, constantique in Deum fiducia facillime præstare potuit, *spes enim non confundit*.

II. Nihil dixerim de faminis illis Deo devotis, ex Pontis Rubacontis angusta nimis, ac periculosa Cella in novum, ac celeberrimum ab eo extractum Cœnobium, quod *Muratarum* appellatum est, media fere in Urbe Florent. Via Gibellina translatis: Nihil de tot aliis religiosis domibus, tum intra, tum extra Civitatem in pristinam propriæ cujusque Regulæ observantiam fortiter, ac suaviter restituitis; præsertim S. Birgittæ Cœnobio, mille fere passus extra Florentiam sito, quod vulgò *Il Paradiso* hodieque dicitur, ubi sub Regula D. Augustini Fr̄s., & Sorores, muro tantum interjacente tunc degebant; præteream itidem Præsidis Gl̄is. munus apud Sacram Eremum Camaldulensem jussu Bm̄i. Eugenii IV. Pontificis Max. sanctissimè à Gometio aliquandiù gestum, nam de præclaris hisce, aliisque similibus Gometii facinoribus plura aliàs jam diximus in Bibliotheca scilicet, & in Reformatoribus. Hoc tantum dicam, Gometium, nedum pauperum omnium, sed totius etiam Florentinæ Urbis amantissimum veluti parentem fuisse; ipse enim, quandiu Florentiæ mansit, omnem operam contulit, ut & privata odia, ac similtates sedaret, & publicas dissensiones, & scandala, imo civilia quoque bella penitus extingueret, pacem, & concordiam omnibus restitueret, idque tum piis ad Deum precibus, tum acribus ad Magistratus, populumque cohortationibus per sæpe obtinuit, quamobrem cum omnes Virum justum, ac fidelem eum haberent, ejusque monita, ac verba veluti oracula exciperent, Reipublicæ Florentinæ Theologum, & Consultorem eum nuncuparūt, tantumque juris, & Authoritatis ei tribuerunt, ut omnia cujuslibet Magistratus decreta, & statuta, antequam promulgarentur, prius inspiceret, & expenderet, an justa, & Divinis, humanisque legibus consona viderentur: & ea quidem, quibus Gometii suffragium accessisset, probata censerentur, quibus vero deesset, velut irrita, & inania rescinderentur.

G III. Nec tamen intra hos fines virtutum ejus fama sese continuit, Italiam ipsam egressa Lusitaniam totam, unde Gometius exierat, cum foenore implevit, impulitque Regem Odoardum, ut Gometium, tantum jam virum, precibus, & legationibus ad laudatum Pontificem Eugenium IV. in Patriam revocaret; Prioremque Sanctæ Crucis in Urbe Conimbricensi, ubi olim S. Antonius, Patavinus postea dictus, Canonicorum Regularium S. Augustini institutum professus fuerat, & quò corpora quinque SS. MM. Ord. Minorum Marrochio translata, adhuc jacebant, constitueret. Ibi ac per totum Regnum, dum Cœnobiorum, Cleri, omnisque Ordinis hominum reformationi, verbo, in primisque Sanctissimis Vitæ exemplis feliciter incumbit, tot laborum, totque bonorum operum præmia percepturus, Cœleste Regnum conscendit anno 1442. magna Sanctitatis opinione in terris relicta.

IV. Ex ejus vita à Thoma Salvetto nobili Florentino, Legum Doctore, & Florentinæ Abbatia Advocato, jussu Florentinæ Republicæ, rogatuque Lusitanæ Regis conscriptâ, quæ manu exarata superest adhuc in Bibliot. laudatæ Abbatia Florentinæ, ejus autem exemplar etiam apud me. Item ex Arnaldo wione Lign. Vit. lib. 1. cap. 20. pag. 39. Petro Ricordato Hist. Monast. dial. 3. pag. 322. à tergo, & seq. Jacobo Cavaccio Hist. S. Just. Lib. 5. pag. 212. edit. secundæ anni 1696. Placido Puccinello in Chron. Abb. Florent. aliisque.

I. FR. GREGORIUS è Castro S. Eliæ Casinensis Diæcesis, piis ortus parentibus, ab eisque artem Ferrariam exercere jussus, haud parum in ea profecit; sed cum Evangelicam perfectionem assequi vehementer optaret, Sanctæ conversationis habitum Casini inter Fratres *Commisso*s impetravit. Ejus spiritum ex Deo esse, dura, & aspera Monastica disciplina, per quæ illi transeundum fuit, patientissime, & alacriter tolerata, satis probarunt. In pristina Ferraria arte ex superiorum præscripto diù insudavit; postea Monasterii possessionem S. Appollinaris vocatam integerrime administravit, sed cum ob Columbini cordis simplicitatem minime crederet, quamvis monitus, à quibusdam filiis iniquitatis Monasterii triticum fuisse ablatum, quod persuaderi haud posset, Christianum hominem lethalis culpæ labe ob temporale lucrum, inquinari velle, amotus inde tamquam minus idoneus, & in Cœnobium revocatus, lampadibus Ecclesiæ tergendis, ac totius Domus munditiæ curandæ perpetuò addicitur, quod onus libentissime, ac diligentissime deinceps subivit.

II. Ad complura mechanica affabre elaboranda valde idoneus, & aptus, in antedicto S. Eliæ Castro Horologium pulcherrimum singulas horas ter signans miro artificio composuit, cum interim ad levandam laboris molestiam, recreandique animi gratia, quædam carmina identidem pangeret, quibus Ferrariam artem cunctis præstantiorem, utpote ministeriis omnibus pernecessariam, deprædicabat: sed quid hæc ad regulares virtutes, quibus de die in diem, magis magisque affulsit? Primo enim Abbatem suum non secus ac ipsum SSmum. Patriarcham Benedictum, Monachos vero omnes veluti antiquos Ordinis nostri Sanctos demississimo obsequio venerabatur. Silentium inviolabile statutis horis servabat; at cum loquendum erat, sermones suos, Deum semper, & quæ Dei sunt præferentes, Divinæ Scripturæ historiis, & Sanctorum exemplis condiebat; noctu vero Confratres suos panes de more conficientes, Sacra Lectione, ut Casini semper fieri consuevit, & etiam nunc consuevit, ut aliquis hoc officium charitatis adimpleat, sedulo reficiebat; otio perpetuum bellum indixit, cui propterea longe arcendo quidquid temporis à mechanico labore supererat, præsertim festivis diebus, orationi dabat, tum pias preces, & meditationes Sanctas ex agiographis codicibus sua ipse manu exscribebat.

At Sacratissimum Christi Corpus, qua devotione, quo spiritus fervore, qua denique reverentia percipiebat, paucis narrari non potest; duarum saltem horarum spatium, animi adornando thalamo, pro tanto excipiendo hospite, piarum precum balsama effundens, ignitorum affectuum thymiamata incendens, infumebat; hocque totum parum illi videbatur præ amoris, & venerationis magnitudine. Dum in Casinensi Ecclesia Sanctorum Corporum Bñi P. Benedicti, & Sororis Scholasticæ an. 1627. translatio fieret, fama est, ipsum una cum Zacharia Fraſtensi Viro Sanctissimo, audivisse mirabilem organi sonitum nullo pulsantis ministerio efformatum.

Tandem post tot exantlatos labores, feбри correptus ad extrema devenit, cumque in lecto jaceret, & vi morbi conflictaretur, vehementer à Doemone vexatus fuit injecta dubitatione de Baptismo rite ne, an inaniter à Parocho sibi collato ob intentionis defectum, sed Cœlesti illustratus lumine, tetram Satanæ suggestionem fugavit, seque totum divinæ tradidit contemplationi; morti jam proximus cap. 1. Evangelii S. Joannis, *In principio erat verbum*, sibi legendum postulavit, quo pluries repetito animam Deo placidissime reddidit circa annum 1643. mense Xñbri ætatis suæ anno 60. expleto. Fuit quidem corporis statura pusillus, sed virtutibus, ac donis Cœlestibus magnus, & quo humiliori in statu apud homines constitutus, eo sublimioris meriti apud Deum declaratus. Ex Cornelii Ceraso Prioris Casinensis Elogiis, quæ de Monachis, & Commissis Casinensibus sui ævi conscripsit, asservatis in Tabulario Casinensi. Meminit quoque ejus Felix Egger Monachus Petrhusianus Idea Ord. Hierar. Bened. Libello 2. p. 3. dissert. 3. pag. 429.; ubi narrat laudatum Zachariam Ascetam Casinatem vidisse Confratris sui *Gregorii à S. Elia* ibi *Conversi* animam multo Cœlesti lumine circumfusam Cœlum conscendere; quod idem refert Casimirus Vincentius Chranovius Polonus in Vita ejusdem Zachariæ impressâ Neapoli an. 1678. apud Gramignanum cap. 7. pag. 94. & seq. ubi etiam ejus virtutes describit; sicut pariter sup. pag. 92. & 93. auditam ab eo Cœlestem Symphoniam in præarrata Sacrorum pignorum translatione testatur.

IEREMIAS MARCHESIUS Neapolitanus, ibidem in Cœnobio S. Severini sæculo vale dixit anno 1651. die 15. Januarii, ubi postea Decani munus exercuit; Primis post ingressam Religionem annis nonnisi communem cum ceteris Monachis vitam duxit; sed postea peculiari gratia ad sublimiora à Deo vocatus, arctiorem sibi præscripsit vivendi methodum: non enim solum carni, imo & Piscium esum sibi interdixit, verum etiam tres Hebdomadæ dies pane,

dumtaxat, & aqua tolerabat: Tyronum Magister ex obedientia factus, illos in Dei timore, & Regulæ observantia diligentissime instruxit, & ad Monasticam perfectionem, & proprio exemplo, & acerrimis adhortationibus ferventissimè incitavit, nunquam tamen præ divini honoris zelo, quo æstuabat, muneri suo ita satis factum ei videbatur, quin de patris negligentis peccatis scrupulis angeretur; Quamobrem animo perpendens Abbas, Decanatus onus Jeremiæ ob assiduam spiritus anxietatem, impedimento potius esse ad ulteriorem profectum, eum illa cura publicè absolvit, & à Decanatu suspensum manere jussit. Tum vero quam altas in ejus corde Humilitas radices fixisset, palam fuit, genu enim flexo, Deo statim, ejusque in Cœnobio geren-

G

H

Herenti vices Abbati gratias plurimas reddidit, quod majorem sibi rebus Coelestibus, sanctisque meditationibus deinceps vacandi copiam tribuisset.

*De quo supra in Angelo Sangri-
no.*

II. Sed cum Regni Poloniae Dynasta (Palatinos vocant) Carolus Copek, Vir piissimus, in Italiam veniens aliquot è nostra Congregatione Monachos postulasset, ut iis Ducibus novam in Polonia Congregationem ad instar Casinensis, quæ propterea Castro-Casinensis appellanda erat, institueret, inter alios virtute conspicuos Monachos Jeremias ad eam provinciam obeundam electus fuit, ut Tyrones erudiret. Paruit illico Vir Sanctus, nulla vel itinerum, vel linguæ, vel laborum, quibus defungi necesse erat, difficultate præpeditus. Eò igitur perveniens, voti quod in corde jamdiù gerebat, aspera quæque, ac dura pro Deo patiendi, affatim compos effectus est: neque enim paucis referri potest, quot, qualesque ærumnas eum devorare oportuerit, tum ob aeris inclementiam, tum ob assidua bellorum contra Turcas incommoda, crebrasque ea de causa migrationes in remotiores Provincias, idque ut plurimum pedibus tantum, ac in modum fugæ, inediaque confectum; Sed invictus Jeremiæ animus omnia fortiter sustinens, Deo jugiter gratias agebat, quod concefferit sibi ea perferre, quæ in Italia degens numquam sperare potuisset. Tot igitur incommodis, & calamitatibus atritus (præter ætatis gravitatem) Sanctimoniam fama clarus, in Lithuania Spiritum Deo reddidit anno 1671. ejusque corpus peculiari loco tumulatum fuit. Illius memoriam literis consignavit Benedictus Laudati in Brevi Chron: S. Severini MS. parte 2. pag. 355. In nostris quoque Regestis *summæ pietatis vir appellatur.*

*Ser. Tan.
pag. 75.*

HIERONYMUS ANDRUZZI. Vide infra L. T. in Timotheo Carminati prope finem.

I. **HIERONYMUS ARMINIUS** Patria Neapolitanus nobilibus, ac piis parentibus natus est anno 1559. die 5. Oct. unde in Siciliam demigrans apud S. Martinum de Scalis extra Panormum Monasticæ Regulæ sese addixit an. 1574. die 22. Februarii. Vitam verò suam in Religione ita instituit, ut præter acerrimam penitentiam, & assiduum orandi, ceterasque virtutes exercendi inexplebile studium, nihil præterea curare, aut agere videretur, nam orationem sapius ad plures horas toto corpore humi stratus, conformatis in Crucis similitudinem manibus continuabat. Corpus cilicio, Zona, & aculeis ferreis artus fodientibus, cruentisque flagellationibus, jejuniis, ac vigiliis ita cruciabat, ut in hostem infensissimum extremo supplicio dignum vix quidquam durius, aut crudelius decerni umquam potuerit, quo subsidio in primisque Bnæ Virginis Patrocinio Virginitatem perpetuo servavit. Ut autem Deo charus, & amabilis ita Dæmonibus, in quos mirum exercuit Imperium, valde erat formidolosus, & terribilis, dictus propterea passim *flagellum Dæmonum.* Aliquando cum immundum spiritum Ecclesiasticis exorcismis divexaret, is furor percitus alapam Hieronymo inflixit, at vir Dei alteram maxillam ei protinus percutiendam offerens, hoc patientiæ, & humilitatis actu Cacodæmonem ab obsessò corpore abire extemplo coegit. Alio tempore cum Dæmon ejus præceptis ab homine exeundi pertinacius resisteret, vir Dei ad terram demore procumbens, modo, quo supra diximus, non minus viginti quatuor horis (& alia vice sexdecim) prolixius oravit, donec nefarius spiritus tantâ vi adactus, in fugam verteretur. Monasticæ paupertatis, quam semel voverat observantissimus, supernisque tantummodo bonis inhians, ab omni caducarum rerum, tum honore, tum emolumento semper abhorruit: pinguem propterea Abbatiam à Francisco Cardinali Sfortia, & conspicuum Episcopatum à Raynutio Parmensi Duce sibi oblatum, constantissime recusavit.

*Scaccia
Diavoli.*

Gratiâ curationum insigniter resplenduit, cui Medicus, immodici lucri cupidus, acerbè indignans, Hieronymum colapho, Dæmonem imitatus, atrocibusque contumeliis excepit: at is veluti injuriæ, quam patiebatur, ipse esset reus, humiliter veniam petiit, & furibundi iram mollissimis verbis frangere pro virili curavit. Ter sibi propinatum venenum inoffense bibit, innumerasque persecutiones, testimonio conscientiæ suæ, Deique in primis ope fretus, victor evasit. Prophetiæ spiritu afflatus, non solum futura multo ante prædixit, sed etiam hominum corda, eorumque abditissimas cogitationes penetravit; Horum autem tam charismatum, quam virtutum fons, & origo Hieronymo erat flagrantissimus in Deum, & Dominum Jesum amor, præ cuius magnitudine quidquid umquam pro eo ageret, aut sustineret parum aut propemodum nihil reputabat.

H

II. Cum igitur ejus Sanctitatis fama longe, lateque diffusa jam esset, laudatus Raynuius Parmæ Dux IV. à Clemenre VIII. eum expetivit, ut ejus opera, & consilio in rebus spiritualibus, & ad Dæmonum maleficia avertenda uteretur: Itaque permittente Pontifice Placentiam eum adduxit, & in peculiari domo constituit, ubi duo, & viginti annorum spatio, usque ad obitum, mansit: toto autem hoc tempore ex eadem domo numquam nisi in propinquam Ecclesiam oraturus egressus est. Si quando vero per Urbem, alicujus infirmi visitandi, aut curandi gratia, vel à malo Genio energumenos liberandi, (hoc enim illi singulare donum Deus contulerat) transeundum erat, curru vectus, & omni ex parte clausus incedebat, ne quid terrenum aspiceret; Erat quidem ei hac extra Claustra habitatio jure Martyrium, ideoque pluries enixè petiit, ut sibi ad nostrum S. Sixti Cœnobium veniendi, & ibidem manendi facultas tribueretur, sed frustra, votis ejus Principis voluntate obsistente, qui hac de re Præsulum etiam nostrorum nomine requisitus, negavit id umquam se concessurum, ex quo semel à Pont. Max. licentiam illum penes se retinendi pro suis necessitatibus obtinisset, professus se non minus Hieronymo, quam proprio Genitori debere, cui post Deum vitam, filios, ditionem denique acceptam referret, quamobrem in eadem privatâ domo piissime, uti vixerat, spiritum Deo reddidit anno 1626. die 7. X̄bris hora 3. noctis, Sanctitatis fragrantissimo odore. Infirmo, ac morienti adstitit P. D. Clemens Arcelli nobilis Placentinus, S. Sixti Monachus, & Decanus, qui jam pridem ejus Confessiones excipiebat, pluresque alii Religiosi homines felici ejus in Cœlum migrationi præsentés adfuerunt.

III. Paulo antequam excederet, humiliter postulavit, ut suum quidem corpus ad S. Sixti Ecclesiam deferretur, sed ad januam pedibus ingredientium proculcandum, tumularetur, utpote indignum communi Monachorum Conditorio, quorum consortium vivus, tandiu extra claustra, quamvis invitus, degens, non meruisset. Delato ad Ecclesiam corpore, tanta ad illud visendum, & venerandum, tamquam viri Sanctitatis fama jam clari, populi multitudo convenit, ut intra sacelli clathros illud includi, ne ejus vestes, imo, & membra, nimia devotionis gratiâ, discerperentur, necesse fuerit. Ei Vincentius Squaldus vir doctissimus, ac celeberrimus S. Sixti tunc Abbas misam parentalem solemnè ritu celebravit, & Clericus Regularis Theatinus funebrem orationem dixit. Parentatione expleta, duo viri nobiles Placentini depositis palliis, sublatoque in humeros feretro Hieronymum ad tumulum deportarunt, qui ad majorem Ecclesiæ januam, ut optaverat, transversò corpore, eorundem nobilium manibus ei datus est, ibique magna omnium veneratione hætenus jacet. In tabulario verò Sacrarii ejusdem S. Sixti extant plurimæ testi-

Vit. cap. 30.
pag. 112.

De eo in
nostra. Bibl.
pag. 2. L.V.

Hestificationes virorum insignium, & testium omni exceptione majorum, præcipuè laudati Clementis Arcelli ejus Confessarii, de innumeris miraculorum prodigiis, meritis Hieronymi Arminii à Deo tum in vita, tum post ejus obitum editis.

Anno salut.
1727. Mense

IV. Hæc omnia cum olim incertis Authoribus accepissem, ut rem penitus exploratam haberem, de iis consului Rmum. P. D. Josephum de Leonibus nobilem Placentinum, S. Sixti nuper Abbatem, nunc autem, uti spero, & opto, in Cœlis commorantem (obiit enim paulo ante quam hæc scriberemus) virum egregium, & doctum, qui epistola ad me data anno 1727. mense Januario die 20., & in Analectis referenda, cuncta quæ Hieronymo Arminio Placentiæ evenisse superius narrantur, verissima esse affirmavit. Hieronymi Vitam scripsit Italicè Petrus Antonius Tornamira, ediditque Panormi anno 1674. apud Carolum Adamum in 4., quæ postea à Sacra Indicis Congregatione Lectoribus fuit interdicta; quod quidem Hieronymi Sanctitati minime officit, sed tantum scriptoris in ea exaranda, errorem aliquem indicat. Meminit ejus Gabriel Bucelinus in Benedicto Redivivo ad an. 1626, qui tamen corrigendus est ubi dicit, Hieronymum obiisse eodem anno. 1626. Panormi in S. Martino, cum extra quodcumque dubium Placentiæ diem extremum clausisset, ut supradictum est. Felix quoque Egger in Idea Ord. Hierar. Bened. Libell. 2. pag. 3. dissert. 3. n. 3. pag. 422., & seqq. quem vide.

HIERONYMUS PETRONIUS Fractis Oppido Campaniæ Felicis, nunc Terræ Laboris, nobili familia ortus, Frater Magni Servi Dei Zachariæ Petronii, in Casinensi Archisterio Monasticam professionem emisit anno 1592. die 25. Martii; fuitque postea Prior, ac deinde Abbas *Titularis*, Abbatis scilicet titulo tantum, ac nomine, non verò authoritate, & regimine decoratus. Is in nostris Regestis pag. 235. scribitur in margine *Vir pietate celebris*. A Casimiro vero Chranovio Polono in Vita laudati Zachariæ Hieronymi Fratris, edita Neapoli anno 1678.; cap. 1. pag. 3. *Sicuti cum Zacharia Fratre communem Patriam, & genus, ita etiam non disparem Religionem sed communem Sanctitatem & gloriam adeptus*. Obiit an. D. 1636.

I.

I

IACOBUS GRAFFIUS Capuæ in eadem Campania Felicis, nobili stirpe progenitus, Petrique nomine in Baptismate insignitus, ab ipsis fere incunabulis optimæ indolis cum ad scientias, tum ad pietatem præclara dedit indicia. Vix septennis intempesta nocte è lecto surgens, fundendis Deo precibus diutius incumberebat, latenter quidem, ut ipse existimabat, nam idcirco sese lectuli conopæo circumtegebat, ne à parentibus, qui rem taciti admirabantur, videri posset. Statim atque adolevit, Immaculatam Deiparam impense colere, omnique devotionis affectu prosequi cepit, jejuniorum, flagellationum, coronarum, (Rosaria dicimus) aliarumque precationum munera assiduè, ac libentissime eidem offerens. Adulta jam ætate, cum ob insignem utrique Juri navatam operam, Doctoris Laurea donandus esset, omisso communi aliorum more, Tibicines, & Convivia renuit, sed totam pecuniæ summam, ad trecentos fere nummos aureos, quæ in hujusmodi symposiis, ac solemnibus infumenda erat, honestis puellis dotandis pie, ac religiose dicavit, quod sane egregium facinus Conterraneis suis ad Lauream deinceps assumendis saluberrimo exemplo fuit. Advocati autem munus lucris nullius gratia, sed divina dumtaxat charitate permotus aliquandiu exer-

exercuit; quo tempore Saculo nuncium remittere, & Divino obsequio sese penitus mancipare cum decrevisset, Monasterium S. Severini in Urbe Neapoli delegit, ubi suavi jugo Benedictinæ Regulæ humiliter colla submisit anno 1571. natus ipse annos viginti duos.

II. In Tyrocinio Sodalem, & ex morum similitudine Amicum intimum fortitus est D. Constantinum *De Lanoya* juvenem sanctissimum, pari perfectionis studio, & in Dei Genitricem amore flagrantissimo accensum; cujus quidem amicitia hæc potissimum pactiones fuisse, ut quoties alteruter parietem Cellæ intermedium pulsaret, statim genuflexo Bñam Virginem Angelica salutatione venerarentur, & ut in mensa ob ejus honorem à sapidiori bolo abstinerent, reliquum vero cibum, parcum illum quidem, & restrictum, cinere semper aspergerent.

III. Tyrocinio expleto, non ut plerisque usu evenit, primævi fervoris sensim aliquid remisit, sed potius ea quæ retro sunt obliviscens, acsi quotidie cursum inciperet, ire jugiter contendit de virtute in virtutem, ut tandem ad videndum Deum Deorum in Sion posset pertingere. In primis assidua orationi tum ore, tum mente die, noctuque ita se addixit, ut pluries extra sensus raptus, Cœlestis Patriæ dulcedinem, quantum homini adhuc inter mortales degenti fas est, secundum tamen suam mensuram, prægustare meruerit. Quot vero *Coronas*, quot *Rosaria*, quot parva Officia, præter quotidianum Monasticæ Psalmodiæ pensum, præter incruenti Sacrificii celebrationem, totiusque Officii Defunctorum, integri insuper Psalterii cum omnibus Orationibus Dominicalibus recitationem, singulis diebus Deo, Sanctissimæque ejus Genitrici, pluribusque aliis Sanctis, ut acceptissimam Hostiam laudis, offerret, incredibile prorsus videri posset, eo præsertim tempore, quo septem omnino volumina sub prælo habebat, & magni Penitentiarii, Librorumque Censoris in tota Neapolitana Diacesi munere fungebatur, nisi ejus Vitæ oculatus Scriptor qui diu ejus confessiones excepit, testis omni exceptione major Aloysius Carafa, (Sanctus nempe pro Sancto scribens) ex ore ejusdem Graffii de his omnibus, neque enim ipse id antea credere voluit, fidem haud dubiam faceret. Sed quid possibile non sit credenti? quid non facile cum Deo ambulanti? Ad hæc cum media nocte surgeret ad confitendum de more nomini Domini, completa sacra Sinaxi, aliis abeuntibus, ipse in exedra immobilis nocturnas preces, Sanctasque meditationes ad duas integras horas, vel eo amplius, usque ad diluculum cum lacrymis, & gemitibus cordis compunctionem indicantibus, protraherat, à qua laudabili consuetudine nullis umquam Satanae insidiis, nullis tentationibus dimoveri potuit.

IV. Ex his porro quisquis facile ea, quæ de ejus penitentia mox dicturi sumus, verissima esse intelliget, quamvis maxima admiratione digna. Toto Tyrocinii anno Divam Catharinam Sanctæ Gertrudis Filiam imitatus, quotidie liquata cera nuda brachia aspergebat, quam statim è cute imo cum ipsa cute vi abstrahens, horrendum in modum ea deformavit, & novo semper recrudescente cruciatu, implacabilis suæ carnis hostis afflixit. Triginta prorsus annos super faccum paleis tantum infartum, cum somnum, brevem illum quidem caperet, semper cubavit. Nigro pane, ac pura lympha, rarò admodum modico vino admixtâ, victitavit, quod cibi genus non ut reliqui solent homines suis manibus ori admovebat, sed toto corpore ad terram prostratus, instar quadrupedum labiis tantum hauriebat, cum alioquin à prima juvena ad ultimam usque aetatem in honorem Bñæ Virginis jejunium cunctis diebus Sabbati solo pane, & aqua celebraret. D. P. Benedicti exemplo, cum ab

I

De eo Catalogo Episcoporum.

Oratio.

De eo sup. L. A.

Penitentia.

I immundo spiritu graviter tentaretur, *super urticas, rigidosque sentes* nudum se volutavit, eoque heroico actu gloriosum de Satana triumphum duxit; nec eo tamen tutum se reputans, flagellis sapissimè, & acerbissime se cedebat, cili-
ciumque asperrimum, in modum indusii efformatum, scapulas, ac genua te-
gens quinquennio gestavit, alternis tamen diebus, ne dolor consuetudine le-
niretur, sed acrius semper revivisceret, illud resumens.

Humi-
litas,

Inanem
dorian.

V. Humilitati acquirenda ac servanda, utpote virtutum omnium fundamento, ac fonti, curas omnes impendit; ab omni proinde honore, ac dignitate ita semper abhorruit, ut *Decanatum*, qui janua apud nos est dignitatum om-
nium, pro viribus abnueret, nec illum nisi à superioribus coactus umquam admiserit. Abbatis titulum, deferente Paulo V. Pont. Max. in virtutis, ac doctrinae primum, cui Librum de Casibus summo Pontifici reservatis obtu-
lerat, invitus recepit, cum regimen, & pastorem sollicitudinem enixe de-
precatus fuisset. Res autem suas, Penitentias, Orationes, Illustrationes, aliaque id genus cautissime occultabat, Salvatoris nostri monitum probe cu-
stodiens, *Clauso ostio ora Patrem tuum*; quæ vero de eo scimus, laudato Aloysio Carafa Confessario suo, obedientiam compulsus, non secus ac illi, qui tormentorum vi delicta confitentur, manifestavit; adeo Graffius Cano-
doxiam pertimescebat. Nemo illum de quopiam conquerentem audivit, nemo contra aliquem vidit iratum; raro, & urgente dumtaxat necessitate è Mo-
nasterio egrediebatur, optime sciens Religionis Spiritum in Claustro aquisi-
tum per urbanas evagationes, & secularia commercia sensim remitti, nec fieri posse, *ne de mundano pulvere etiam religiosa corda serdescant*, ut S. Leo Magnus admonuit, cum alioquin nil magis Monachum deceat, quam solitudo; eam enim ipso vel nomine præfert.

Pauper-
tas,

VI. Paupertatem uti plurimum dilexit, ita probe servavit: In ejus Cella nihil pretiosum, nihil pulchrum vidisses; Decem fere ducatorum centena sibi à piis hominibus oblata, dotandis honestis puellis addixit. Cum ejus lucubrati-
ones maximi ab omnibus fierent, & avidissime expeterentur, Bibliopola, qui suis typis ea consignabant, multa pecunia, multisque recentiorum Authorum libris pro illis Graffio respondebant, at is nummos quidem pauperibus erogabat, libris vero Monasterii Bibliothecam locupletavit; Ceterum toto Mo-
nachatus tempore quinquaginta, vel eo amplius annorum, vix ipse unum aut alterum Carolenum in proprios usus, petita prius tamen ab Abbate suo venia expendit; nihil enim cupiebat in terris, qui omnia adipisci contendebat in Coelis.

Obedien-
tia.

VII. Ejus quoque Obedientia insignis æque, ac felix fuit. Decanus renunciatus, & Novitiorum Magister constitutus, Venetiis in Monasterio S. Georgii plures eosque præstantes discipulos pietate, ac literis egregiè instituit, qui postea Abbates prudentia, doctrina, ac sanctimonia celebres evaserunt; Sacros item Canones variis in locis, ea qua eminebat eruditione, explanavit. Neapolim reversus Cœnobio Sanctorum Renati, & Valerii, apud Surrentum, quod Sancti Severini appendix est, Rectoris titulo præficitur, paruit illico Vir Dei, quamvis subesse longe magis cuperet, quam præesse; suæque Obedien-
tiæ fructum cumulatissimum statim recepit; Nam in veteri Ecclesia eorum-
dem Sanctorum, qui olim Surrentinae Civitatis Episcopi fuerant, Sacra Lip-
sana invenire, & circum illa, dum propriis manibus Sepulchra effoderet, arenam auream solus videre, & contrectare meruit, eaque corpora in no-
vum templum solemnè pompa, & communi omnium lætitia, & gaudio tran-
stulit, & decentissimè collocavit, non utique sine pluribus, iisque ingenti-
bus

bus eodem tempore, tum horum Sanctorum intercessione, tum Jacobi nostri precibus, patris miraculis, inter quæ puero luminibus orbato, pristina videndi facultas restituta narratur.

I

VIII. At vero ejus patientia qualis, & quam invicta fuerit, paucis referri non potest: Tribus ante obitum annis acerrimis podagræ doloribus conflictatus, Deum semper laudans illi gratias agebat, cruciatus omnes, pro peccatorum expiatione libentissime veluti Sacrificium contriti cordis Domino jugiter offerens. Ingravescente autem morbo, toto fere biennio lecto decumbens, cum ullam in partem sese vertere nequiret, sed immobilis permanere cogeretur, non solum summâ animi fortitudine omnia sustinuit, sed insuper vehemens desiderium majora adhuc patiendi, quod in ejus corde Eucharisticus cibus devotissime ab eo quotidie sumptus accendebat, magis, magisque patefecit, nullis enim neque Medicorum, neque alterius cujusvis suasionibus aquiescere unquam voluit, ut lineam interulam, aut lineum pileolum sumeret, laneo dimisso, quamvis flagrantissimis febribus astuaret. Ad eum sic ægrostantem, tamquam ad oraculum sapientiæ, & Sanctitatis speculum nobiles, alii-que honesti viri identidem confluebant, quibus monita salutis pro uniuscujusque statu, & conditione præbens, Spirituali consolatione perfusos dimittebat. Paulo ante obitum laudato Aloysio Carafa duo valde notabilia, Confessionis tamen sigillo, quoad viveret, obtegenda, aperuit, quod nempe Virginalem integritatem illibatam servaverit, & quod numquam lethale crimen voluntarie comiserit.

Patientia.

IX. Mortem suam, ac mortis diem, horamque multis diebus ante prædixit; plura item alia Prophetiæ spiritu afflatus prænuñciavit; in iis tumultus, ac turbas, quæ miserum in modum Neapolim, totumque Regnum affligerent, & tantum non funditus exciderent, acsi præsentia essent, conceptis verbis descripsit, cordium etiam occulta penetravit, & quæ clam se à proprio famulo perperam commissa fuerant, illi aperuit. Tandem cum finis ejus peregrinationis appeteret, SS. Ecclesiæ Sacramentis summa cum devotione perceptis, elevatis in Cælum oculis, Angelicam animam placidissimè in manus Domini tradidit, æternitatis gloria, quæ virtutum, ac bonorum operum merces est, ab eo coronanda anno 1620. die 19. Oct. ætatis suæ circiter septuagesimo; Corpus in sacello SS. Crucifixi peculiari loco reconditum, post annos 3. in veterem Ecclesiam translatum fuit, & sub uno ex ejus altaribus collocatum. Caputque statim miraculis quampluribus effulgere, præsertim in dissolvendis energumenis, qui impetraturi libertatem à Dæmonum Tyrannide fræquentes ad ejus tumulum confugiebant. Exeuntes autem Dæmones fatebantur, hoc in ipsos imperium à Deo Graffio tributum præmium esse incorruptæ Virginitatis, quam insigni illâ de impura suggestionem victoriâ sanguine inter vepres effuso fortiter partâ, tectam sartam servavit. Reliquiæ item tum corporis, tum vestium plures infirmos solo tactu curarunt, in iis morti jam promixum ob pestiferum gutturis morbum, ejus digitus gulæ admotus confestim sanavit. Denique tot, tantaque edita ad ejus tumulum fuerunt miracula, ut ad ea litteris consignanda Viros duos, Monachum unum, Laicum alterum deputari oportuerit, qui numquam è templo discedentes, fide dignorum hominum innumera testimonia excipiebant, una voce dicentium *quia vidimus & testamur mirabilia Dei*; ex his porro efformati sunt *Processus miraculorum, & Gratiarum*, quas ad suam, & servi sui Jacobi gloriam operari dignatus est Deus, in tabularios S. Severini asservati.

Prophe-
tia.

Obitus.

D. Simpli-
cius Cam-
pagna Theo-
logus.

Ex ejus Vita scripta tum ab Aloysio Carafa singulari libello, tum à Jacobo Majori-

I

lorica ejus olim discipulo tomo 1. *Rerum memorabilium* ad an: 1622., & 1623., tum denique ex Brevi Chron. S. Severini à *Bened. Laudati* composito p. 2. pag. 270. Agimus Nos etiam fusissime de eo in nostra Bibl. p. 1. pag. 4 & seqq. ubi ex his ipsis Authoribus plura de ejus Sanctitate narramus, quæ multo consultius fuisset huic loco reservare, quod ideo non fecimus, quia de scribendo hoc ipso Virorum Sanctitate Illustriorum Catalogo minime tunc cogitabamus, quod idem in nonnullis aliis nostris Scriptoribus Sanctimonia fama celebribus etiam evenit. Ceterum in eadem nostra Bibl. plures alios Authores honorificè de Graffio agentes in medium adducimus.

- I. FR. JACOBUS ab Herculaneo, quod Oppidum est Campaniæ in ora sinus Neapolitani vulgo *Torre del Greco* familia de *Maglulis*, parentibus modicis quidem, sed piis, ac Deum timentibus natus est; expletoque vigesimo quinto ætatis anno, cupiens Deo perfectius deservire, inter Fratres Conversos, seu *Commisso*s, ut nos dicimus, apud S. Severinum admitti postulavit, eo prorsus tempore, quo prænarratus Jacobus Graffius ibidem Monachum induit; qui duo Jacobi, veluti duo splendidissima luminaria, Sanctitatis radiis Cœnobium illud, totamque ad eò Congreg. illustrarunt, varia tamen vivendi methodo, ac ordine; ut enim in domo Dei mansiones multæ sunt, sic ad eam pertingendi haud una patet via. Graffius præter commune regularis observantiæ pensum, totus fuit in asperrimis pœnitentiis, assiduis orationibus, aliisque minime imperatis pietatis operibus exercendis: At Fr. Jacobus nihil unquam singulare, nec duriorẽ vitam, nisi quam Regula præscribit, sectari voluit, sed ad illam perfectè, & adamussim implendam conatus omnes intendit, hoc nimirum jure confisus Cœleste Regnum se acquisiturum, quemadmodum SSm̃us noster Legislator in fine ejusdem Regulæ illam observantibus promittit, *Facientibus hæc, regna patebunt æterna*. Itaque cum alii Religiosi statutis horis cibum sumerent, ipse etiam una cum illis reficiebatur; cum jejunarent, & ipse inviolabile servabat jejunium. Cum silentii tempus esset, ne verbum quidem proferebat, cum loquendi fieret facultas, & ipse quæ opus erant, parce tamen, & circumspectè loquebatur. Cum alii irent dormitum, & ipse in pace cum Xp̃o quiescebat, cum alii ad Deum laudandum surgerent, & ipse impiger in oratione vigilabat; Ita Gentium Apostolum imitatus, *sebat cum flentibus, gaudebat cum gaudentibus*, omnibus omnia factus, ut se, & alios Xp̃to lucrifaceret.

- II. Omnium autem suorum actuum principium, simulque finem, charitatem erga Deum, & proximum sibi constituit, quæ singulis prope momentis in eo veluti in speculo refulgebat, cujusque beneficium cumulatissime senserunt quotquot, quacumque de causa ad eum accedebant; neminem enim à se unquam marentem, aut contristatum dimisit, meminì quidquam (quod quidem concedi poterat) denegavit, cunctorum animis plenam consolationem verbo, factoque infundens. Hujus autem summæ virtutis specimèn egregiè in primis dedit cum triginta prorsus annos Obsonatoris officio functus est, & viginti annos Pistrino, & Cellæ Vinariæ præfuit: tunc enim admodum liberalem Monachis omnibus in eorum necessitatibus sese exhibuit, quæ illis opus erant, abunde suppeditando, cibos optimos ad Regulæ tamen, & Religionis præscriptum, illis comparando, & in omnibus ad eorum commodum, & utilitatem spectantibus, strenuam diligentiam, & eximium amorem præferendo; cum interim in discutiendis expensarum suarum rationibus, & in negotiis pertractandis admodum solers, sagax, ac prudens esset. Erga pauperes perquam misericors, assatim cunctis elemosinas erogabat, nec tamen pro-

Charitas.

pinquos suos aliis anteferebat, sed in charitatis officio ceteris omnibus coaquabat. Ut vero pauperum inopiæ citius subveniret, sinum suum panibus onustum semper gestabat, ut ne uno quidem momento eorum subsidium differretur, sed eodem prorsus tempore pauperes quidem os suum, Jacobus vero manum suam aperiret, ut omnes implerentur benedictione: nam cum tanta assidue largiretur, panis tamen in ejus manibus augescere videbatur, & multo minus in ejus, quam in aliorum administratione consumi; eo nimirum retribuente, qui dixit, *date, & dabitur vobis; & qui dat pauperi non indigebit.*

I

III. At ejus abstinencia revera mirabilis fuit: omnia fere edulia in manibus ejus erant; omnia ab eo aliis distribuebantur, ipseque ob quotidianum haud intermissum laborem, fame, ac siti interdium, nec raro, pulsabatur; & nihilominus gulæ suæ semper victor, extra commune cænaculum nihil unquam comedit, aut bibit, sed inediam fortiter sustinens, statutis horis una cum aliis cum gratiarum actione moderate refocillabatur; quod sane martyrii quoddam genus jure quis dixerit, inter cibos velle esurire, & cum ab aliis famem depellas, ipse famelicus permanere.

Absti-
nencia.

IV. Nec minore laude digna ejus paupertas, quam super aurum, & topation semper dilexit; Humillimus ac sibi despectus vilibus vestibus induebatur, mundis tamen, & minime fordidis, D. Bernardi exemplo, cui paupertas semper placuit, forditas numquam, una dumtaxat tunica, obsoletoque, & depilato pallio contentus; quamvis autem pecunias sibi creditas in aliorum usus copiose expenderet; sibi tamen summe parcus, imo potius avarus, in cella præter vetustam Salvatoris Crucifixi imaginem, nihil prorsus habere voluit; Hic ejus amor, hæ delicia, hoc oblectamentum, huic cor suum, seque totum dicaverat, abjecta rerum omnium caducarum cupiditate, quippe qui *omnia detrimentum fecerat, ut Xptum lucrifaceret*; & pro thesauro hoc unum semper optaret, *nihil habere, & Crucem.*

Pauper-
tas.S. Greg. Nat.
de S. Basil.

V. Orandi assiduitas durissimum ejus genibus callum obduxerat, & cum præmuneris sui negotiis genua flectere non posset, stando etiam aut ambulando, aut mechanicum quodvis opus exercendo, orationem continuabat, semper proinde orariam coronam manibus gestans, ore, ac mente Deum ubique laudans, semper toto corde illi adhærens, semper totis viribus ad illum suspirans, unde colligas perpetuum bellum otio tamquam infensissimo hosti eum indixisse, ut Dæmon semper illum occupatum, suisque propterea tentationibus præclusum aditum semper inveniret; quæ sane cautio plurimum contulit, ad illibatam Virginitatem tota Vita servandam, quemadmodum ejus Confessarii unanimiter testati sunt.

Oratio.

VI. Hinc famâ ejus Sanctitatis longe, lateque propagatâ, Jacobus in omnium ore, & admiratione erat; omnes tum Monachi, tum Laici eum maxime venerabantur, omnes tam boni, quam etiam discoli (quod quidem admodum rarum, ac mirum est) eum laudibus efferebant: Nemo illo præsentem, nisi de rebus spiritualibus audebat miscere sermonem; Ipse autem, ut cunctis summam semper reverentiam exhibuit, ita siquid indecorum vidisset, aut quoquomodo audivisset, corde, & oculis Columbæ usus, omnia in bonum interpretabatur, numquam de aliorum fragilitatibus scandalum sumens. Cum intempestivis noctis horis excitabatur, absque ulla mora è lectulo surgens (quamvis senio jam gravis) ad exercitii sui officinas illico descendebat, & alacri vultu, & serena fronte operâ suâ indigentes consolabatur, nihil interim de communibus Fratrum actionibus intermittens, sed ad omnia primus, ac impiger semper advolans.

Ejus San-
ctitatis o-
pinio.S. simpli-
citas.

VII. Cum

I VII. Cum igitur adeò acceptus esset Deo, necesse fuit, ut tentatio probaret illum; assiduis enim laboribus, curisque molestissimis, nedum longæva ætate fractus, duobus ante obitum annis, more Electorum à Deo visitatus, atroci paralyfi conflictari cæpit; cujus vi lecto decumbens, omniumque membrorum debilitatem patiens, nullam in partem sine alterius adjutorio sese vertere, nec cibum nisi ex aliena manu sumere poterat. Tum vero, si umquam aliàs, ejus patientia maxime enituit. Jacebat quidem corpore, sed corde, ac mente in Cœlum omni tempore elevabatur, ac si unus potius ex Angelicis illis Spiritibus, quam homo esset. Non enim ciborum ulla condimenta, non amicorum visitationes appetebat, non de doloribus conquerebatur, non animi perturbationem ullam ostendebat, sed in rerum Cœlestium contemplatione defixus, & ad supernam patriam anhelans, *Deo gratias* jugiter repetebat. Famulo ad ei inserviendum deputato in omnibus morem gerere non detrectabat, imo ab eo multoties, maximè cum opus haberet, derelictus, & quandoque etiam male habitus, & verberatus, omnia constanter perferebat, & tamquam singularia Divini Amoris indicia, hilari, gratoque animo excipiebat.

Patientia.

VIII. Tandem adveniente jam hora paratam sibi justitiæ coronam obtinendi, mirabiliter è lecto se erigens, oculosque, ac manus in Cœlum tendens in hæc verba prorupit, *Benedictus Deus, ac Bm̃a Virgo Maria Mater ejus, qui hac Sacra die (Sabbati) animam meam ad se perducere dignatur*, mox augustissimo Divinæ Eucharistiæ Sacramento refectus, ac extremâ unctione communitus, nullum sentiens mortis dolorem, placidissime corporis solutus nexibus in Cœlum evolavit, ann. 1619. die 9. Sept. ætatis suæ septuagesimo; cujus memoria in benedictione est.

Mors.

IX. Quam vero ejus Vita, atque mors in conspectu Domini pretiosa fuerit, Deus ipse crebris miraculis ad ejus tumulum testatum voluit; nam cum ejus corpus in communem Monachorum Sarcophagum illatum esset, statim ceperunt plures energumeni super illum prostrati à Dæmonum infestatione liberari, ipsique Dæmones magnis clamoribus profiteri, se meritis Fr. Jacobi ad exeundum è corporibus obsessis à Deo compelli; quamobrem ejus etiam corpus inde extractum sub alio altari è regione illius, ubi corpus Jacobi Grassii repositum erat, collocatum fuit. Itaque isti duo Servi Dei, sicut invita sua se invicem in Domino dilexerant, & plurimum virtutum similitudine inclaruerant, ita & post obitum ipsis in sepulchris sese vicissim honore prosequabantur, & alter alteri velut primas tribuere contendebant; si quis obsessus, vel infirmus ad Sepulchrum unius sanitatem imploraturus accederet, ad alterum pergere jubebatur, ut postulata assequeretur; quod idem aliàs celeberrimis Sanctorum evenisse, ut mutuo se honore prævenirent, Dæmoniacos, aliosve ægrotos alter ad alterum curandos mittentibus, in Ecclesiasticis Historiis legimus. Non solum autem particulæ ossium, aut vestium Fr. Jacobi arreptitios, aliosque ægros sanabant, sed etiam pulvis collectus, etiam lateres ex ejus sepulchro auvulsi, & in diversas Regni partes delati curationum mirabilia solo tactu operabantur; eapropter utriusque Jacobi Sepulchra ab ingenti multitudine cujusvis generis languentium omni tempore frequentabantur, pluresque sani, & integri domum redibant, & quod multo etiam majus est, plerique corde compuncti, & præterita errata plorantes, animæ etiam sanitatem recuperabant. Fiebat igitur quotidie præter corporum curationem, fidei etiam, pietatis, devotionis, charitatis, ac cunctarum virtutum incrementum, quorum omnium mirabilium veluti testes

Miracula.

locupletissimæ plurimæ tabellæ coloribus ea exprimentes circa eorum sepulchra appensæ videbantur; sed & omnes, qui illa senserunt, viderunt, vel audierunt, uno ore clamabant, *Mirabilis Deus in Sanctis suis*.

I

Ex ejus vita MS. à Jacobo Majorica tom. 1. *rerum memorabilium*, & ex *Brevi Chron. S. Severini à Bened. Laudati* manu exarato part. 2. pag. 258. ex quibus habetur etiam doctrinæ famâ eum fuisse percelebrem, quam à Jacobo Graffio oretenus hausisse crediderim, vel à Deo infusam habuisse, nam status ejus conditio, & munia ab eo in Religione jugiter gesta literarum studiis eum vacare non videntur permittere potuisse, & denique ex Felice Egger Petrusiano *Idea Ord. Hierarc. Bened.* Libell. 2. p. 3. dissert. 3. n. 3. pag. 428., & seq. ubi tamen cum dicit Jacobum ex *nobili Magliulorum familia natum*, deceptum eum fuisse fatendum est, cum laudatus Majorica author coævus, & ocularis diferte asserat, eum *obscuris natalibus secundum sæculi dignitatem exortum*, quod quidem in majorem ejus laudem cedit, qui stirpis ignobilitatem tantæ virtutis splendore illustraverit; etenim *familiæ hominum* (ut inquit S. Ambrosius) *splendore generis nobilitantur, animorum autem clarificatur gratia splendore virtutum*.

Lib. de Noe,
& Arca.

I. JACOBUS MAIORICA Patria Neapolitanus, ex Hispania tamen oriundus, in eodem S. Severini Cœnobio Monasticæ militiæ rudimenta posuit anno 1605. Sub Jacobi Graffii disciplinâ educatus, quod felix, faustumque illi fuit, in regulari observantia, & in omni virtute ad eum profecit, ut tanto magistro discipulus dignus evaserit. Adhuc puer, antequam Cong. ingrederetur, eodem Graffio Confessario utebatur, qui ejus indolem, ac desiderium agnoscens D. Benedicti institutis nomen dandi, illi præcepit, ut totam SSm̃i. Legislatoris nostri Regulam memoriæ commendaret; quod cum strenuè exequutus esset, singulis Sabbatis Regulæ partem memoriter, & ex ordine ei recitabat. Cui rei simile quid legitur de Sancto Antonino Florentino Archiep̃o, qui cum puer à Priore FF. Prædicatorum Conventus S. Marci inter eos admitti postulasset, hoc ab eo responsum tulit, ejus se desiderio facturum satis, dummodo intra breve tempus totum Psalterium memoriæ probe tradidisset: Sicut ergo Antoninus adimpleta ea conditione, voti compos effectus est, ita etiam Majorica, monasticam Regulam, quam adeo studiose didicerat, profiteri meruit, obtento ab ipso Graffio proprio, *Jacobi*, nomine, quod hætenus cuiquam imponi minime passus fuerat; magni sane, ac præcipui erga illum amoris, ac præclaræ de eo conceptæ spei indicium; quamobrem Graffius identidem eidem Majoricæ dicere solebat, neminem se magis diligere, quam *Jacobum*; quamvis Majorica, intra modestiæ fines sese continens, id ex joco à Graffio dici interpretabatur, quasi de semetipso id est Graffio hoc intelligeret.

II. Nec concepta de eo opinio Graffium fefellit: toto enim vitæ decursu Innocentiam, & Columbinam simplicitatem prudenti tamen zelo Monasticæ disciplinæ promovendæ conjunctam inviolatè retinuit. Ea de causa spiritualis Vitæ colloquia puro, sinceroque mentis intuitu cum sodalibus sæpe sæpius miscebat, ut eos ad regularis perfectionis desiderium, & Cœlestis Patriæ amorem inflammaret. Monastica paupertas illi semper summopere cordi fuit, eamque studiose admodum custodivit. Erga ineffabile divinæ Incarnationis mysterium mirè affectus, summam animi pietatem in eo, aliisque nostræ Redemptionis mysteriis jugiter contemplandis, ostendebat. Otium quam diligentissime devitans, reliquum ab oratione tempus, tum historica monumenta ad posterorum utilitatem literis consignando, tum morales Phi-

I losophorum; Sacrasque Patrum Sententias, ad vitam recte instituendam colligendo, pie infumebat; de quibus ejus lucubrationibus fusius in nostra Bibliotheca, ubi de eo agimus, dictum est.

III. Cum ad ultimam senectutem pervenisset, ad heroicæ patientiæ exercitium gravi à Deo infirmitate, velut aurum in fornace per diu probatus fuit; nam toto triennio omnium artuum dolore vexatus, nec alio situ, nisi resupinus decumbens, invicto spiritu, & hilari vultu non solum patientissimè cruciatus omnes tolerabat, sed humillimas etiam Creatori grates pro his, aliisque tota vita transactis ærumnis, tamquam amplissimis donis sibi concessis, assidue agebat, illud nimirum Apostoli secum animo reputans, *omne gaudium existimate cum tentationes varias incideritis*. Quod si aliquando mitiori frueretur hora, ad consuetum lucubrandi studium statim redibat, ne in suis etiam, esset infirmitatibus otiosus, ut de Beata quoque Clara Assisinate legimus, quæ cum per infirmitatem ad corporale exercitium surgere non posset, sororum auxilio levabatur, fulcrisque ad terga appositis, mechanicum aliquod opus conficiebat, ut vel tunc labores manuum suarum manducaret. Tandem intimæ cum Deo, ejusque Divina voluntate unionis exemplum omnibus præbens die 10. Februarii illucescente aurora animam piissimè eidem reddidit anno 1669. Ex brevi Chron. S. Severini MS. Benedicti Laudati pag. 359. partis 2., & ex ipsius met Jacobi Maioricæ Rerum memorabilium tom. 1. ad ann. 1623.

S. ILLUMINATUS Picenus Patriam habuit Septempedam, ex cujus ruinis à Gothis, aut Langobardis everse, Urbs, quæ nunc S. Severino dicitur excrevit. Fuit Monachus Ordinis S. Benedicti in Monasterio S. Mariani Urbis ejusdem, ubi antiqua traditio est, eum Monachis inservisse, & ut Monachus Benedictinus ostenditur antiquitus pictus fuisse, ut etiam demonstrat inscriptio, quam Cancellottus ex manuscripto profert, scilicet *Illuminatus D. Benedicti Monachus vir fuit celebris Sanctitatis, & sepultus in Ecclesia S. Mariani, quæ erat ejus Cænobium*. Hoc autem Divi Mariani Cænobium, quod olim pertinebat ad Monachos Benedictinos, nunc appellatur Monasterium S. Catharinæ, & à Monialibus etiam Ordinis S. Benedicti incolitur, ibi corpus ejusdem S. Illuminati adhuc integrum sub Ara Maxima religiosè asservabatur, nunc autem in peculiari Sacello novæ Ecclesiæ, ejus nomini dicato, an. 1657. ut refert Jo. Marangonius in *Thesauro Parochorum* tom. 11. fol. 233. n. 6. de quo laudatus Jo. Baptista Cancellottus San-Severinas Soc. J. lib. 4. Vitæ S. Severini Episcopi Septempedani, rem mirabilem, & mysterio dignam refert, quod scilicet idem Corpus caput suum vertit semper ad dextrum latus aspiciens versus chorum Sanctimonialium, neque potuerit ullo modo in alium situm transferri, hocque in signum amoris, quo è Cælo ejus beata anima Moniales ibi degentes adhuc prosequitur. Ejus quoque Pallium sapissimè defertur ad Ægrotos, cujus tactu multæ curantur infirmitates, ejusque festum ibidem solemniter agitur V. Idus Maii. Præneste quoque in Latio hujus S. Illuminati quædam Reliquiæ in Ecclesia S. Rosaliæ asservari, nuper accepi. De eo Martyrologium Romanum die undecima mensis Maii. Lucas wadingus in Additionibus ad primum tomum Annalium Minorum n. 3. Jo. Baptista Cancellottus loc. cit; Philippus Ferrarius de Sanctis Italiæ, ubi tamen errat, hunc S. Illuminatum asserens fuisse S. Francisci Assisientis socium, & Alumnum, quem Ferrarium secutus est Brautius in Martyrol. Poetico. Verum hunc S. Illuminatum Assisi obiisse, atque sepultum fuisse est antiqua Minoritarum traditio, eumque ad quintam Maii refert in Martyrologio

gio Franciscano Arturus; Imo Sanctus Illuminatus Septempedanus, alius omnino est à S. Illuminato Typhernate Eremita, qui in Monte Albano vixit, de quo Bollandus, ac Ferrarius ad diem VIII. Julii. Authores Bollandici Maji tom. 2. ad diem II. fol. 706. sed quod iidem mirantur, non celebrari hujus S. Illuminati memoriam in Fastjs Benedictinis, occasionem nobis dedit, hac, quæ supradiximus de S. Illuminato, hic referendi, ne ipsi, neque alii deinceps idem exprobrare Monachis jure possint, cum alioquin extra institutum nostrum hoc prorsus sit; nam S. hic Illuminatus annis plurimis ante Casinensem Congregationem floruit, cujus Congregationis Viros Sanctitatis fama Illustres hic enarrandos suscepi.

I

I. FRATER JOANNES Genuensis Patria, cum adhuc Juvenis Sæcularis esset, Philippus vocatus, per celebri Abbati D. Aloysio M. de Auria aliquandiù infervivit; sed ex fortuita lectione Vitæ, ac Revelationum Divæ Gertrudis, mox alterius libri Spiritualis, quem Pater Dominicus à Jesu Lusitanus ex Ordine Eremitarum D. Augustini, apud Marocchium in captivitate constitutus, *de laboribus, ac pænis Salvatoris nostri Jesu* composuit, ad meliorem Vitam capeffendam vehementer incitatus fuit; conceptumque propositum de Monasticâ Religione ineunda tunc demum adimplere capit, cum paulò post in cadavere juvenis, itemque nobilis, ac nuper pulcherrimæ femine, quod in Ecclesia, pro inferiis postridie celebrandis, noctu expositum erat, rerum omnium mortalium caducitatem, & humanæ conditionis miseriam, ac fragilitatem clarius agnovit.

*Italice de
Taravagli
di Gesù.*

II. Itaque duobus illis supra recensitis libris, quos assiduè deinceps pervolutavit, ad Sanctitatis fastigium veluti ducibus, toto conatu contendens, mundoque, & rebus ejus omnibus vale dicens, Conversorum habitum (Commissofos vocamus) in Monasterio S. Mariæ de Casena, ubi arctior regularis disciplinæ observantia vigeat, enixè postulans, impetravit: Ibi pedem, & cor suum fixit, nec unquam posthac ex illo egredi voluit; sed obedientiæ jugo humiliter se subiiciens, magna spiritus hilaritate viliora quæque Canobii munia libentissime obivit. Temporis sedulus, ac providus dispensator, viginti, quibus ibidem vixit annis, ne ullo quidem momento otuari visus est. Diem, ejusque horas accurate ad eò disponebat, ac partiebatur, ut non solum nihil de sibi demandatis officiis ullatenus præteriret, sed tempus quoque ei suppeteret, quo singulis aliis Monasterii Officinis opportune adesse, ac ministrare, & sodales peramanter adjuvare posset, consuetam interea, orationem, & spiritualem Lectionem, die, noctuque strenue frequentans; Nam unaquaque nocte supra Commissorum sepulchrum extensis brachiis procumbens, mortem meditabatur: Tribus deinde horis ante SSm̄ Euchariſtiæ Sacramentum brachiis similiter in Crucis formam diductis ferventissime orabat: Denique asperrimis se flagellis cruentans, interimque Salvatoris nostri Labores, & Passionem recolens, noctis vigilias, veluti in terna spatia spiritualis militiæ divisas, Xpti Excubitor, & Vigil impigrè absolvebat.

*In noctibus
extollebat
manus suas
in Sancta, & benedicebat
Dominū.*

III. Ex hac porrò ad eò insigni in Deum Religione tanquam ex amplissimo fonte, reliquarum virtutum limpidissimi rivuli jugiter emanabant: Eas inter primas obtinebat eximia in proximos, præsertim infirmos, eoque magis morti proximos charitas; his enim sollicitè admodum præsto erat, eorumque tum corpora utili servitio recreabat, tum etiam animas Sanctorum Patrum dictis, divinæque scripturæ sententiis mirum in modum solabatur, & ad bene moriendum sapientissime comparabat. Humilitatem, mansuetudinem, ac patientiam in cunctis actibus summam præferebat, vultu autem

I latitiam semper ostendens, intuentes, exhilarabat, & affabili, dulcique colloquio corda demulcens, à vitiis homines retrahebat, & ad virtutem amplectendam acriter incitabat. Ejus vero modestia, abstinencia, & continentia paucis explicari non possunt. Erga Beatissimam Deiparentem, Divas Gertrudem, & Methildem tenerrima pietate præditus, studiosissimum eisdem, ut cuique par est, cultum exhibebat.

IV. Tanto igitur Dei amore succensus, ad eum jaculatoriis precibus, veluti ignitis telis jugiter aspirabat, hanc potissimum gratiam ab eo ardentissime flagitans, ut absque longa infirmitate (ne aliis oneri, ac molestiæ esset,) sibi mori contingeret; nec aliud, præter extremam unctionem, sibi ministrari Sacramentum tunc opus esset. Annuit ejus votis Omnipotens; nam anno 1718. die 1. Novembris Sanctis omnibus sacrâ, cum pridie, peccatorum confessione præmissa, divinam Eucharistiam, ut ei frequens mos erat, reverentissime sumpsisset, è mensa repente surgens, & ad cellam festinans, utque SSmâ Unctio sibi deferretur semel, & iterum rogans, ac si rei mox futura jam esset præsciis, in lectulo resupinus sese composuit, supra pectus Crucifixi imaginem, unaque D. Gertrudis, & P. Thomæ à Jesu dilectissimos libros manibus tenens; ibi validissima apoplexia correptus, intra unius horæ spatium, Sanctæ Unctionis, ut optaverat, Sacramento munitus, placidissime spiritum Deo reddidit, ætatis suæ anno quinquagesimo quarto. Quod idem fere olim contigisse Sancto Cingurino Fratri pariter Converso in Monasterio Floriacensi, qui pridie quam in extremam infirmitatem incideret, licet integrâ valetudine uteretur, conferri sibi Extremæ Unctionis Sacramentum enixis precibus postulavit, præsentiens nimirum, quid sibi posterâ luce eventurum erat, legimus in Bibliothecâ Floriacen., & in Anno Benedictino Jacobinæ Bouetta de Blemeur Italicè reddito tom. 5. pagin. 244. ad diem 27. Septembris.

V. Hæc autem quæ de Fr. Jo. narravimus, breviter quidem, & parcè, sed tamen ita, ut satis sit ad ea confirmanda, innuuntur in Eplâ Encyclica, de ejus obitu, ad singula Monasteria, ut nostra, de unoquoque Congregationis defuncto, fert consuetudo, transmissa, his prorsus verbis, Il giorno però antecedente fece la SSmâ Communione, come era solito, per sempre più profittarsi nello stato Religioso, in cui con molta edificazione anche de secolari, si valeva del tempo per impiegarlo nell'adoratione del SSmo Sacramento: Questi, ed altri divoti esercitij me lo fanno sperare a godere la Patria celeste: &c. ,, reliqua à Monacho omni fide digno Hip. Pug., qui eodem tempore Casenæ vixit, & Fr. Joannis acta omnia, & consilia intimè novit audivimus.

INNOCENTIUS patria Novariensis, Florentiæ in Canobio S. Mariæ Monachis nostris adscriptus est anno 1506. die 7. Junij: Fuit autem sicut nomine, ita etiam vitâ, ac moribus prorsus innocentissimus: Nam in primis profundam humilitatem, & sui ipsius contemptum, quæ magnorum virtus est, in omnibus suis actibus ad omnium admirationem, & imitationem semper præfetulit; carnis vero macerationem jejuniis, ac vigiliis indefinenter profequutus est. Adhuc enim juvenis integras sæpe noctes, orationi, ac studiis intentus ducebat insomnes; Senex vero non rarè ad nocturnam Sinaxim ceteros præveniebat: Videbatur sane vultu, ipsoque incessu subasperam quandam gravitatem, & antiquum disciplina Monastica rigorem, & severitatem redolere; sed qui propiùs accedentes, familiariter Viro utebantur, miram in eo dulcedinè, benignitatem, ac modestiam comperiebant. Floruit quidem nobi-

nobiliorum scientiarum intima peritia, sed earum omnium gloriam Scientia Sanctorum longe superavit. Hujus, aliarumque virtutum merito creatus Abbas, viginti ferme annorum spatio præcipua Monasteria, tum quæ in Sicilia, tum quæ in Italia habemus, Ravennatense, Prataleense, Florentinum, Casinense, totam insuper Congregationem Visitatoris primum, Præsidis deinde munere prudentissimè gubernavit: quo tempore duo valde memorabilia, summaque laude digna facinora patravit. Primum Florentiæ, ubi una cum Seren: Eleonora Toletana M. Etruriæ Ducissa, cui erat in paucis charus, omnem lapidem movit, ut Patres Soc. Jesu in eam Urbem admitterentur, quod feliciter contigit anno 1551. Alterum Casini, ubi jus, atque officium civiles causas cognoscendi, ac judicandi in Civitate Sancti Germani, quod Abbates Commendarii cuidam San Germanensi olim concesserant, ejusdem Sacri Cœnobii Archimandritæ postliminio restituendum curavit anno 1554. Cum universæ Congregationi, ne dum singularibus Cœnobiis non minus emolumentum quam decoris magis, magisque in dies attulisset, ad cœlestem Patriam Vitæ, ac mortis justissimus Arbiter Venetiis apud S. Georgium majorem illum transtulit anno 1557. cum ibidem Abbas tunc esset.

Ex Necrologio Monachorum Abbatia Florentina pag. 26., & seq. Ex Arnoldo wione Lign. Vit. L. 1. cap. 16. pag. 30. num. 15. Marco Antonio Scip. in Elog. Abb. Cas. pag. 168., & seq. primæ edit: Neapol. an. 1630. Placido Puccinello in Chron. Abb. Florent. pag. 84., & seq. iterumque in App. Histor. de Vir. Illbūs ejusdem Abb. Florent. pag. 26. denique ex Lazaro Aug. Cotta in Musæo Novariensi pag. 307. ubi tamen mendum est in Epocha ejus obitus, qui ibi anno 1549. assignatur, cum omnes alii laudati Authores anno 1557. eum contigisse affirmant.

JOANNES BAPTISTA à Brixia Monachus olim, & Decanus Cœnobii Sanctorum Faustini, & Iovitæ, Abbas postea Castro-Casinensis (in Polonia) de quo oculatus testis Polonus scribit, quod *puerum ad Vitam revocavit*. Corporis ergastulum reliquit anno 1679. Ejus vestimenta asservantur usque hodie pro Sacrarum Reliquiarum thesauro Brixia in Professionis ejusdem Cœnobio, in quo, totaque Urbe, & Provincia celebris admodum est ejus memoria. Ita prorsus, ac totidem verbis Felix Egger Petrus Idea Ord. Hierarch Bened. Libello 2. par. 3. dissert. 3. n. 3. pag. 413., & seq.

Sed quod Egger asserit de vestium ejus custodia in Monasterio *sua Professionis*, minime verum esse, accepi nuper ab amico meo Monacho nostræ Congregationis docto, ac diligenti Brixia in S. Euphemia commorante, qui de hac, aliisque rebus, ad Joannem Baptistam spectantibus à me requisitus, epistolâ ad me data die 14. Octob. an. 1728. respondit, numquam ejus vestes è Polonia Brixiam fuisse allatas, aut ibidem extare, sed potius opinari se (nec sane longe à verosimili) pro Cœnobio *depositionis*, Monasterium *Professionis* ab Egger positum fuisse. Ceterum addit idem amicus, Io. Baptistam prodiisse ex nobili, & perantiqua familia *Federici*, quæ in Valle Camonica agri Brixiani insigni portione, etiam nunc admodum floret: Doctrinâ æque, ac probitate eximiâ Parochi officio, antequam in Poloniam proficisceretur, in Monasterio SS. Faustini, & Iovitæ perfunctum, ejusque apud Brixienfes memoriam adhuc esse in Benedictione; apud Monachos vero nostros, novum Monastici Ordinis Instauratorem in Polonia, & absolutissimum Sanctimonix exemplar eum passim audire, qui SSm̃i Patriarchæ nostri Benedicti gloriam, & decus, verbis, ac factis egregie tutatus, virtutesque imitatus sit; ejus vero Monasticam Professionem anno 1646., die 30. Nov. contigisse; Tyrocinium posuisse

I

Mortuo enim ante majora Comitia D. Laur. Zampelli à Mantua Præsides, Innocentius utpote primus Visitator, ut nostra jubent Constitutiones, in ea dignitate successit.

Alias in Horodyser.

I fuisse Tyrocinium Venetiis in S. Georgio majore. Obiisse ætatis anno 47., ut ex epistola encyclica de ejus obitu e Polonia missa, in qua etiam asserbatur, ad ejus Sepulchrum plura miracula evenisse.

- I. JOANNIS BAPTISTÆ NANI** Patritii Veneti D. Georgii majoris Venetiarum alumni, Sanctitatis opinione clarissimi, Vita, ac virtutes hic mihi breviter, (ut soleo) describendæ forent, sed cum Vitæ ejus Elogium à Marco Antonio Scipione Monacho ex nostris, celeberrimo, ac elegantissimo Elogiaste, qui ejus Confessiones Placentiæ biennio excepit, eique morienti adstitit, exaratum sit, & à Gabriele Bucelino (tanto viro) cui illud Scipio communicavit, integrum, ipsisque ejusdem verbis publici juris factum in Benedicto Redivivo ad an. 1633. pag. 238, non abs re me facturum existimo, si illud ipsum huc ego quoque prorsus immutatum transtulero, cum Nani res gestas melius, ac utilius à me describi posse, vere, ac ingenue, diffitear; ita ergo Scipio.
- Joannes Baptista Nanus.* **I.** Adolescens pietatem, humanioresque disciplinas in Seminario Romano edoctus est; Rei maritimæ postmodum, Venetæ nobilitatis instituto, ali-
Studia ejus. „ quandiu operam navavit; tum Parisiis biennio, mox triennio Madriti cum
Ejus in Rep. munera. „ Reipublicæ ad eos Reges Oratoribus exacto, non vulgarem ex Aulis, & di-
 „ versarum gentium consuetudine usum, ac prudentiam collegit. E' Galliis
 „ Belgium, & Germaniam, ex Hispania Lusitaniam omnem, animi gratiâ,
 „ peragravit. Venetias regressus alia ex aliis munera publico bono ad annum
 „ ætatis trigesimum sextum prudenter administravit; Quo tempore introspe-
 „ ctâ divinitus rerum caducarum, quæ fucato splendore mortalium mentes ex-
 „ cecat, inanissima vanitate, animum honoribus, ac sæculo multam salutem
 „ dicere, ne suæ saluti dicere cogeretur, induxit.
- Fit Monachus.* **II.** Ergo ad S. Georgii majoris Venetiarum Monasticen professus, ex D. Be-
 „ nediæti Placitis omnem Cœnobii disciplinam, & minutissimos quosque ritus,
 „ cujusvis prærogativæ, & immunitatis colorem fugitans, strenuè sectabatur.
Anno 1915. „ In obeundis humilioribus obsequiis promptus, & alacer, non erubuit inter
Animi demisso. „ juniores socios, homo id ætatis, à Venetæ nobilitate, gravissimisque Senato-
 „ ribus videri publicè, dum eas functiones exerceret, quæ primo ad Religionem
 „ ingressu, Tyronibus committi solent, utpote leviores, & puerilibus annis,
 „ atque imbecillitati magis accommodatæ: Noverat enim Xpiæ Philosophiæ præcepta in religioso Licæo addiscere volenti, cum cetera sæculi per-
 „ versa dogmata, tum verò in primis præposteram recti verecundiam dedif-
 „ cendam esse, maximumque adultæ sapientiæ argumentum, repuerascere in
 „ Christi gratiam, ac desipere.
- Repnerascere Sanctum.* **III.** Absoluto Tyrocinio, laxiùs vivendi opportunitatem, ad arctiorem insti-
 „ tuti custodiam traduxit, haud ignarus, illiberalem eos, ac miseram servi-
 „ tutem in Claustis servire, qui se in libertatem, quam libere Numini addi-
 „ xerint, denuò conentur asserere: contra verò honestissimam esse, ac jucun-
 „ dissimam eorum conditionem, qui semel ultrò admiffa votorum vincula stu-
 „ diosissime præcavent, ne dissolvantur, neve tempore procedente, minus fir-
 „ ma evadant, & laxiora. Intra cellulam, quam diutissime latebat, studio-
 „ sus silentii cultor, & sicuti amans continebat sese, non desidiæ, & otio,
 „ sed rerum divinarum contemplationi, lectioni sacræ, ac studiis litterarum
 „ perpetuo vacans. Imbecilli, ac fracta valetudine cum uteretur, & jugi,
 „ ac molestâ pituitâ laboraret, crebrâ deambulatione effatum corpus recrea-
 „ bat, loco tamen, quam poterat, remotissimo, ne cui molestiæ, vel impe-
 „ dimento esset, tum etiam ut secum ipse multo præstantioris Philosophiæ exer-
 „ citationi, quam Peripatetici olim deambulando, insisteret. **IV. Die**

IV. Die, noctuque divinis laudibus celebrandis intererat semper, quo in genere piam esse animi alacritatem, & inflammatum studium testabatur, inter primos accessus ad Chorum, inter novissimos recessus. In exteriori totius corporis membrorum habitu ad eximiam religiosæ modestiæ speciem conformato, interior animi tranquillitas, & pulchritudo elucebant. Macies, ac pallor vultus, quos inedia, vigiliæ, ac cetera Vitæ rigidioris incommoditates, non parum indulgentis naturæ severitas invexerant, plurimum illi venerationis, ac reverentiæ conciliabant, nec vulgarem pietatis sensum afflabant intuentibus.

V. Ne firmissimo ad omnem virtutem, & sanctimoniam præsidio, bonorumque omnium copiosissimo fonte seipsum propriâ sordidiâ fraudaret, Missam quotidie faciebat, præclaram inter litandum religiosi animi significationem præferens. Ad Aram nisi vocis, ac mentis precatione, diù, attenteque meditatus non accedebat: qui sciret, quanto nos ipsi studio, animique puritate ad divinissima mysteria comparaverimus, tantumdem ex iis solere in nos utilitatis, ac fructus derivari; Ab omni fastu, ac jactantiâ prorsus abhorrens, de se ipso, generis, ac Patriæ splendore, muneribus in Republica gestis, Nationum, quas vidisset varietate, ac moribus, Regum aulis, in quibus diù commoratus fuisset, numquam loquebatur, nisi ab aliis interrogatus, idque etiam perparcè, ac pæne invitus.

VI. Magistratus vero, ac dignitates in Religione, tantum aberat, ut quæret, ambiretque, ut nihil accuratius fugeret, nihil pertimesceret vehementius, in humili, ac laborioso privata Vitæ statu sub obedientia jucundissimè conquirens; ut mihi verè videar posse affirmare, mortem illi tum alias ob causas, tum ob eam præsertim jucundissimam fuisse, quod nullis dum Monastica disciplina præfecturis functus, vitæ cursu peropportunè fungeretur; Id vero Christianæ demissionis sublimitati, non abjectioris animi diffidentia, ac languori adscribendum esse argumento sunt, in quotidianis ministeriis, quæ illi demandabantur, mira in obeundo sedulitas, ac prudentia; sed quo studio altiores gradus, ac speciosiora munera declinabat, eodem vulgarium functionum occupationes, ac abjectiora ministeria sectabatur.

VII. Trium votorum, quæ in religiosa Professione nuncupaverat, diligentissimum custodem se præstitit, nam integritatis, ac pudicitiaæ studium, & curam singularem, somni breves, productæ vigiliæ, parcior cibatus, & perpetuum ferme jejunium, multa frigoris, & æstus perpessio, castissimi sermones, otii fuga, vel eo tacente disertissimè omnibus pervulgabant: Paupertatem vero ita colebat, ut ejus duritiem, & incommoda videretur habere in deliciis. Omni superfluitate resecta, res omnes ad vitæ usuram necessarias ita usurpabat, ut illud ex Regula secum repetens (*Monachus omni extremitate contentus sit*) vetustiora novis, deteriora melioribus præferret. Hinc cubiculum non alio peristromate, quam religiosæ nuditatis ornatu spectabile: Hinc habitus decens, non elegans, tenuis, non sordidus: Hinc in libris, & reliqua suppellectile nihil exquisitè cultum, aut comptum: nulla curiositas, nulla sæculum redolens, inanemque virtutis animum contestans accuratior concinnitas visibatur: Si quos in Cœnobiis aspiceret comptiores, eorum vicem, & imprudentiam vehementer admirari solebat, ac dolere, quippe qui castissimam religiosi amictus speciem profano cultu corruptas, non sine gravi totius Ordinis injuria, & dedecore, ipsis etiam profanis hominibus, vel mediocri, seu probitate, seu prudentia præditis, ultro se ipsi vanissima ostentatione irridendos propinarent, eademque arte,

I
Chori labor Deo gratus.

In Missa celebranda assiduus.

Ab omni fastualienus.

Propbana abhorret loqui.

Mors illi jucundissima.

Sedululus in demandatis.

Vitæ integritas.

Pœnitentia.

Paupertas.

- I** atque industria, existimationis, ac famæ jacturam facerent, qua inanem gloriolam, & nominis celebritatem aucupari conarentur. Nam sicuti Monastici vestitus honestissima simplicitas Regibus olim in pretio, & admiratione fuit, ita nunc sacrarum vestium decorem adsciatitii nitoris, & elegantia fucō contaminatum ipsi etiam vulgo, & infimæ plebeculæ deridiculo esse conspiciamus, ac contemptui: Siquidem mollia indumenta (ex D. Bernardi verissimo sensu) animi mollitiem indicant, & vanum cor vanitatis notam ingerit corpori; nec tanto studio corporis cultus curaretur, nisi mens prius neglecta, fuisset inculta virtutibus (ut in hæc tempora nimium ex vero cadere videmus illud ejusdem Doctoris, *Jam religionis antiquæ non solum virtutem amisimus, sed nec speciem retinemus, habitus noster, qui humilitatis esse solebat insigne, à Monachis nostri temporis in signum gestatur superbiæ.*)
- VIII.** Pecuniæ vero usum ita oderat, ut ab ejus etiam contrectatione, & aspectu vehementer abhorreret; nec nummos apud se, quamvis perexiguo numero, vel tempore, nec in itinere constitutus residere patiebatur. Venetiis in D. Georgii fodalitio, quamvis ad religiosos usus quoscumque omnia sibi ab Cœnobii Æconomis prolixissime polliceri posset; nihil tamen ultra necessitatem quæsitumquam, vel admisit. Sub religiosam Professionem præter insignem pecuniæ vim in præfens numeratam, annuos scutatos biscentum Sacratio de paterna hæreditate legaverat; de hac ille nummorum summa, tantum abest, ut in vestes, libros, aliasve hujusmodi res quidpiam suo nomine expendi curaverit, ut ne præfens quidem esse, cum per Agnatos quotannis accuratissimè publicis Cœnobii ministris repræsentabatur, sustineret.
- IX.** At vero Obedientia, virtutum omnium parens, ac custos præcipua solitudine culta semper ab eo est, privatis studiis, tametsi pietatis specie, & spiritualis profectus lenocinio blandirentur, promptissimo animo prælata; quo etiam fiebat, ut Vitæ communis, & disciplinæ sectator acerrimus conventus publicos perpetuò frequentaret, indictasque omnibus functiones studiosissime amplecteretur. A suscepta Religione ad extremum usque ætatis annum carniæ esu, nisi gravi morbo implicitus decumberet in lecto, abstinent semper, quo difficilius factu videbatur illi persuadere, ut stomacho inpejus quotidie prolabenti consulturus, carnes esitaret, tum ipsomet stomacho reclamante, qui meliores cibos magis aspernaretur, ac respueret, tum animi decreto protractam ad illud tempus vivendi rationem, nisi periculosa ægritudo intercederet, ad obitum usque mordicus retinendi. Nihilominus admonenti mihi, (quem vitæ suæ moderatorem esse voluerat) ut solidioribus escis confirmandæ virium imbecillitati paulatim assuesceret, nihil contra in excusationem prætexens, promptissimo animo obsequentem se præstitit. Si quando Superiores ob tenuem hominis constitutionem, & provectiores annos, in publica Cœnobii munerum distributione; quæ paulò laboriosiora, atque humiliora putantur, immunem illum reliquissent, ferre non poterat, ceteris in opere versantibus, nullum sibi onus soluto, ac libero ferendum esse; nec quiescebat quoad modestissimis precibus impetrata beneficii loco ministerii cujuscumque exercitatione, laboris immunitatem illam à se deprecaretur.
- X.** Agebat jam annum quinquagesimum, vitæ Monasticæ quartum decimum, cum lethali febris correptus est. Toto ægritudinis tempore nulla vox in perferendo morbo, admittendisque medicamentis perturbati animi vestigium, nulla productioris vitæ cupiditatem, nulla propinquantis mortis horrorem, vel metum præferens audita, lamentationes nullæ, nulli quæstus, sed
- ,, aequi-

æquitas animi, moderatioque summa, & admirabilis quædam in omnibus cum divina voluntate conformatio: Aliquot ante mensibus, quam supremum ægrotaret, audivi ex eo, cum diceret, arbitrari se, fore, ut quam primum discederet è vita, quippe qui vires quotidie prolabi, & notabilem in modum deficere sentiret, & suæ stirpis nonnullos laborantes itidem ex stomacho, brevioris ævi fuisse recordaretur.

XI. At vero cum gravius decumbenti in lecto semel assiderem, meus Frater (inquit) hoc eodem in valetudinis genere conflictatus, annosque totidem natus, quot ego nunc, naturæ concessit; significans quæ antea mecum de vicina morte commemorasset, ea in præsens certissimo rei eventu comprobari. Demum tertio decimo ægritudinis die, susceptis eximiæ pietatis specie salutaribus Sacramentis, ingravescentis morbi vehementiæ succumbens, animam placidissimè exhalavit anno 1633. die 25. Februarii. Omnium animos, qui aderant gravis religiosâ permixtus jucunditate mæror invasit, eo sublato, cujus ad superos felici demigratione [ut spes est] ita congaudebant, ut charissimi interim sodalis religiosissimo convictu, & castissimæ disciplinæ documentis orbatos se, ac destitutos ferrent ægerrimè.

XII. Præclara Jo: Baptista virtus, ac probitas per omnem sodalitatem nostram evulgata, celebre illi nomen, ingentemque apud omnes venerationem comparavit; hæretque in animis omnium ea penitus infixæ opinio, inter Casinensis Congregationis alumnos, qui multis ab hinc annis Vitæ Sanctioris titulo maximè illustres memorantur, Joanni Baptista Nano haud ignobilem locum, merito ab omnibus assignari. Decessit Placentiæ in D. Sixti Monasterio, ubi alterum jam annum ex animi sententia traducebat, vicissim ipse toti sodalitati acceptissimus. Defuncti cineres, & ossa peculiari tumulo Placentini Patres concluderunt, quo aptius peculiarem in ipsum amorem, atque observantiam testarentur.

Hæc Scipio apud Bucelinum At Patres Soc: Jesu, Seminarii Romani virtute Illustrioribus Alumnis, Joannem Baptistam Nanum adscripserunt, magnæ aulæ ejusdem Seminarii, ipsum referente appensa tabella, tali addito Elogio. Joannes Baptista Nanus Patritius Venetus S. R. Convictor anno 1601. plurimum legationum ad Reges onus Gigas primum suscipit; deinde S. Benedicti Monachus deponit, ut Cœlum tollat, quod contigit, dum ad Jubilæum confluentes peregrinos excipiens, in Monte Casinensi peregrinari desit interris anno 1633. die 25. Febr. ,,

Verum Placentiæ, non Casini Nanum obiisse, ibique adhuc quiescere, quamvis certo certius ex nuper allato Scipionis Elogio exploratum sit, illud tamen novissimè etiam accepi à Reverendissimo Patre D. Josepho de Leonibus Abbate Placentino qui Epistola ad me data 20. Jan: 1727. hac de re sic fatur. Intorno poi al Prè Nani, del quale pure me ne fa istanza, le dico, che il suo Corpo è in luogo distinto dagli altri tutti, è giace nella Capella de SS. MM: Sinfioriano, Marcello, ed Apulejo, senza però alcuno esterno ornato, e contrasegno. Questo fu singolare per la sua vita Santa, ed osservanza inapuntabile*; Si vestì d'anni 36, è di 50. morì nel 1634.* a' 25. Febraro; da Giovine fu costì in Collegio nel Seminario Romano. Tornato alla Patria sua Venetia, studiò di Nautica; poi per due anni dimorò in Parigi, e per trè in Spagna in qualità d'Ambasciatore à quelle due Corone della Veneta Republica. Era Professo di S. Giorgio Maggiore, e noi habbiamo il contento di averne il suo Corpo. ,, Ejus etiam Vitam descripsit D. Cornelius à Venetiis Abbas S. Georgii M. Venetiarum, qui creditur esse Cornelius Codaninus, de quo Nos in no-

I
Resignatio mētis.

Mors felix.

Magna Viri æstimationio.

Quantifactus.

Peregrinos.

1633.
Romæ.

I fra Bibliotheca Lit. C. parte prima pag. 139. Author item Anonymus eandem Vitam Nani contexit, verbis dumtaxat, non re à Corneliana diversam; Quæ duæ Vitæ reperiuntur manu exarata in *Historia Monastica* D. Hjeronymi à Potentia (de quo pariter prima parte pag. 219.) non utique ab eodem Hjeronymo, sed ab aliquo juniore, nam Hjeronymus obiit an. 1610. *Nanus* autem an. 1618. cucullo indutus, an. 1633. ad superos evolavit, Cornelius verò an. 1622. Monachus factus, an. 1685. in Cœlum migravit.

- I. JOANNES BENEDICTUS CITELLUS**, vel Zitellus à Cava, in Monasterio SSmæ Trinitatis apud eandem Civitatem institutum nostrum amplexus est anno 1602. die 28. Octobris, quod innocentis vitæ perpétuo tenore, & regularium virtutum præclaris exemplis, haud parum illustravit: Ab infantia siquidem ad obitum usque corpus, animumque ita immaculatum, purumque custodivit, ut ex ipso veluti Matris utero Sanctus prodiisse videri posset. Regula arctiorem observantiam, quam semel in Tyrocinio didicerat, quacumque secus faciendi cautè vitata occasione, numquam remisit, sed invictâ constantiâ de die in diem vota sua domino cumulatissime reddidit.
- Innocentia.*
- II.** De paupertate spiritus cū antiquissimis illis Anachoretis certavit. In vestibulis, in lectulo, & in qualibet alia re, vix ad vitam necessaria usurpabat; idem enim cingulum coriaceum, quo tunicam constringebat, eandemque ferream furcillam, qua cibos ori admovebat, quadraginta omnino annos immutatam retinuit. In Cella autem præter Crucifixi imaginem nil nisi nuditas, & egestas apparebant, ut de eo pariter quod olim Nazianzenus de M. Basilio, dici posset, *Divitiæ illi nihil habere, & Crux.*
- Paupertas.*
- Oratione de Laud. Basilii.*
- III.** Quantum autem erga se ipsum rigidus, & parcus, tantumdem erga alios, præfertim pauperes, liberalis, & misericors, quorum inopiæ, ut subveniret, propriis vestibis interdum se ipsum exiit, & appositis in mensa dapibus, ut eos reficeret, sæpe sæpius abstinuit, quo uno, eodemque continentia actu, & suam in proximum charitatem, & de castrimargia relatam victoriam ostendit; quotquot igitur ad eum accederent, benignè excipiens, mirum in modum solabatur, omnes pro viribus adjuvabat, neminem à se marentem discedere patiebatur. Salutis animarum zelo astuans, divini verbi prædicatione, & spiritualibus colloquiis, veluti mater amantissima filios, eas alere satagebat, in quem etiam finem piissimos aliquot libellos, devotissimas, ignitasque preces continentes edidit, vulgavitque, ut omnes ad summi Dei, & patientis Salvatoris, ejusque SSmæ Genitricis jugem amorem, ac venerationem inflammaret.
- Charitas.*
- Obedientia.*
- IV.** Nihil tamen sine jussione, aut permissu Abbatis sui aggredi solitus, obedientiam semel Deo promissam æque fideliter, ac libenter singulis momentis exequi maxime gestiebat, optimè persuasum habens, hac agendi ratione, veluti regia via, tutissime, simulque compendiariò ad Evangelicam perfectionem perveniri.
- Mors.*
- V.** Vitam igitur ad eò Sanctam, ac tot virtutibus redimitam mors etiam in conspectu Domini pretiosa tandem conclusit anno 1648. ætatis suæ 65. Corpus antequam peculiari tumulo in Cavensi cæmeterio includeretur, cum in Ecclesia pro parentalibus esset expositum, totius Cavensis Civitatis frequentiam honoratum fuit, cunctis certatim, manus, pedesque exosculari, vestiumque particulas, secum auferre connitentibus, certâ spe ductis, ut rei eventus probavit, à propriis eorum quemque languoribus, præsentissimam, ejus intercessione, medelam consequuturum, altè adeo illorum animis, (quæ etiam num ibidem perseverat) de Citelli Sanctitate opinio infederat.

VI. Ex relatione eruta è Tabulario Cavēsi à D. Marino Albritio, & mihi communicata, quam olim adornaverat D. Camillus Massarus à Capua ejus Tabularii tunc præfectus testis oculatus. At de Citelli Sanctitate mentionem præterea faciunt Bernardus Pez Mellicensis epistola 9. apologetica pag. 202., & Felix Egger Idea Ord. Hjerar: Benedict. Libello 2. par. 3. dissert. 3. pag. 425, ubi *præclara, quæ fecit signa, præclaram sanctitatis famam ei conciliaffe*, dicit. Vide etiam nostram Bibliothecam P. 2. Lit. I. pag. 32.

*De eo in
nostra Bi-
blioth. L.
C.*

ISIDORUS à CLARIS agri Brixiani Castro Clarius dictus, S. Joannis Evangelistæ in Urbe Parma alumnus, ac deinde S. Jacobi de Pontida Diæcesis Bergomensis, mox S. Mariæ de Casena Abbas, denique Episcopus Fulginas, non minus doctrina, quam Sanctitate Congregationi nostræ, Italiæ, ac universæ Catholicæ Ecclesiæ decus, & ornamentum eximium attulit, præsertim dum Tridentino Concilio tum Abbas, tum Episcopus interfuit. Plurima de ejus sapientia, ac doctissimis lucubrationibus, plura etiam de ejus sanctimonia, & virtutibus in nostra Bibliotheca, & in Catalogo Episcoporum diximus; Ibi profusas ejus in pauperes eleemosinas, dulcem in subditos mansuetudinem, benignam in omnes charitatem descripsimus, qua ductas, duodecim Virorum Collegium Fulginei instituit, quibus cura incumberet tam ex domestico peno, quam ex Piorū largitionibus inopū egestatibus subvenire, suo ipse exemplo omnibus id faciendi stimulos præbens; nam copiosos Sacerdotii proventus, parte satis exigua necessariis usibus attributa, mendicis sublevandis infumebat, nequidquam consanguineorum vel tenui fortuna, vel etiam petitionibus permotus, ut in distribuēdis Episcopat. thesauris eorū præ aliis rationē haberi vellet, cum diceret Ecclesiasticos redditus non agnatis locupletandis, sed egenis enutriendis erogandos esse: cui voci auro, & cedro dignæ utinam omnes Ecclesiarum Administratores auscultarent. Laudavimus ejus sollicitudinem in ovibus sibi commissis pabulo divini verbi assidue pascendis, vitiis, & abusibus radicitus extirpandis, virtutibus, & pietatis operibus fortiter insinuandis, Novatorum erroribus confutandis, Diœcesi lustrandâ, Synodis celebrandis, cunctisque vigilantissimi Pastoris muneribus adimplendis. Sed super omnia extulimus, tamquam omni laude majorem, ejus vere Christianam patientiam, qua Sanctus Episcopus à nefario homine obturante ejus salutaribus monitis, sicut aspidis surdæ aures suas, sacrilegâ alapâ impetitus, tranquillo corde, ac vultu placidissimo, immanem injuriam decoxit. Narravimus etiam ad ejus funus veluti viri sanctiss. maximam undique confluisse multitudinem, ut vestimentorum ejus particulas non aliter ac gemmas pretiosissimas secum auferrent. Denique Corporis ejus incorrupti, ac suavem odorem efflantis inventionem anno 1601, retulimus: Nec prætermisimus pro coronide, celebris* Scriptoris verba in ejus Sanctitatis commendationem, *cujus Sanctitatis odorem nullâ ætas, nulla vis unquam extinguet*. Hæc autem, aliaque de illius sanctimonia ibi ideo diximus, quia tunc de hoc Virorum Sanctitatis fama illustrium Catalogo conscribendo minime cogitabamus; quam ob rem ea omnia hic repetere nec opus, nec animus est, sed dūtaxat memetipsū, aliosque ad virtutum ejus imitationem denuò excitare.

*Ferdinād.
Ugbelli.*

I. JUSTINIANUS BERGOMI nobili genere natus, Patavii, dū litterarum studiis incumberet, institutum nostrum in Monasterio S. Justinæ suscepit anno 1515. sub nomine *D. Innocentii*, cui quidem nomini, moribus innocentissimis toto vitæ decursu egregiè respondit; optimo præditus ingenio, & à Deo fortitus animam bonam, tum doctrinâ, & eloquentiâ, tum pietate, ac religione clarissimus evasit; septem quibus ibidem vixit annis nonnulla scripsit opuscula

æque docta, ac utilia, quæ etiam nunc extant. Sed cum ad altiora contendere, & solitaria vitæ vehementi desiderio esset incensus, impetratâ veniâ ad Camaldulenses Eremitas, adscito *Justiniani* nomine, transivit, & Camanduli in Etruria octo circiter mirabili Sanctitate mansit annis; Nec tamen ejus spiritus fervor illâ quâvis adeo sanctâ vivendi ratione satis erat contentus, sed strictio adhuc appetebat, & intra cellæ angustias penitus includi more veterum Anachoretarum enixe postulabat. Sed cum per ea tempora nova, ac severior Camaldulitarum Congreg. *Montis Coronæ* nuncupata emerfisset, *Justinianus* institutum illud amplecti, & ad *Cryptas* descendere, statim atque iusta sese obtulit occasio, minimè est moratus; In qua reformata Congreg. annis quadraginta perseverans, & in dies præclariora edens exempla virtutum, ut lucerna ardens, & lucens supra candelabrum posita, totique sodalitati annis prope triginta ita præfuit, ut incrementi, ac spiritualis profectus ei plurimū attulerit.

II. A sæcularibus quidē negotiis, & forensi quocūque strepitu semper abhorruit, quò liberius, ac quietius, pietatis, & Sanctimonie operibus ipse, ac socii vacare possent. Terrenas opes omnino contempsit, de virtutum thesauro adipiscendo unicè sollicitus. Regularem verò disciplinam Eremiticam validè stabilendam, & adamussim retinendam, proprio præeunte exemplo, strenue semper curavit; nam licet septuagenario major, nihil tamen de consuetis, & communibus observantiis remittere umquam voluit, nec aliis Patribus, ut benignius secum, utpote tanto sene ex Regula * permissu agi pateretur, suadentibus, ac rogantibus, ullatenus acquievit, professus non prius se Eremiticæ Vitæ rigorem, quam vitam ipsam depositurum.

Cap. 30. de
Senibus, &
Infantib.

III. Tēpus vero omne quod ab oratione, & regiminis curis sibi supererat, sacris, piisque lectionibus impendebat, quo ex studio, sicut ipse scientiæ plurimum hausit, ita cœlestium doctrinarum rivulos in aliorum utilitatem derivavit, pluribus conscriptis aureis opusculis, quæ si omnia extarent, *magnum Ecclesiæ lumen fuissent allatura*, ut ejus Vitæ Scriptor testatur; sed ejus cellâ, dum ipse in Ecclesia nocturnæ Sinaxi interesset, fœdo incendio correptâ, omnes fere ejus lucubrationes (præter tamen illas, quas dum Monachus noster esset, ediderat, *De vera, & falsa amicitia, & de mundi contemptu*,) in cineres abierunt, deplorabili sane jacturâ, iniquissimè ab omnibus, præterquam ab ipso met, qui præ omnibus eam fecerat, Authore perlata; quo quidem actu patientiam suam, & cum dñâ voluntate conformationem maxime commendavit, tot laborum, ac vigiliarum fructus uno temporis momento redactos in nihilum imperturbato animo videns. Sciebat enim apud Deum nihil umquam esse posse in oblivione, nec æternam ejus mentem Jota unum, aut unum apicem præterire.

Psalendi
devotio.

IV. Sed qua devotione, qua instantiâ, quoque mentis ardore, & corporis habitu, & compositione dñâ officia persolveret, paucis explicari non potest. Die, noctuque numquam Choro deerat. Ibi non minus corde, quam corpore in Deum erectus, complicatisque manibus, altâ, clarâque voce, summa cum reverentia Domino sapienter psallebat; tanta insuper attentione, ut (quod in aliis fere omnibus ob naturalem humani Intellectus lubricitatem, & eüagationem, maxime arduum, ac difficillimum est) vere affirmare potuerit, *Se ne verbum quidem Sacræ Psalmodiæ per inadvertentiam amittere*. Felix qui ita dicere, felicior, qui ita facere potuit. Cum Superior esset, (erat autem, licet invitatus, fere semper) districtè Ostiario præcipiebat, ne sibi in Choro laudes Altissimo reddenti, aliquod cujusque etiam magni momenti negotium nunciaret; neve interventu cujusvis personæ quacumque dignitate fulgentis

se in-

se interpellare auderet & rectè quidem; cum omnis ratio postulet, ut Deus cunctis hominibus, cunctisque rebus creatis præferatur; nimisque inurbanum fit, cum Dño Univerforum colloquium abrumpere, ut cum servulis præpropere sermonem habeamus. Solitudinis, & quietis amantissimus, nihil antiquius habuit, quam in cœlla rerum cœlestium meditationibus longiùs vacare. Cujus orationis dulcedine arctè irretitus, dies aliquando sine cibo, noctes sine somno transigebat, eam non semel uti veram, ita laude dignissimam, emittens vocem, *Cibi, somnive memoriam, in mente bene in Deum elevata tardius occurrere.*

Solitudo.

V. Præscientiæ spiritu imbutum fuisse inde potissimum liquet, quòd cum à Patribus ejus Congreg. Diffinitoribus, *Major*, ut ipsi dicunt, seu Gener. Præses eligendus esset, nullas non adhibuit preces, ut id oneris, atque honoris à se amolirentur; non ut laborem vellet refugere, sed quia ultimus Vitæ suæ terminus jam instaret, ex quo Patrum desiderium frustratum iri asserebat. Illis tamen ejus dictis minime acquiescentibus, toti Societati iterum præfectus est. Sed tertio post mense febris correptus, ad extrema devenit, cumque Pater in eo agone ei adstans ad mortem fortiter subeundam eum hortaretur, in hæc verba, ut Sanctissimum Virum decebat, prorupisse fertur: *Ego licet non meis meritis, fide non dubiâ, speque firmissimâ, atque misericordiâ fretus Altissimi, mortem, quasi Virgo sponsum, expecto.* Ei nimirum id evenit quod S. Gregorius Mag. de similibus loquitur, *Qui autem de sua spe, & operat. securus est, pulsanti confestim aperit, quia latus Judicem sustinet & cum tempus propinque mortis advenerit, de gloria retributionis hilarescit.* Ita comparatus, cunctis, qui aderant, admirantibus, simulque corde compunctis, placidissimam mortem latus aspexit die 10. Mensis Augusti an. 1562.

Prophetia

Mors.

VI. Tanti viri amissionē ægerrimè omnes illius Congreg. Sodales pertulerunt, ac diuturnis lacrymis prosequuti sunt, quamquam aliunde de ejus sempiternâ gloriâ gaudentes: dolebant siquidem insignium adeo virtutum quotidianis exemplis se destitutos, eo præsertim tempore, quo ex iisdem editiore in loco fulgentibus majorē utilitatē, simulque majus decus se percepturos sperabant.

VII. Ex Luca Hispano Eremita in Historia Romualdina Mōtis-Cordæ Lib. 3. c. 11. & cap. ult. & Lib. 4. qui est de Vita Justiniani Bergomen. & Lib. 5. cap. 6. quibus in locis eum magnum, doctrina eximium, sanctis moribus ornatum, Eremitici Instituti columnam, præclarissimam gemmam, fulgidissimum ornamentum, bonum Christi odorem in omni loco, lucernam denique ardentem ijs, qui in domo Dei sunt, semper appellat. Eum insuper impense laudant Petrus Delphinus Eremita in pluribus suis Epist. ad eum datis præcipuè lib. 12. Augustinus Fortunius in Hist. Camaldulensi lib. 3. cap. 17. ubi narrat Justinianum à gravi dentium dolore liberum prodigiose in perpetuū evasisse, manum B. Michaelis Eremitæ jam demortui osculando, & cap. 18. primum Authorem Eremitæ ad Abbatiam Fractæ instituendi, eum fuisse asserit, ibique reliquum vitæ multâ Sanctimoniâ peregrisse. Præterea de eo maximâ cum laude agunt Gabriel Bucelinus in Menol. Bened. pag. 556. ad diem 10. Aug. ex laudato Luca Hispano. Felix Egger in Idea Ord. Hjerarch. Benedict. libell. 2. p. 3. dissert. 3. pag. 395. qui duo postremi Authores, Justiniano Beati nomen attribuunt; Nos etiâ in nostra Bibliotheca, ubi fusius de ejus lucubratiōibus: ipsius quoque Vitæ Cōpendium inseruit tomo 4. *Anni Benedictini* Gallico sermone conscripti Jacobina Bovetta de Blemur Monialis SSmæ Trinitatis Cadomensis, nuper in Italicum Sermonem traslati, & Venetiis impressi anno 1727. pag. 302. & seq. ad diem 11. Augusti.

Blemuria.

Caen. in
Norman-
nia.

I.

LUDOVICUS BARBO Patritius Venetus Praefectus primum fuit Congregat: Canoniorum facularium S. Georgii in Alga nuncupata: Erat quidem ille valde juvenis, sed conspicua morum integritas, rara prudentia, & doctrina minimè vulgaris eo honore dignum effecerant. Nec multo post à Gregorio XII, qui in eadem Congreg. Barbi Sodalitatis fuerat, S. Cypriani Venetiarum Abbas designatus, dum an eam dignitatem admitteret anceps haberet, divino nutu factum est, ut ab eodem Pontifice, Cardinalis Antonii Corrarii, Episcopi Bononiensis ejus Fratris Filii suasionem, Abbas S. Justinæ renunciaretur. Itaque Ariminum pergens, ubi tunc Pontifex morabatur, emissâque coram Episcopo Tiphernate* solemni Regulæ Benedictinæ professione, ac summo ipsi Antistiti promissâ obedientiâ Abbas consecratur anno 1409. ætatis suæ 27. quod quidem quâ felix faustûque D. Justinæ Cœnobio alias aplissimo, ac celeberrimo, tunc vero fœdè collapsò, ac pene ruinis obruto, fuerit, numquam satis laudabitur. Nam Dei in primis ope, & Ludovici virtute non solum Monasterium illud, sed alia etiam plurima per Italiam Cœnobio, quæ diuturni temporis injuriis, aliisque de causis miserabilem faciem induerant, in erectâ per ipsum Congreg. antiquum splendorem, & Sanctitatem recuperarunt; ita Marci Eremitæ SSm̃i & aliorum Dei famulorum prædicationes de Instaurat. Ordinis Monastici per Ludovicum Barbû peragenda omnino impleta. Qua in re simile quiddam cum Beatissimo Patriarcha nostro Benedicto Barbus obtinuit, ut nimirum uterque Marcum suum Eremitam Monastici Ordinis illum instituendi, hunc per Italiam restituendi, Casini unum, Venetiis alterum Vatem, & hortatorem habuerit.

II. Tam egregium itaque opus aggressus Ludovicus D. Benedicti Regulam sibi, suisque affectis ad amissim observandam proposuit; cumque omnibus proprio exemplo præiret Xpi bonus odor factus in omni loco, plures optima indolis, ac spei juvenes ad sua sectanda vestigia, probatissimum nempe vitæ genus amplectendum, undique attraxit; quamobrem Monasterium S. Justinæ & numero, & Sanctitate alumnorum: ita crevit, ut ex eo, veluti ex frequentissima Urbe tot Monachorum Colonia ad redintegrandam Cœnobiticam disciplinam per Universam Italiam primò deducta sint, ac deinceps omnes alia per Europam non modo Nigrorum, sed alia etiam Monachorum Congregat. per eosdem Justinianos, Casinenses deinde dictos Monachos, vel reformata vel instituta.

III. Regebat eos Ludovicus mirâ mansuetudine, & benignissimâ charitate, eoque Orationis cum vocalis, tum mentalis cœlesti pabulo, ut dilectissimos filios jugiter enutriebat, quò fortiores in dies redditi, Evangelicæ, & Monastica legis jugum suave, & onus leve alacriter, unoque humero ferentes, in domo Dei ambularent cum consensu. Ipse namque orationi, & contemplationi addictissimus, sine illa nihil consulere, ne dum aggredi solitus erat, cujus virtuti, & efficaciam cuncta prospera à Deo sibi concessa in tot Monasteriorum reformatione referebat accepta. Nec satis habens sanctum hoc, & plane divinum exercitium tam dum Abbas esset, quam dum Epûs ad mortem usque invictissime perducere, librum etiam utilissimum de eadem mentali oratione composuit, ut alii quoque, præsertim Monachi ad eam facilius per agenda hac methodo juvarentur. Ut vero obedientiam, quæ virtus Cœnobitis maximè est necessaria, se ipsum ceteris exemplum præberet, postquam novam, suâque operâ stabilitam Congregationem, integrum annum, Præsidentis munere, gubernasset, dignitate deposita anno 1420, aliis deinceps Præsidentibus paruit, quod idem illi quinquies evenit, nam quinquies ad Congregationis supremam dignitatem

*Città di
Castello in
Umbria.*

*Primum fuit
Veronense SS.
Nazarii &
Celsitum Ge-
nuense. Beni-
gni, tradente
Grimaldorum
familia: mox
Mediolanense,
& Florentinû
cöcedente Ni-
colao Vascone
Post hac Mä-
tuanum Gui-
done Gonzaga
impartiente
Romanû dein-
de S. Pauli, S.
Sixti Placen-
tia. S. Georgii
M. Venetiar.
& plura alia
etiam post Lu-
dovici obitum
inter quæ an-
no 1505. Sicu-
la Congregat.
& Casinen.
Archisteriû,
unde postea
Congreg. Ca-
sinen. appel-
lata est. maxi-
mâ nostræ So-
dalitati ac-
cessionem fe-
cerunt.*

L

tatem euectus, totidē vicibus e cathedra illa descendens, in ordinē se redegit.

IV. Humilitatis vero ejus, ac dulcedinis duo tantum proferam exempla. Primum. Cum apud Venetum Senatum traductus fuisset veluti Patriæ hostis, & jurium Principalium Usurpator, quod Monasterium S. Georgii majoris, hætenus Jurispatronatus Reipublicæ, Congregat. S. Justinæ uniendum in perpetuum curasset, Ludovicus Patres-Consriptos lenitate, ac submissione ita flexit, ac mitigavit, sibi que devinxit, ut benevolentissimos, ac maxime faventes reddiderit. Alterum. Electus ab Eugenio IV. Episcopus Tarvisinus, eam infulam quoad licuit constantissime recusavit, nec umquam admisisset, nisi ejusdem Pontificis jussu coactus, qua in re ejus etiam divitiarum, bonorumque temporalium contemptus egregie enituit, laudatus enim Pontifex tertiam reddituum partem Abbatia Sanctæ Justinæ Ludovico, quandiu viveret, indulserat, ut honorificentius Tarvisinam Ecclesiam administraret; At ille eam facultatem Monasterio, & Congregat. remisit, quo suum in idem Monasterium, & Congregationem amorem cumulatius testaretur, quamvis eundem jam pridem pluries, imo ab ipso initio suæ in Abbatem electionis ostendisset, vix enim Arimini Benedictionis munus à Gregorio XII. adeptus, duo præclara beneficia ab eodem Pontifice impetravit, unum ut Monachi omnes sub eo, D. Benedicto nomen daturi, in mortis articulo plenariam peccatorum Indulgentiam consequerentur, alterum quod jus eligendi Abbatem S. Justinæ Apostolicæ Sedi antea reservatum, in posterum penes Monachos esset, quod jus postea, unita Congregat. ad Supremum Comitiorum Magistratum devenit.

Cavac.
lib. 5. pag.
202.

V. Quantâ vero prudentiâ, & in rebus agendis solertiâ, & dexteritate esset præditus, laudati Summi Pontifices Gregorius, & Eugenius palam fecerunt, Ille enim Ludovicum ad Pisânium Concilium, hic autem ad Basileense tamquam unum ex Apostolicis Nunciis miseruit, ubi ita se gessit, ut & eorum Pontificum rem egregie curaverit, & simul Ecclesiæ pacem, & concordiam strenuè semper promoverit, & schisma abolere pro virili studuerit. Jam vero factus Epûs Concilio Florentino interfuit sub eodem Eugenio IV. anno 1439: eidemque ad finem deducto subscripsit.

VI. Denique cum in Tarvisina Cathedra summâ cum laude annos sex transegisset, Venetiis extremum morbum incurrit, cujus lethalem vim probè sentiens, ad Sanctum Georgium Majorem se deferri jussit, ubi SSm̃is Ecclesiæ Sacramentis summa pietate susceptis, inter Monachorum manus, & lacrymas, æternitatis metam attigit anno 1443, ætatis suæ 63, magna Sanctitatis opinione, quæ etiam num viget, in terris relicta. Sicut autem inter Monachos Venetos mori, ita etiam inter Monachos Patavinos sepeliri voluit, ut ab illis, quos ad eò in Vita dilexerat, & pro quibus tot labores exantlaverat, ne mortuus quidem separaretur.

VII. Ex Arnaldo Wione Lign. Vit. l. 2. cap. 64. pag. 359. & lib. 5. c. 6. pag. 581. & seqq. quibus in locis, prisca Virtutis æmulatorem egregium, lucernam ardentem super candelabrum positam eum appellat; electumque mirabiliter à Deo, ut D. Benedicti arborem incurvatam erigeret.

Ex Jacobo Cavaccio Hist. S. Justinæ Lib. 5. à pag. 197. usque ad 222. Angelo Portenariò, De Felicitate Urbis Patavii lib. 9. cap. 15. pag. 421. ubi Barbum meritis, & gloria plenum, Vita integerrimum, & Sanctis operibus cumulatam vocat. Leonello Crococalle Monacho Patavino in Historia MS. Italicè Abbatum S. Justinæ l. 5. pag. 125. ubi eum tamquam Virum moribus Angelicis ornatum describit, eloquio affabilem, familiari consuetudine dulcissimum, erga infirmos summa charitate, erga pauperes eximiâ liberalitate, erga omnes rarâ mansuetu-

L

suetudine præditum, jejuniis, ac vigiliis ad obitum usque deditissimum, qui factus Epûs Palatium, & Curiam in regulare Claustrum, famulos, & familiares in Monachos converterit proprio exemplo cunctis normam præbente.

VIII. Ex quibus hic etiã putida Pogii calûnia de Ludovici åbitione, & Hipocrysi invictè exploditur; ejusque criminatio de Barbi immoderato fastu, ac pompa, unde *Ponponium* per summã impudentiam eum appellat, falsi convincitur, tum ex supradictis, tum etiam ex carmine, quod ad calcem libri à Ludovico conscripti, de *miraculosa reformatione Monasterii S. Justinae* inter cetera legitur.

Lucrari cupiens animas, vult spernere pompas.

Tantũ abest, ut pompas sectatus sit Ludovicus, ut eas ubique eliminare, & abolere studuerit. Sed qui plura de eo desiderat, consulat non solum alios nostros *Catalogos Episcoporum, ac Reformatorum*, sed etiam nostram Bibliothecam, in qua fusissime de eo agimus.

I. LUDOVICUS BATEATUS natus est Catanæ in Sicilia anno 1640; anno vero 1673. die 21 Septemb: in Monasterio S. Nicolai de Arenis Urbis ejusdem, solempni emissa professione, in D. Benedicti verba juravit. Cum autem vigesimum secundum ætatis annum attingeret, divina gratiã uberiori illapsu permotus, maximo spiritus fervore, Monastica perfectionis iter aggressus est, brevique ad ejus terminum, Deo bene juvante, pervenit. Jacto enim humilitatis fundam: ob quam Sacerdotio initiari, summo conatu, indignum se eo existimans, recusavit, nec tandem nisi arcto Abbatis jussu coactus, illud suscepit, facile reliquarum omnium virtutum ædificium ad culmen usque perduxit. Modestia in primis adeo excelluit, ut ne ad Matrem quidem videndam oculos aperire voluerit. Obedientiam eximie coluit, nam absque Superioris permittu nihil prorsus sibi aggrediendum putavit. Abstinentiã fuit admirabili; saepe enim biduum, triduumque sine ullo omnino cibo transegit: Corpus ciliis, catenisque costringens, illudque severius macerans, super nudos asseres, aut ptæacuta ligna cubans, quietem adeo inquietam capere solitus erat. Injurias, & contumelias non solum patientissime tulit, sed lætanter etiam, ac ridenti ore excepit, quippe qui axioma illud sibi servandum proposuerat, *injurias accipere, & gratias agere*. Quo vero magis corpori alimenta subtrahebat, eo amplius animum orationis pabulo saginabat; non enim satis illi erat consuetum cum ceteris Psalmodiã pensum persolvere, sed eo expleto, aliis recedentibus, ipse in Ecclesia manens complures horas orationi tribuebat.

Humilitas.

Modestia.

Obedientia.

Abstinencia.

Pœnitentia.

Patientia.

Oratio.

Charitas.

II. Dei amore flagrans, illud Apostoli jugiter repetebat, *Quis nos separabit à charitate Xpti!* Quæ utique charitas, cum ad proximos etiam diffundi debeat, Ludovicus pauperes quosque, & infirmos, omnibus humanitatis officiis prosequeretur, illorum pedes abluere, propriis vestibus eos operire, in Nosocomiis jacentes frequens invisere, salutaribus monitis solari, ad patientiam in agritudine, ad constantiam in extremo agone, ipsãque morte subeunda efficaciter hortari, in deliciis habens. Antequam nocte cubitum iret, SSm̃i Patriarchæ nostri Regulam legere aggrediebatur, ut ejus meditationi indormiret, sed in primis Prologi verbis semper hærebat, *Ausculata è Fili præcepta Magistri*, copiosis enim lacrymis statim abortis veluti degenerem se tanti Patris filium acriter lugebat.

III. Cum vero anno 1669 Ethna Mons, horribili si quando aliàs incendio conflagrasset, flammarumque, ac igniti bituminis ingentes globos evomisset, jamque ignes Urbi, ac Cœnobio Catanensi proximũ excidium minarentur, Ludovicus ex Abbatis præcepto coram frequentissimo populo conciones pareneticas ad pœnitentiam summo spiritus fervore, maximoque animarum fructu

plu-

pluries habuit, in quarum postrema Auditores bono animo esse jussit, quòd ejus preces, & vota Altissimus exaudire dignatus tandem fuisset; quia nimirum semetipsum hostiam ad mortem Deo obtulerat, ut Urbem, & Cœnobium ab imminente periculo liberaret, & ita prorsus evenit; nam Urbs, & Monasterium mirabiliter illæsum permansit, at ipse paulò post gravi morbo correptus, in pagum Urbi proximum aeris mutandi gratiâ secessit; ibi desperatâ à Medicis valetudine Sacrosanctis mysteriis refectus, Monachis nostris, qui statim accurrerant, adstantibus, quodque longè felicius est, Bmâ Deiparâ, quam singulari semper pietate coluerat, se ei conspicuam tunc præbente, animam sanctissime, ac placidissime Deo reddidit.

MM

Mors.

IV. Tribus insequentibus diebus, supra domum, in qua obierat, insuetus Lusciniarum cantus exauditus est, odorque suavissimus in eadem domo diù efflavit; Corpus, invitis licet, ac reluctantibus pagi incolis, ad Monasterium delatum, publicæ undique confluentium venerationi expositum, peculiari tumulo conditum fuit.

V. Ceterum Ludovicus pluribus à Deo miraculis tum in hac vita degens, tum post hujus vitæ periodum, illustratus fuit. In ijs fratris sui filia adhuc puellula oculos foede obtortos, solo frontis tactu, suo loco restituit. Porrò vocatus ad visitandos infirmos, pulverem ex Cœnobii sui Cœmeterio acceptum secum deferebat, eumque aquâ permixtum agris propinabat, eos exhortans, ut per merita SSm̃i Patriarchæ Benedicti, Sanctorumq; Monachorum Cœnobii S. Nicolai de Arenis, sanitatem se consequuturos sperarent, uti re vera plurimi eam consequuti sunt; post mortem vero ejus vestes piis hominibus distributæ plurimum prodigiorum fuerunt instrumenta.

Ex ejus Vita scripta à Bartholomæo de Alexandro à Paternione Abbate S. Nicolai de Arenis, de quo Nos in nostra Bibliotheca parte prima Lit. B. pag. 72.

I. **M**ARGARITA CONRADI eximiâ Sanctitate conspicua, Monialis quidem fuit Ordinis nostri, non tamen nostræ Congregationis, sed ex Monasterio Sanctæ Catharinæ Ameriæ in Umbria sito, & Episcopo Amerino subjecto. Nihil igitur ad me pertinere ejus vitam describere, aut ejus gesta narrare, alicui videri poterit, nisi justissimam, quæ ad id me impulit causam, prius cognoverit. Cum ineunte

hoc sæculo 1700. Ameriæ aliquot annis degerem, Monialium nostrarum S. Magni Confessiones excipiens, jussus ab Illm̃o Episcopo Josepho Crispino, earundem etiam S. Catharinæ Monialium Confessiones extra Ordinem plures dies audivi. Tum vero Cœnobii illius seniores Sanctimoniales, ostensis mihi, ac traditis Ven: Dei famulæ Margaritæ Conradi gestorum memoriis, & authenticis monumentis, quæ apud eas servabantur, me enixe rogarunt, ut ex illis suo ordine dispositis Italico sermone ejus Vitæ historicam seriem contexerem; promisi satis facilè, in illam lectissimam Viraginem devotione, in hæc religiosissimas ejus virtutum Imitatrices obsequio jure permotus. Quo minus tamen promissis hætenus steterim, gravissimæ intercesserunt occupationes. At cum tandem ad hunc locum pervenerim, promissi memor, fidem meam, licet aliquantò seriùs, sed Latino idiomate, eodem scilicet, quo hunc etiam Catalogum exaravi, liberare constitui, ratus nihil prorsus Lectoris referre vixerit ne illa in Cœnobio Ordinario Ep̃o subjecto, an vero sub Congregat: aliqua constituto, dummodo in ejus Vita omnium virtutum ad suam, aliorumque spiritualium eruditionem, ac profectum proponantur exempla; quam etiam Mar-

Proxiimũ.

MM garita Vitam in Italicum postea sermonem verti, nedum ejusdem D. Catharinae, quibus illam dicavi, sed omnium etiam aliorum Monasteriorum Sanctimonialibus, ceterisque piis hominibus, qui Latine minime callent, consulturus. Sane ad ejus Vitam describendam calamo opus esset ea spiritus pinguedine temperato, quo illa affatim fuit imbuta. Tot enim Sanctorum operum splendoribus hæc Virgo effulsit, tot à Deo charismatibus fuit ornata, ut ejus Vita perpetuum Sanctitatis prodigium merito dici possit; quò justius divinam pietatem, ac providentiam laudibus, & gratiarum actionibus efferre debeamus, quæ calamitosis illis, ac tot corruptelis, ac flagitiis undique redundantibus temporibus, haud ita longè à manibus almæ Urbis fulgentissimam Evangelicæ perfectionis lucernam accendere, omniumque oculis suspiciendam, omnium cordibus imitandam exhibere voluerit.

Natalis, & Tyrocinium & ejus in Abbatissam electio CAP. I.

I. Nata est Margarita Conradi in Urbe Roma honestâ satis familiâ Patre Furnio Conradi nobili Amerino, Matre Prudentiâ Pistoni Romanâ circa an. 1570. sed quinquennis perducta Ameriâ, antiquissimâ Umbriæ Civitatē, ibidē in Monasterio D. Catharinæ Sacro Ord: D. P. Bened. Deo fuit oblata, cūque tertiū decimū ætatis annum attigisset, Sanctimonialis habitum ibidem suscepit, assumpto Margaritæ nomine, nam antea Cleria vocabatur. Vixitque ad centesimum fere annum mirabili austeritate, & Sanctitate, maximarum virtutum odorem, circumquaque diffundens; Nam non solum, (ut P: Priolus è Congregatione Somaſcha, ejus pluribus annis Confessarius, testatus est) innocentia in Baptismo susceptæ candidissimam tunicam ab omni mortifera labe semper illibatam servavit, sed cujusvis etiam imperfectiois levem quamvis maculam plena voluntate numquam admisit, quamobrem cum ejus Confessiones audiret, vel sola benedictione, vel conditionata solummodo absolutione impartita, eam dimittebat; Nihil enim in ejus purissima anima, quod Dei non esset, inveniebatur, semper coram Deo in cordis simplicitate, & obedientiâ ambulavit, semper de virtute in virtutem ire perrexit, & tamquam pretiosa Margarita non tantum nomine, sed & ipsa re, nimio zelo à divina gratia custodita, & jugi tribulationum, & asperitatum gravi labore, velut aurum in fornace, pulchrior quotidie reddita.

II. Cum adhuc Tyrocinium poneret, insanabile ulcus ejus mamillam invasit, at ipsa, honestatis gratia, nemini umquam, præter Moniales duas, secreti tamen vinculo alligatas, id patefecit; Igitur, neglecta curatione, ulcus in carcinomam tandem erupit, & mamilla vermibus scaterere cœpit; quodam autem mane vermes ex ea decedentes collectura (tanti eos faciebat) illos in totidem Margaritas conversos stupens invenit, quod prodigium cum celari minime posset, in causa fuit, cur ejus mamilla Unionum concha appellaretur.

III. Paulò post emissam Monasticam professionem apparuit ei Christus Dominus venerabili, procerâque specie, ingentem circumquaque splendorem emittens, præcepitque illi, ne umquam totâ vitâ carnes cujusvis generis comederet, neve aliquando lecto decumberet: paruit illicò, quamvis gulæ sensu admodum reluctante, nam animalium extis libenter vescabatur, quibus nihilominus deinceps ad mortem usque semper abstinuit, solis leguminibus, & modico pane contenta, somnum autem vestita semper, & quidem parcissimum supra nudos asseres in posterum capiens. At coelestis Sponsus, qui Margarita corporeas, terrenasque consolationes interdixit, suavissimo, licet abscondito, Orationis Mannâ ejus animam opiparè faginabat: eâque cordis dulcedine, quæ mel, & favum superat, ad se ipsum illam ab Infantia attraxit, duxitque in solitudi-

itudinem, ut loqueretur ad cor ejus; quapropter cum ejus duæ Materteræ, quæ in laudato Monasterio degebant, ad manuarum opificia, pro ejus ætatis modulo, eam adigere conarentur, Margarita, quoties poterat, occulte fugiens, se in abditissimis locis abscondebat, ut ibi orationibus impèsius vacare posset, earum ob id frequentes objurgationes patientissimè ferens; quòd velut ignavia dedita laborem vellet refugere.

IV. At illa assiduo orationis pabulo enutrita, in totius Sanctitatis simulacrum statim accrevit, & ut fax lucidissima, ab ipso mundi Rectore super candelabrum posita, cunctis domum Dei ingredientibus virtutum omnium lumen ostēdit; dum enim aliquandò oraret, vidit in spiritu ex tribus trabibus, quæ Cœnobii contignationem suffulcire debuerant, unam quidem jam penitus corruisse, duas vero reliquas loco motas, ruinam quam primum minitantes: Intellexit protinus Dei famula tres illas trabes tria Religiois Vota significare, collapsam autem jam paupertatem, indeque alia duo in discrimen adducta, omnia autem à se reparanda, & pristinae integritati restituenda. Itaque mirabili prorsus modo & contra suam voluntatem, in Antistitam electa, illico Monialium cellas perlustrans, eas rebus spoliavit omnibus, quas in communem locum inferri jussit, ex ijsq: unicuique Moniali, quæ maxime opus erant, præsertim ex rebus lineis, ut à Deo monita fuerat, reddi curavit, pecunias vero omnes in commune ararium deponi voluit, unde ne obolum quidem extrahere, sicuti nec re aliqua uti, se inconsulta, nemini deinceps fas esset, cunctis Monialibus facile, ac libentissimè ei morem gerentibus; Hac ratione Cœnobium illud dicto citius, reformatum est. Jacto enim paupertatis, ac obedientiæ fundamento, statim reliqua composita, & firmata sunt, silentii nimirum custodia, orationis studium, solitudinis amor, Chori assidua frequentia, à Cratibus elongatio, à Sæcularibus personis fuga, jejuniarum ac vigiliarum familiaris usus, Sacramentorum crebrior sũptio, denique religiosa vitæ probata, & laudabilis forma, quæ ibidem cunctis plaudentibus hætenus perseverat. Sed quid non impetraret ab inferioribus Antistes illa, cujus Vita, & quilibet actus erat aliis norma Virtutum, & Sanctitatis exemplar?

Ejus Virtutes, & in primis Dei Amor, & Proximi. CAPUT. II.

I. MARGARITÆ igitur Virtutes jam descripturus, incipiam à Dei, & Proximi dilectione, quæ est primum, & maximum mandatum, ex quo universa Lex pendet, & Propheta ut Salvator docet: Eo autem Dei amore Margarita flagavit, ut vehementissimè cuperet eum ab omnibus creaturis, & amari plurimum, & jugiter laudari. Cum ergo ex D. Gregorii Magni sententia, *ille magnus sit in amore Dei, qui multos ducit ad amandum Deum*, hinc prorsus Margaritæ summum in Deum amorem licet percipere, nam quascumque poterat socias, ad orationem, ad voluntarias flagellationes, ad divinarum laudum recitationem, aliaque pietatis opera verbo, & exemplo trahebat. Ceterum divini amoris incendium, quo ejus cor astuabat, in ipsum etiam corpus diffundebatur, ita ut ad illud refrigerandum non semel nudis genibus supra glaciem diù orans permanere Margarita cogeretur.

II. Eximia porrò erga proximum dilectionis, quæ ex eodem divini amoris fonte promanat, hæc potissimum dedit indicia. Monialibus omnibus, quoties ferret occasio, quacumque in re libentissime inserviebat, fere semper illarum vice ad mensam legens, quod quidem voce adeò suavi, devotâ, & prorsus Angelicâ peragebat, ut omnes inde spiritus hilaritatem, simulque cordis compunctionem haurirent: Ipsa fere semper Moniales ad divina officia persolvenda excitabat, cellularum januas pulsans, ipsa infirmis Sororibus quacumque

M

Vel ejus Amicitias nam ex Patre ne, an ex Matre fuerint, me latet.

M

opus erant sedulò ministrabat, medicamenta, ac cibos propriis manibus singulis præbens; ipsa *Conversarum* (ut dicunt) exercitia strenue obibat, à vilioribus Culinæ, Horti, aliarumque officinar. laboribus minime abhorrens; verere sordes, vascula ablue re, lectos componere, nullum denique charitatis officium, & misericordiæ actum prætermittere; Si quod illi edulium a consanguineis, & propinquis donaretur, statim illud in omnes Moniales distribuebat, etiam si modicum quid unicuique obventurum esset, nullâ habitâ acceptione personarum. Quamvis enim sibi admodum parca, erga Moniales tamen perquam liberalis, & benefica erat, ut illis omnia, pro refectioe, abunde, & rectè disposita essent, prout religiosi status fert conditio, anxie curans, quare cum ipsa per hebdomadam Triclinio, aut Coquinæ præerat, ut Moniales semper aliquid solito amplius acciperent, satagebat.

III. Ejus igitur Vita contemplationem, & actionem pulchro simul nexu complectabatur; contemplatione in Deum, actione in proximum directâ. Itaque cum multum, diuque orasset, ad texendas ligulas & fasciolas se convertebat, nec tunc tamen mente à Deo distans, earumque ingentem copiam, & vix credibilem numerum brevi temporis spatio absolvebat, quas postea ob Dei amorem, & charitatis ergo aliis donabat. Sed juvenis cum esset, & validioribus Corporis viribus polleret, post consuetas orationes, graviore etiam manuum labores subibat, sed omnes ad Dei gloriam, & cultum pertinentes, consuebat namque Albas, Superpellicea, Planetas, Vela, aliaque id genus Sacerdotalia indumenta, & supellectiles sacras, quas Ecclesiæ, & Sacratio largiebatur, nihil omnino ex eis apud se retinens, nec lucrum aliquod quamvis minimum ex eis exquirens. Erat enim ab omni rerum temporalium cupiditate, & curâ prorsus aliena, sed omnia unico Dei amore impulsâ operabatur; *Amor enim Dei, ut laudatus M. Gregorius asserit, operatur magna si est, si verò operari renuit, amor non est.* *Abstinentia* CAP. III.

- I. Jã vero ad ejus reliquas singulares Virtutes enarrandas nobis pergẽtibus, occurrit Abstinentia, quæ tanta in illâ fuit, ut sine admiratione nec describi, nec legi umquam possit, non enim solum præscriptam ab Ecclesiâ, sed alias etiam Fratrum Minorum Quadragesimas arctè observabat; imo tota ejus Vita post Religionis ingressum perpetua fuit Quadragesima, nam nec carnes umquam, ut supra innuimus, nec ova, nec lactinia, nec pisces denique, nisi admodum rarò, gustavit; præcepit ei quidem semel P. Priolus Confessarius, ut duo ova deglutiret: paruit illicò Margarita, sed quacumque vi, & conatu adhibito intra stomachum ea recipere minime potuit, coacta illa regerere.
- II. Itaque ejus continua esca panis, & legumina, & aqua potus, nã vini nec odorem quidem sustinere poterat. Sed legumina ipsa per totam hebdomadam sibi suffectura dominicâ tantum die coquebantur; quotidie vero ex eadem olla portionem sumens mucore, ut plurimum, oblitam, & situ foedam, & aliquandò vermibus scatentem, eamque recoquens, avide comedebat; quæ tamen ejus palato ita dulce, ac suave sapiebat, ut non solum corpus, sed animam quoque mira jucunditate reficeret. Jure ergo sibi dicentibus, nimis sordidum esse, ac stomachũ movens, cibo adeò quieto, & mucido vesci, respondebat; *at vero mihi hoc ipsum summopere convenit, & placet; nã cibus ille Margaritæ, veluti Manna olĩ de Coelo missũ õne delectamẽtũ, & õnis saporis suavitatẽ habebat.*
- III. Hic ejus consuetus cibus, hoc ejus jure jejunium, imò interdũ unum, (& ut plurimum Feria IV.) aut duos, aliquando etiam tres integros dies sine ullo cibo perstabat, quia pinguedine cęlestium contemplationum saginata, corpori cibi omnino obliviscebatur, præsertim cum Sacram Eucharistiam sumeret;

man-

mansissetque adhuc diutiùs in omnimodâ abstinentiâ, nisi à Monialibus de sumendo cibo tandem admonita, aliquid comedisset, declinandæ potius vanæ gloriolæ cuusâ, quam escæ indigentia: *adeo suavis est Dominus ijs, qui gustant illum*. Requisita autem cur tandiù cibo abstineret, nonne respondebat, videtis me comedere? & jure quidem, nam panem Angelorum comedeat, qui illi mirum vigorem, & fortitudinem tribuebat, *ut ambularet in fortitudine cibi illius usq: ad montem Dei*, adeo ut ijs diebus & se robustiorem ipsa sentiret, & aliis ejus facies vegetior, & corpulentior appareret. M
Reg. 3. 19-9.

IV. At vero singulis sextis feriis in honorem, memoriamque Dominicæ Passionis nihil præter panem, & absinthium ad cibum, & acetum ad potum adhibebat, idque nonnisi post solis occasum, ad quem fortiter jejunium protraherat; eratque res valde mirabilis, quod hyemis etiam tempore, quamvis omnes horti arbores frondibus exuerentur, absinthiû tamen ibidem extans, iisdem sextis feriis aliquam semper frondulam ad Margaritæ usum germinaret. Nec tanta amaritudine palatum suum afficere satis habens, alio etiam tormëti genere gulam cruciabat: ex horto siquidem, illum non semel una cum Sororibus Conversis purgans, Erucas aliquot legens, eas mandebat, quod ipsum à prima juvena, pluries se fecisse, ad gulam affligendam, confessa est. Hæc autem, aliaque id genus agens, corpori suo insuper insultabat, dicens, ita prorsus, imò pejus tecum fatidum, horrendumque monstrum agendum est, ut in spiritus servitute redigaris.

V. Verum tamèn est Margaritam hunc jejunii rigorem, nihil scilicet aliquot hebdomadæ diebus comedendi, extremis vitæ suæ annis ex Confessarii obedientiâ nonnihil temperasse, frustulum nimirum mucosi panis, & paucas herbas tunc comedendo. Sed haud silendum Margaritam vel adeo severi, ac perennis jejunii exemplo, vel sua prece aliis etiam jejunandi virtutem infudisse. Anno 1664. in eo Cœnobio Monialis vivebat, quæ agrè admodum, nec sine magno labore jejunare poterat; Huic Margarita aliquando in aurem, & submissa voce dixit, *benedicat tibi Deus, & virtutem illam concedat, quæ Cæli saporem tribuit*; mirum dictu! ex illa hora Monialis nullam difficultatem sensit amplius in jejunando, imò libentissime quotidie jejunasset, adeo verum est illud S. Basilii M. *jejunium potentes roborat*.

Aliæ ejus Pœnitentiæ CAP. IV.

I. Nec intra hos fines ejus pro Deo patiendi ardor, & corporis affligendi studium continebatur: his enim gulæ cruciatibus gravissimas addebat pœnitentias; in cujus virtutis palestrâ ad ultimum usque Vitæ Spiritum egregiè defudavit. In flagella ita parata erat, ut pluries die, noctuque ter nempe, aut quater, & interdum quinquies singulis diebus flagellis diutissime ad sanguinem semper se caderet; ne autem aut ipsa hoc agens deprehenderetur, aut flagellorum ictus exaudirentur, loca identidem mutabat, nunc in Organo, nunc in Oratorio, sæpius in parva quadam horti Crypta dirissimam hanc, in se ipsam, carnificinam exercebat, quæ loca, præsertim Crypta, multo sanguine aspersa conspiciebantur; nam adeo valide, tantoque impetu flagella congeminabat, ac si ejus corpus, non caro, sed insensibilis quædam esset tabula, aut filix durissimus; plura idcirco flagella de funiculis, plures ferreas catenulas ad horribile hoc opus adhibebat. Moniales autem, aut miseratione ductæ, aut devotione, sæpe, cum possent, eadem flagella, & catenulas piè furabantur; quibus tamen deficientibus, Margarita precariis coronis, aut alia quacumque re, quæ dolorem posset gignere, & sanguinem elicere, se percutiebat, dum interim alia ejus generis pœnitentiæ instrumenta occulte obtineret, quibus propterea ferè nunquam carebat. II. To-

M II. Totum hoc parum erat ejus patiendi desiderio, licet jam tantum esset, super dolorem vulnerum, quæ flagella infligebant, addidit ciliciorum, & catenarum ad vivam cutem asperissimum cruciatum; cilicium ferreum erat, ex acutis, ac prominentibus cuspidinibus compactum, quod ad nonagesimum ætatis annum semper gestavit, quodque lumbos, & scapulas punctationibus findens, adeo intrinsecus penetrabat, ut à superinductâ eidem carne ferè totum cooperiretur; itaque in novissimâ ægritudine vix à carne divelli potuit, truncum tamen, & vi in frustra discerptum, & forficibus minutatim concisum. Præter hoc alia etiam cilicia ex equorum pilis, aliisque durioribus materiis contexta superinduebat. Itaque tum flagellis, tum ciliciis nullam corporis partem à vulnere vacuam, aut immunem relinquebat, insuper nudis pedibus super nivem, & gelu ambulans, & nudis etiam genibus diu ibidem orans, Coelesti Sanguinum sponso reddere similem se gestiebat, *in quo à planta pedis usque ad verticem capitis non erat sanitas*. Sed hæc omnia Margaritæ paruum, aut nihil videbantur præ amoris in eundem Sponsum magnitudine.

III. Postquam à Xptō Domino sibi apparente præceptum accepit non amplius in lecto dormiendi, illud diligentissime observavit, in posterum super altarium lignea pedulia semper cubans, non tamen penitus distento corpore, sed incurvato, & contracto, aliquando in genua procumbens, brevissimum somnum capiens; cum vero urgente obedientiâ, præsertim ægritudinis tempore cubili uti cogere, nec tunc quidem ingeniosa ejus solertia, impositam sibi à Deo poenitentiam intermittebat; tabulam enim ad sui corporis mensuram super tomentum linteo, ne videretur, coopertam aptè collocabat, superque eam jacebat. Aliàs jussa lectum ascendere, parebat statim, sed paulo post ex eo desiliens, consuetas preces, & flagellationes in terra genuflexa repetebat; nulla enim ratione (postquam hoc illi Deus uetuit) diù in lecto persistere, aut ibi somnum capere poterat, nam si id vel spontè, vel jussa tentaret, illico vehementi frigore, ac tremore corripiebatur licet æstivi calores fererent, statim vero atque e lecto descendens in terram se prosternebat, frigore aufugiente, parvo quidem, sed placido sopore, ac quiete quocumque tempore fruebatur. Ex quibus perspicuè liquet magno eam, ac intimo sui, sui que corporis odio percitam adeo severe, & acriter in illud veluti insensissimum hostem animadvertisse; quod sane odium inde etiam magis, magisque augebatur, postquam illi Deus proprii corporis naturalem deformitatem, & sæditatem ad vivum semel ostendit, omniaque damna, & detrimenta, quæ ipsum animæ infert, & nequitas omnes, & scelera, quæ contra Deum operatur demonstravit, præcipiens propterea, ut idem corpus tamquam malorum omnium reum, & causam severe cruciaret, & veluti vile mancipium semper opprimeret, & sub frano duræ servitutis constringeret, ne umquam adversus Deum, & spiritum erigi posset: ex quo tantum odii, horroris, & aversionis in corpus Margaritæ concepit, ut quamvis adeo austerè cum illo ageret, nihil tamen satis esse ad ipsum pro merito puniendum existimaret, doleretque semper non ita se in suo corpore dolere, sicut optaret, & oporteret.

IV. His accessit crebra Dæmonis infestatio, qui tantæ Virtutis ardens invidiâ, illam, Deo permittente, sævissime percutiebat; nunc avernali impetu ad terram allidens, nunc faciem, & humeros livoribus sædans, ac plagis cruentans, nunc, ut illi agre faceret, specie pergrandium Murium eam proscindere dentibus tentans, nunc Oratorium, ubi preces Altissimo offerebat,

bat, aquis ad usque genua inundans, nunc denique lymphæ lustralis vasculum confringens, lucernam extinguens, lampadis oleum effundens, aliæque plura id genus incommoda illi inferens: & quod adhuc gravius erat, ac importunius, tum internis suggestionibus, tum externis speciebus ad impuros actus, & inhonestum creaturarum amorem voce, ac gestu, etiam indecrepità nonaginta annorum ætate eam provocans; quæ omnia tentandi ad meritorum famulæ suæ cumulum (ut olim B. Iob, aliisque Sanctissimis Viris) Dæmoni vero ad majorem confusionem Deus facultatem concedebat; nam corporales quidem ejus molestias æquo animo, ac ridenti vultu Margarita transigebat, tentationes vero, & incitamenta ad turpia asperrimis pœnitentiis, quas paulo ante descripsimus, longè abigebat, & invictè superabat, gloriosum proinde de Satana ejusque fraudibus triumphum referens.

Ejus patientia CAP. V.

I. Nec in his solum, quas à Dæmone patiebatur, verum etiam in aliis ab hominibus illatis injuriis, & contumeliis eximiam patientiam comprobavit. Hæc enim ea virtus est, quæ à Bño Apostolo, ad promissiones reportandas necessaria describitur, & à Xpō Domino tamquam prædestinationis certissimum signum proponitur, *In patientia vestra possidebitis animas vestras*. Margarita igitur ad altissimum illum patientiæ gradum pervenit, ut injurias acciperet, & gratias ageret, benedictiones pro maledictionibus redderet, & irrisiones, & ignominias sibi illatas donis, ac beneficiis compensaret. Fuit enim in eo Cænobio quædam Monialis, quæ istigante humani generis hoste, Organum, ubi Margarita jugiter orare, ac dormire solita erat, igni tradere statuerat, temere etiam de eadem identidem obloquebatur, dicens aliis Monialibus, *vultis cognoscere ejus hipocrisim, & ementiam Sanctitatem? adeo vetula est, ut eam Deus nolit recipere, ideoque adhuc vivit*. At Margarita eandem Monialem velut insignem benefactricem obsequio mūeribus, aliisque blanditiis assiduè prosequabatur. Alia Monialis sædum, ac fatidum strumarum morbum ad collum patiebatur, earum plagas, & saniem ex eis manantem Margarita magno charitatis affectu detergebat, eamque pro viribus fovere, ac solari conabatur: at Deo permittente, & Diabolo incitante, tantum odii in eam concepit, & amaritudinis, ut illam nec videre, nec pati ullo modo posset, crevitque eousque ejus animi alienatio, ut nec ipsius vocem, quæ aliàs suavissima erat, in choro divinas laudes una cum aliis Monialibus canentis audire sustineret, quamobrem cum tentationi imparesset, sæpe sæpius irâ percita, & obmurmurans è Choro exibat, conuiciis, ac probris eam onerans; quadam autem die Margaritam ex Organo exeuntem datâ operâ expectans, eidem contumeliis, & minis gravissimis insultavit. Ad Dei famulam ne verbum quidem reposuît, sed omnia illa convicia patientissime tulit; interrogata postmodum, an vere tot maledicta in se illa congestisset, respondit, eam excusans, *loquuta est, non objurgavit, aut exprobravit*.

Luc. 21. 10.

Simile quid legitur in Vitis Patrum lib. 2. pag. 62. à tergo, de Eulogio Alexandrino, & leproso ingratiſſ., & molestiff. cui propter Xpium ille inſerviebat.

II. Alia quoque Monialis ulcus adeò fatidum sustinebat, ut ipse met Chirurgus ob intolerabilem factorem inde exhalantem ad eam amplius recusaret accedere. At Margarita invictâ patientiâ, & inexplebili charitate sensus omnes mortificationis myrrhâ perungens, & condiens, annis pluribus, ad usque illius mortem constanter ei ministravit, ulceri medicamenta adhibens, lineas, & tenuissimas fasciolas undique exquirens, & comportans, ut quantum fieri poterat mundam illam, & sanie tersam præberet. Sed ea Satânico stimulo urgente, & infirmitatis adeò atrocis tædio, ac dolore victa pro eo ut Margaritam, tanti beneficii memor, diligeret, illi detrahebat, & quo-

MM

Psal. 37. 15.

ties medicamenta, & solatia ei afferebat, injuriis, verbisque acerbioribus eam excipiebat, causans, quod non charitatis ergo, sed humanae gloriolae captandae gratia, ut nempe Sancta ab aliis haberetur, ea sibi impendere gestiret. Quid ad haec Margarita? Facta veluti homo *non audiens, & non habens in ore suo redargutiones*, opus adeo arduum fortiter, ac silens prosequabatur, imo quo magis illa indignabatur, & insolescebat, eò Margarita majori studio, ac diligentia ei infervire curabat, nec umquam animum despondit, nec umquam manus ejus lassatae sunt, donec illa ex hac Vita migraret, quavis eam ob causam angores plurimi, & peramari boli ei deglutendi forent; nam aliquot Moniales admodum deliculae, & abnegationis sui ipsius haud satis memores, Margaritam propterea stomachabantur, nec manus lavare in communi labello eam sinebant, valde inhonorifice, ac illiberaliter cum ea agentes, at illa, & cum sanien, & immunditias illas contrectaret, & cum opprobria reciperet, magnam praeserebat latitiam, & gaudium, illud semper animo reputans *hilarem datorem diligit Deus*.

2. Cor 9. 7.

III. Igitur cum persecutiones, & calumnias pateretur, aut in arumnas, & tribulationes varias incideret, tantum abest, ut de iis doleret, aut conquereretur, aut eas à se avertendas optare, ut potius persequentes, & obtrectatores suos beneficiis, & muneribus donatos vellet, illud frequenter inculcans, hominem, qui sese tentat à persecutoribus defendere, & tribulationes, & afflictiones declinare, Deum, ejusque gratiam à se depellere; nam Deus homines patientes vult, & ut patientiam aeternae Vitae coronam adipiscantur: At Margarita nihil censebat adversa omnia patienter tolerare, nisi etiam in iis, mirum in modum gauderet; quod ipsum peculiariter Deus illi praeceperat, ut ei scilicet *saperet super mel, & favum tribulatio pro Xpto, & in infirmitatibus suis gloriaretur*, quod cum illa quanam id ratione consequi posset, discere cuperet, Deus mirabilem quandam precationem eam docuit, cujus Virtute etiam si in frustra discerperetur, nec perturbari, nec à patientiae semita deflectere, nec à summi boni unione, & contemplatione distrahi, aut dimoveri ulla vi umquam posset.

Ejus Humilitas CAP. VI.

I. Quam vero in ejus corde Humilitas virtutum omnium basis, ac parens profundas radices fixerit, inde cognoscitur, quod contemptus, & irrisiones veluti pretiosa dona, & insignia beneficia anxie perciperet, & diligenter exquireret; idque tam cum privatam Vitam ageret, quam cum aliis supremo loco praeset; tunc enim Moniales, ipsasque adeo Conversas, enixe rogabat, imò officii sui autoritate compellebat, ut se ipsam contemnerent, & injuriis, ac contumeliis afficerent; qua in re quamvis ad modum agrè, nihilominus, ut ejus humilitati aliquatenus facerent satis, interdum morem gerebant, at illa maximam tunc latitiam, & cordis jubulum ostendebat, solita asserere, cum opprobria reciperet, sibi videri perinde, ac si florum corona redimiretur; cum verò aliquando illa actum tam ingratum, & inurbanum exercere abnuerent, tunc Margarita ab eis veniam petebat. Contigit id evidentius cum adhuc Antistita forori Conversa praecepit, ut se contumeliis, & injuriis impeteret; paruit quidem illa obediendi gratia, sed paulò post perperam se fecisse existimans, & vehementer dolens (non enim cogitabat, quod *volenti non fit injuria*) Margaritam interpellans, ecur, inquit, me cogis tecum adeo inique agere, & tam grande piaculum perpetrare? at humilis Dei famula statim genua flectens, ejus pedes exosculans, ut sibi parceret, rogavit.

II. Vivebat tunc Viterbii Sanctitate celebris Monialis Hyacinta Marefcotti So-

vor Comitis Vignanelli, & præclarissimi Cardinalis Galeatii Marefcotti, qui nuper propè centenarius obiit, postquam nimirum juxta votum hanc Dei famulam arcto adeo consanguinitatis vinculo sibi conjunctam à SSmo Pontifice Benedicto XIII. in Beatorum album jam relatam vidisset. Hæc igitur acceptâ famâ, quæ de virtutibus, ac prodigiis Margaritæ Conradi percrebuerat, ad eam scripsit, *Sanctam* appellans, ab eâque orariam coronam devotionis gratiâ postulans, utque propria manu sibi rescriberet, exquirens. At Margarita hac de re ita contristata est, adeoque indoluit, ut palam profiteretur, se illi ne verbum quidem rescripturam, ne dum minimum quid fore missuram: Nec unquam cessabat conqueri, tamquam atrox aliquod vulnus sibi inflictum fuisset, quod utique veræ humilitatis indicium est, Psalmographo verbo, & exemplo docente, *Ego autem exaltatus, conturbatus sum, & humiliatus*. Sed cum imperatum ei fuisset, ut responderet, respondit quidem, sed paucissimis verbis, iisque frigidis, & arentibus; alia autem Monialis, Cherubina nomine, Margaritæ sanguine propinqua, clam eam sacrum numisma ex ejus precaria corona detractum, Hyacinthæ misit.

M

An. 1729

III. Sincere, & ex intimo cordis sensu credebat se omnium creaturarum vilissimam, & abjectissimam, quamobrem cum ab aliquo malè tractaretur, putabat id evenire ex cognitione à Deo illi indita suæ vilitatis, & indignitatis. Igitur pro calumniantibus, & persequentibus, tamquam pro charissimis amicis ita ferventer Deum exorabat, ut pro se ipsa precari pene oblivisceretur, ac insuper pavimento ab ipsis calcato, veluti terra Sancta esset, oscula frequenter figebat. Cum ejus per id temporis Confessarius Christophorus Varasius multa de ejus Vita, ac rebus gestis ab ea identidem sciscitaretur, quæ postea ipse adnotabat, Margarita id subodorata, quodam mane ei dixit, sibi præterita nocte ostensum fuisse, nequiores se, & scelerationem inter homines tunc viventes reperiri neminem, & nisi in eo Cœnobio maneret, procul nimirum ab ijs periculis, in quibus sæculares personæ versantur, longe illis pejora se patraturam fuisse, quod si ipse, qui ejus confessiones audiebat, existimaret, se ipsam aliquid boni esse, egre admodum æternam salutem fore consequuturum; idque evenit anno 1660. Quid nos ad hæc? nisi cum Apostolo ingeminare, *ò quam incomprehensibilia sunt judicia Dei, & investigabiles viæ ejus! & cum Psalmista; ò quam terribilis Deus in consiliis super filios hominum! à judiciis ejus quis non timeat? quis superbire audeat? quis de se ipso præsumere?* En quomodo Deus servos suos humiles cupit, & facit; totum à divinâ gratiâ sperare jubet, totum divinæ gratiæ tribuere, nostro ei arbitrio adhærente, sine cujus auxilio maximus etiam Sanctorum ipso Juda pejor evaderet. Simile quid Seraphicæ Theresiæ Deus ostendit, quod nempe si diutius cujusdam personæ quamvis honestam amicitiam coluisset, futurum erat, ut paulatim in desidiâ, mox in gravissima scelera prolaberetur, ob quæ in Infernum sub ipso Lucifero detrudenda erat. Væ igitur illis, qui sponte, & clausis oculis tot periculis, & occasionibus Deum offendendi temere se, & quidem frequenter, exponunt, divini spiritus monitum haud attendentes; *Qui amat periculum peribit in illo*.

IV. Alio tempore dum varias peccatorum species in quodam libro legeret, quæ ab hominibus committi possunt, præsertim adulterium, erat mox intra se dictura, ego hujuscemodi peccatum non feci, cum ecce antequam id in cord proferret, audivit vocem sibi dicentem, „numquam fuit, nec erit, nec modo in universo Orbe reperitur creatura aliqua, quæ te magis peccatū hoc comiserit, vel sit commissura; nam alii quidem peccatum istud aliquoties corpore perpetrarunt, tu vero singulis momentis, in oratione, meditatione, divinis offi-

M „ ciis recitandis, & in plerisque aliis operibus etiam bonis faciendis, spiritu, & „ affectu adulteraris, Item nocte quadam Nativitatis Domini rogans admitti inter Bovem, & Asellum, ut infantem Jesum adoraret, hoc responsum accepit, In præsepio non esse ei locum, nam animalia illa ejus comparatione personæ erant valde magnæ, & egregiis prærogativis spectabiles. Ita nempe hanc suam famulam Deus, licet nec levia peccata plenâ voluntate committeret, ob tamen aliquem levissimum quidem non adeò intensæ in eo laudando animadversionis defectum, in humilitate continebat. Nimirum in divino judicio, cum ad examen ex rigore justitiæ humani actus revocantur, quæ nobis modo minutissimæ videntur atomi; montes excelsi apparent: *non enim justificabitur in conspectu ejus omnis vivens; Cæli in conspectu ejus non sunt mundi*, nam ut Magnus Gregorius ait in illud Psalmographi, *Ego justitias judicabo, Justitia nostra ad examen divinæ justitiæ deducta injustitia est.*

V. Margarita igitur sic à Deo edocta, quam sibi necessaria esset humilitas optimè intelligens, ejus Virtutis actus, quam frequentissimè poterat, exercebat; interque eos, Monialium pedes osculari, etiam cum Abbatissæ officio fungeretur, præsertim cum Sacram Eucharistiam sumebat, solemne habuit. Quamvis ob hanc ipsam adeo profundam propriæ vilitatis cognitionem, & divinæ Majestatis in SSmo Altaris Sacramento latentis summam reverentiam, ad sacram mensam non auderet accedere, nisi semel in mense, idque ut Canonicis Sanctionibus obtemperaret, quæ Monachos semel saltem in mense sacrosanctis mysteriis refici jubent. Sed postea Patri Priolo Confessario suo morem gerens, quotidie cælesti pabulo vesceretur, simul cum eodem maxima, & excellentissima dona à Deo recipiens; *humilibus enim dat gratiam.*

VI. Dum adhuc in vivis ageret, Moniales illas, quæ rerum suarum aliquid noverrant, sibi promittere coegit, ne se etiam defunctâ, ea cuique nota facerent, aut revelarent; cupiens nimirum ut earum memoria cum sonitu periret. Sed Margaritâ ad Cælos translata, cum Episcopus Amerinus Gaudentius Poli, Angelum Blasii Ord: Eremitarum S. Augustini ad Cœnobium illud misisset, ut rite, ac ordine Moniales de rebus à Margaritâ peractis, ejusque virtutibus, ac miraculis interrogaret, & cuncta in literas referret, tunc omnes antequam vocarentur suapte sponte certatim ad eum accesserunt, quidquid de ea scirent, dicturæ. Illæ autem, quæ silentium Margaritæ sponderant, factæ sunt, & si primùm apud se fratuissent minimè accedere, intus tamen deinde compulsa, & coactas fuisse conscientiam suam exonerare, mirabilia omnia ab hac Dei famula occultè gesta, in lucem proferendo, magni piaculi si diutius reticuisissent, reas se fore arbitantes; ut hac etiam ratione illud Servatoris nostri in ea comprobaretur, *Qui se humiliat exaltabitur.*

Ejus Pietas CAP. VII.

I. Ex his facile intelligi potest, quo pietatis sensu in omnibus suis actibus erga res divinas semper se gesserit; nam ut à Dei laudatione in Choro persolvendâ exordiamur, eam & ipsa summâ attentione, & reverentia complebat, & quam diligentissimè ab aliis complendam curabat. Ad Chorum omnium prima, Moniales alias semper vocabat, incitabatque, ut citò, & alacriter ad Deum laudandum properarent, imò etiam cum senectute, & infirmitatibus gravaretur, & vix posset amplius incedere, cum tamen ad Chorum pergendum erat, & illi jam appropinquaret, tanta celeritate ibat, ut volare potius, quam ambulare videretur, & scalarum gradus non quidem singulos singulis passibus, sed binos simul unico gressu ascenderet, divino scilicet amore corpori ipsi alas addente; dicebatque tunc aliis Monialibus, *currite, currite, nonne eos videtis, qui nos*

expe-

expectant? ò quam pulchri sunt! citò, citò, incipiamus, nec eos diutius nos expectare compellamus: quibus verbis, & adhortationibus in causa erat, ut citiùs divina psalmodia inciperetur: credebatur siquidem Angelorum visionibus, ut plurimum frui, dum preces Deo funderet, præcipue dum sacram in Choro sinaxim celebraret; Imo alia Monialis, Maria Francisca nomine, nobili familia Racani, Margaritæ Sororis filia, aliquando in Odeo Margarita psallente dulcissimum quendam sonitum, velut Citharæ, & Organi, exaudivit, qui ejus vocem tam suaviter comitabatur, ut Angelorum potius concentus existimari posset; idque eo prorsus tempore, quo ipsa nihil fere de Margaritæ sanctitate persuasū habebat. Alio tēpore eadem Monialis Margaritā vidit sublimē à terra inter nubes genuflexam, junctisque manibus orantem, videbaturque illi veluti altera D. Clara Assisiensis. Dum vero extremâ detineretur infirmitate, identidem dicebat, *Si dominus id mihi concederet, post mortem pluries è tumulto libentissime exirem, ut divinis in Choro laudibus cum aliis Monialibus interessem*, diciturque post obitum non rarò fuisse audita clara, & distincta voce in Choro cum aliis psallere.

II. Erga sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum maximâ religione, & amore afficiebatur; ideoque ipsis Sacerdotibus, utpote tanti Sacramenti ministris, veluti totidem Angelis præcipuam venerationem, & honorem exhibebat; Cum igitur quodam mane Sacerdotes aliquot in ejus Ecclesia sacra mysteria peragerent, Margarita Moniales sic compellare cœpit, *Venite, venite, in Ecclesia tota ad est Curia cœlestis, Ecclesia jam plena est, aspiciate res tam pulchras, venite, venite*, Existimabat siquidem alias quoque Moniales eadem videre, quæ ipsa tunc videbat, cum nihil aliud præter Sacerdotes, & unum, aut alterum hominem in Ecclesia eo tempore existentem, intuerentur. At Margarita Moniales hortari non desinebat, ut Sacerdotibus in earum Ecclesia Sacra facientibus majores, quas possent, gratias semper referrent: quoniam *Sacerdotes* (ajebat) *omni obsequio, & officio digni sunt, veluti totidem Dii in terra: Ego dixi, Dii estis, & filii excelsi omnes*.

III. Ad ipsum autem divinissimum Sacramentum, quanta præparatione, qua humilitate, quo amore accederet, difficile quidem dictu est: Sed ex uberrimo fructu, præcipuis gratiis, & pretiosissimis donis, quæ ex eo referebat, potest satis intelligi. Sentiebat etenim Christi Domini sub sacris speciebus contenti in suam animam ingressum tamquam Sponsi, qui post se animæ ostium clauderat, ut quietius, ac securius in ea jucundaretur, & mansionem dulciorem faceret: percipiebat quoque sensu suavissimos divinæ præsentia effectus per aliquot dies, donec ob aliquam licet levissimam imperfectionem eam amitteret, Ceterum sumpto Salvatoris nostri Corpore, præsertim in solemnioribus festivitatibus, apparebat facies ejus ignita, & pulcherrima, & oculi scintillantes & lucidissimi, veluti duo Cœli sidera, nec quisquam poterat firma oculorum acie vultum ejus tunc intueri ob ingentem, qui inde emicabat, splendorem. Accedebat autem ad divinam mensam interdum quotidie, interdum semel in hebdomada, interdum secundo, aut tertio quoque die, prout ejus Confessarius illi permittebat, aut præcipiebat. Cum aliquando gravissimâ laboraret infirmitate, & jam Sacros: Eucharistiæ Viatico, deinde extremâ sacri Olei unctione esset munienda, licet corporis viribus omnino destitueretur, adeo ut Moniales, quæ eam supra lectum, sumendæ causa Eucharistiæ paululum erexerant, & manibus sustentabant, haud parum timerent, ne propter eum corporis motum illico expiraret; attamen statim atque Sanctissimum Christi Corpus à Sacerdote allatum apparuit, è lecto velocissimè profluit, imo potius

Ps. 81. 6.

MM velut Avis evolavit, sine ullius adjutorio, & super Cella pavementum genua flexit, summâ omnium admiratione, ac stupore, verebantur enim ne quolibet momento spiritum exhalaret. Sed tunc quidem convaluit; Quoties autem in ægritudine cœlesti dape reficiebatur, semper è lecto surgebat, & ad terram super genua se prosternebat, devotionem æque, ac humilitatem ostendens, & ferventissimum in tantum Sacramentum amorem.

IV. Nec minori devotione, & studio Dominicam Passionem, & Feriâ Sextâ diem, in qua illa peracta est, recolebat; ea igitur die Christi Domini vulnera mira attentione, ac pietatis sensu complures horas contemplabatur, & aliquandò unius tantum plagæ meditationi quinque horarum spatium tribuebat, obtinuitque à Deo (quod impensè optabat, & jugiter precabatur) ut ejus obitus Feriâ VI. Parasceves contingeret, in quam diem illo anno incidit etiâ Festum D. Catharinæ Senensis, cujus pariter studiosissima erat, ejus mirabilis Vitæ historiam assidue legens, & æmulari strenuè satagens. Solebat autem dicere Sorori Luciæ Pierantonii Conversæ, Disce mea Soror Deo perfecte fervire, quod quidem facillimum est, modo ejus SSimam Passionem frequenter cogites, & mediteris; hoc nullo negotio percipi potest; nam characteres, quibus Christi Domini Passio conscripta est, Clavi scilicet, & Lancea, ceteraque vulnerum ejus instrumenta, magni sunt, & ingentes, ideòque absque multo labore, ac studio videri, & intelligi possunt, & si vero corporeis oculis minime cernantur, sufficit tamen, ut conspiciantur oculis cordis, quotidie nimirum Christi Domini cruciatus, & dolores devote contemplando, qua ratione brevi admodum tempore haud modicum Dei lumen obtinebis, & in Sanctitatis schola plurimum proficies, Ita Margarita ad Luciam.

V. Sed & aliis omnibus Monialibus persuasit, ut singulis sextis Feriis tum Adventus, tum Quadragesimæ, quinque continuis horis Dominicam Passionem contemplarentur orantes, quod pium institutum etiam post ejus mortem in eo Cœnobio perseveravit; Toto autem illo quinque horarum spatio Margarita genuflexa perstabat immobilis, & interdum facie ad terram prostrata, ut potius insensibilis quædam statua, quam vivens Corpus videretur. Dixit verò aliquando Patri Priolo Confessario, in meditatione Flagellationis Christi Domini se minime posse cogitatione transire ad secundum ictum, & interrogata ab eodem, qua de causâ? respondit, quia doloris acerbitas vitam sibi ademisset; adeò nempe intimè erga Salvatoris Passionem afficiebatur. Quædam sexta Feriâ in Parasceve, magnopere cupiens fellis amaritudinem cum Redemptore Crucifixo degustare, integrum repente fel in manu sua invenit, quo abunde amaritudinis sitim illam explevit, *inebriavit me absynthio*. Ceterum omnibus aliis sextis feriis totius anni, præter frustulum panis, & absynthium in cibum, acetum vero in potum, nihil omnino sumebat, ut supra diximus cap. 3. n. 4. imo quo tempore Cœnobio præfuit, semper curavit, ut omnes Moniales, saltem parum quid absynthii in memoriam, ac honorem Dominicæ passionis sextis feriis manducarent. Expletâ autem sextis feriis Adventus, & Quadragesimæ nuper recensitâ quinque horarum meditatione, surgens Margarita ab oratione, ad osculandum Christi Crucifixi imaginem, quæ ut in Parasceve fieri solet, in terra supra tapetum, & pulvinaria decenter posita erat, procedebat. Hoc autem simulacrum alia Monialis, Maria Ursula Loaldi, pluries vidit brachia è Cruce divellere, ut Margaritâ amplexaretur, cui de inde præcipiebat, ut postea iisdem, ut antea, clavis se iterum Cruci affigeret. Præterea, antequam noctu ad Matutinum Officium in Choro persolvendum pergeret, Dominicam Passionem ex Evangelio recitabat. Cum vero ejusdem vivificæ

Thren. 3. 15.

vificæ Passionis recolendæ gratiâ Scalam sanctam ascenderet, nudis genibus, & facie ad terram inclinatâ eam quasi rependo transibat. Itaque illud Augustini Manual. c. 22. semper in corde habebat, & in opere se habere demonstrabat *Tota spes mea est in morte Domini mei: mors ejus meritum meum & refugium meum, Salus, Vita, & Resurrectio mea: & Meditat. c. 14. Omnis spes, & totius fiduciæ certitudo mihi est in pretioso sanguine ejus, qui effusus est propter nos & propter nostram salutem.*

Ejus Oratio CAP. VIII.

I. Nec his tantum horis Deo preces fundebat, sed ejus Oratio assidua, & perpetua erat; nam post divinæ Psalmodiæ pensum in Odeo persolutum, ad celam rediens, in eaque semper consistens, sine intermissione orabat, Deum jugiter laudans, & gemitibus semper ex orans. Post Vesperas fere usque ad noctem genuflexa immobilis in Oratione perdurabat. Assiduitas igitur orandi, ejus genua in coronæ modum complanaverat, in cujus medio circulus rubri, ac flavi coloris admodum tumens apparebat. Orabat autem aliquando distentis brachiis ad instar Crucis, & facie ad terram conversâ, sed tamen ita, ut nec brachiis, nec manibus, nec facie ullatenus terram tangeret, sed tantum genibus, quamvis facie, brachiis, & manibus non amplius quatuor digitis à terra distaret, in quo corporis situ adeo incommodo, & dolorifico plures horas, & interdum totum diei dimidium fortiter orando persistebat, & quod humanis viribus haud possibile videtur, ita immota, ac si esset humi defixa, nec voc antem quamlibet audiens, nec trahentem per vestem sentiens quæ res maximam omnibus ingerebat admirationem; cum enim aliquot Mœniales eodem modo, eademque corporis figura orare conarentur, brevi admodum tempore, nec sine magno cruciatu permanere sic poterant.

II. Integræ fere horæ spatio vespertinum officium præveniens, & ad Chorum properans, ibi orando usque ad constitutum cum aliis psallendi tempus manebat; interrogata autem quodam die à Præ Confessario, quantum temporis somno indulgeret, *Duas saltem integras horas*, respondit, reliquum verò temporis totum Orationi dabat, nec enim unquam cum aliis confabulando immorabatur, nec relaxandi animi gratiâ minimum etiam temporis otiosè transigebat, nam divini Sponsi vox, quæ in ejus corde jugiter resonabat, eam à creaturis omnibus abducens, post se in odorem unguentorum suorum trahebat. Ejus propterea orationes Dæmonibus plurimum displicebant, omnem idcirco lapidem moventibus, ut eas impedirent, vel saltem aliò averterent; quadam igitur die, dum Bnæ Virginis Rosarium devotè admodum recitaret, Dæmon irvidens, & irascens, magnum à tergo strepitum, & clamorem civit, ut orationem illam, vel relinquere, vel ad minus intermittere Margaritam cogeret: at ipsa immota, ac interrita perseverans, orationem continuavit, & Dæmonis astum delusit. At contrà, quam Deus Margaritæ orationes gratas, & acceptas haberet, multis demonstravit; cuidam enim, suæ famulæ Margaritæ Coccolæ nuncupatæ in Cænobio Sanctæ Monicæ ejusdem Urbis Amerinæ Sanctimoniali revelavit, merito se Margaritæ Conradi orationum ablaturum omnia obstacula, & impedimenta, quæ ob ejus (Coccolæ scilicet) defectus, & negligentias tamquam murus sese interponebant, ne perfectam cum Deo unionem, & gratiam consequeretur. Ejus etiam precibus tribuendum, quod Sacerdos quidam antea projectæ Vitæ, ad meliora conversus sit, & bonorum deinceps operum aliis exemplar evaserit, quodque Soror M. Francisca Racani Margaritæ propinqua, è lethali morbo prodigiosè convalescit.

M

Solitudinis Amor CAP. IX.

- I. Ex hac orandi assiduitate ejus solitudo, & à creaturis omnibus recessus, & fuga necessario oriebatur. Numquam ad Crates accedebat, nisi urgente Pauperum, vel Ægrotorum necessitate, quos oleo, & aquâ benedictis, Sancti Dominici ab ea denominatis, inungens, mirabiliter sanabat. Cum vero ob eam causam Crates adiret, etiam in decrepita atate, numquam sola, sed alia semper Moniali comitante, pergebat, ibique parvam admodum moram trahens, peracto illo charitatis officio, statim recedebat. Nunquam Cœnobium otii causâ circuibat, numquam publico aliquo in loco stare conspici- batur, præterquam in Choro, in Oratorio, in communi Cœnaculo, & in Valetudinario, semper ceteroquin solitaria, & ab omnium consuetudine, & colloquiis remota, vel in cella, vel in organo, vel in horti specu, ubi se flagellis dirissime cædebat, clausa consistens. Habebat quidem in eodem Cœnobio Sororem germanã, appellatam in sæculo Misiam Conradi, & in Re- ligione Franciscam. Sed Margarita utpote ab infantia penitus Deo dedita, & cum eo tantum in oratione prolixè colloqui assueta, nihil præterea curabat, ideoque ab ipsa etiam Sorore sua procul, & sejuncta vivebat, ut de ea pa- riter idem prorsus dici, quòd olim D. Gregorius Magnus de SSmo Patre Benedicto scripsit, *Solus in superni Inspectoris oculis habitavit secum.*

*Dial. lib. 2.**Paupertatis Studium* CAP. X.

- I. Paupertatem summopere adamavit; non enim solum superflui nihil unquam admisit, quod quidem Monachis omnibus Voti religione interdicitur, sed nec rem ullam, quantumvis necessariam, qua uteretur, apud se aliquandò retinuit, sed quidquid illi maxime opus erat, etiam sudariolum, etiam capi- tis velamen, ne dum alias vestes ad corpus tegendum, ab aliis Monia- libus, modo scilicet ab una, modo ab alia, elemosinæ loco quæritabat. In ejus cella præter unam, aut alteram fediculam, & parvum abacum, & nonnullos libros spirituales, nihil conspiceres. Sorori quidem Susannæ in- cumbebat cura ab Antistita ei imposita, vela, sudaria, lintea, aliaque omnia necessaria providere, ac parare, & Margaritæ qualibet hebdomada afferre, sed illa eam Susannæ diligentiam, & studium pro se ægre admodum ferebat, cum id in nimium sui commodum cedere arbitraretur. Quidquid autem ipsa ex labore manuum lucrabatur, statim Cœnobii utilitati, vel Sacriarii orna- mento dicabat, nihil pro se emolumenti inde percipiens.
- II. Ceterum nil ardentius aiebat, quam vivere æque, ac mori in communi vita, ubi nempe ad præscriptum Regulæ, ut in primitiva Ecclesia, & in pri- mordiiis cujusque Regularis Ordinis, non esset meum, ac tuum, sed omnia re ipsa communia, & de rebus communibus unicuique distribuere, prout cuique opus esset, quod genus Vitæ quam Deo placitum, & hominibus tran- quillum sit, omnium sæculorum experientia comprobavit. Id illa frequenter puellis sæcularibus suadebat, ut in eo Cœnobio sese Deo consecrarent, ubi cœmonis vita observaretur; Itaque ejus monitis obtemperans Maria Theresia Venturelli Nobilis Amerina, è Monasterio S. Catharinæ ubi educabatur, egres- sa est, & in Cœnobio S. Joannis Evangelistæ, in quo cœmonis Vita adhuc obtinet, Monialis fieri voluit. Sed Margarita quamvis nec acum quidem, ut peculia- riter sibi addictum retineret, sed omnia necessaria, ut diximus, ab aliis ele- mosinæ loco toties quoties reciperet, cum tamen ab aliis Monialibus ei dice- retur, quòd ipsa in vera paupertate, & vita communi viveret, nihil sane respondebat, sed tamen nares digitis obturabat, innuens nimirum proprie- tatis factorem quendam se nihilominus eo in loco sentire.

Divini Honoris Zelus CAP. XI.

I. Ad hæc, aliaque his similia illam impellebat divini honoris, & Monasticæ perfectionis, quo æstuabat, ferventissimus zelus, cujus plura, eaque illustria dedit specimina. Dum Antistitæ officium gereret, aliquot Monialibus, quæ in generali Cœnobii supplicatione simul jurgatæ fuerant, cum aliarum gravi perturbatione, & scandalo, postquam eas in publica aula, in qua Moniales juxta morem omnium Cœnobarum, culpas suas coram omnibus solent accusare, acriter redarguisset, præcepit, ut illicò detractis calceis, veloque capitis deposito, unâ illarum Crucifixi imaginem manibus extollente, reliquis duabus hinc inde comitantibus, supplicationem iterum celebrarēt, Psalmum *Miserere* alta voce recitantes, ut sic honor, cujus modicam adeo rationem habuerant, simulacro Salvatoris Crucifixi redderetur, & à Monialium cordibus scandalum auferretur, eoque pacto veniam impetrare possent; quod totum illæ sine ulla cunctatione exequutæ sunt. Alio tempore, idem Cœnobii regimen adhuc tenens, cum quædam Moniales invicem contententes, discordias sererent, & aliis molestias crearent, jussit Margarita, ut è vestigio carcer mundaretur, & disponderetur, quatenus intelligerent, ni cessarent, in illum eas se detrusuram, quo timore correptæ numquam posthac invicem rixatæ sunt. *Zelo zelata est pro Domo Israel.*

Capitulum
dicunt.

Ejus Obedientia CAP. XII.

I. Nec minus tamen promptè, & expeditè parere, quam prudenter imperare solita erat. Ejus igitur obedientiæ mirabile sane exemplum hoc solum proferam: Antiquus in illo Cœnobio mos obtinebat, ut in pervigilio D. Firminæ, Urbis Amerinæ Advocatæ, ac Patronæ, quod pariter est eodem die D. Catharinæ V., & M. ejusdem Cœnobii Tutelaris, jejunium in solo pane, & aqua inviolatè ab omnibus toleraretur; Margarita autem, hora panem comedendi adveniente, corporalis cibi penitus oblita, divinæ tantum dedita erat contemplationi; Cum ecce quædam Monialis costum pyrum decorticans, ut infirmæ edendum porrigeret, Margaritam interrogavit, ecurr etiam ipsa consuetum panem non comederet? at illa virtutem suam humiliter celans, simpliciter respondit; quia mihi videor panem minime posse me deglutire; quo responso audito Monialis existimans hoc ex nausea, & stomachi fastidio Margaritæ contingere, pyrum illud medium secuit, alteramque ejus partem Margaritæ tradidit, dicens accipe, & comede una cum pane: at illa nihil morata, nec de consueto jejunio in pane, & aqua quidquam recogitans, frustum illud pyri statim comedit, cumque illud adhuc dentibus manderet, sentit insoliti adeò saporis suavitatem, ut nullius creatæ rei comparatione eam posset umquam exprimere: Dum autem stupens perpenderet, quidnam rei esset, aut unde suavitas illa, & delectamentum oriretur, vocem in imò corde sibi dicentem audivit. *Hi sunt dulcissimi obedientiæ fructus.*

Forstian Ab
batissa.

Ejus Simplicitas CAP. XIII.

I. His autem Virtutibus, quæ magis ad Serpentis prudentiam pertinent, decor, & ornamentum omnium aderat, Columbæ simplicitas. Per hanc enim, quæ intimè cordi ejus inhærebat, omnes alios eâdem, qua se ipsam, mensura metiebatur, imo omnes alios longè se meliores existimabat, quapropter persuasum omnino habebat alias etiam Moniales easdem, quas ipsa, visiones videre, præsertim cum Angelos, aliosque Sanctos in Ecclesia, vel Oratorio conspicuos haberet. Dum igitur Visiones, & Gratias, & insignia adeò dona sibi à Patre luminum communicata narrabat, minime id animadvertibat, sed veluti de rebus aliis omnibus communibus, & notis loquebatur. At
quan-

M quando ea quæ dicebat, prudenti animo considerans, tamquam sibi specialiter revelata, ab aliis quoque intelligi cognoscebat, illicò narrationem abruptens, sermonem aliò avertebat. Itaque creditum est, Deum ipsum ad loquendum hisce de rebus eam pluries impulisse, & incitasse, ut sciremus, quot, quantisque charismatibus à Deo esset cumulata, ejusque Pœnitentiæ, ac bonorum opèrum exempla aliis imitando proponerentur. Sanè hac eadem cordis, ac mentis simplicitate divinum jugiter in corde, ac mente colloquium promeruit, *nam cum simplicibus sermocinatio ejus.*

Extases, & Illustrationes CAP. XIV.

- I. Hoc autem colloquium Deus per extases, & raptus à corpore illi potissimum præstitit; nam corporei sensus impares omnino sunt ad divina, ut oportet percipienda. Porrò extases, & raptus Margarita habebat admodum frequentes, & tantum non quotidianos. Maria Hyacintha Venturelli in eodem Cœnobio Monialis vidit aliquando Margaritam in parvo quodam horti facello diutius orantem brachiis extensis, & nulla corporis parte solum tangentem, & postquam longo tempore admirans, eam sic manentem fuisset intuita, veritate ne Margarita ad sensus tandem reversa, id agnosceret, & agrè ferret, tacita abiit, & eodem, quo eam deprehenderat modo, ibi reliquit. Soror quoque M. Ursula Loaldi noctis tempore vidit in Oratorio Margaritam ante Sanctissimi Crucifixi imaginem extensis pariter brachiis preces fundentem, & haud parvo intervallo à terra elevatam; quod illa videns timore correpta, silens secessit, præstolans nihilominus foris, ut inde exiret; sed denique eam vidit, non quidem ex Oratorio, ubi extaticam illam reliquerat, sed ex Organo exeuntem, qui locus est admodum ab Oratorio dissitus; idque magnam admirationem, & stuporem Ursulæ ingessit; quæ deinceps Margaritæ Sanctitatem impensius venerabatur.
- II. Dum interdiù manuale aliquod opus conficeret, repente toto corpore immobilis, oculisque in Cœlum defixis videbatur, quo tempore nec opificium prosequeretur, nec si aliquid ei diceretur, respondebat. Ad se autem post longam moram reversa, dicebat sociis; *Videamus nunc, quæ nostrum plus operis interea absolverit?* Evidens autem erat ipsam multo minus reliquis manibus lăborasse, cum diutinè extra sensus fuisset; & nihilominus ejus opificium longè majus ceteris apparebat, licet hæc continuo, & sine intermissione operi incubuissent, Deo nimirum Margaritæ manus dirigente, & operibus manuum ejus benedicente, ut crescerent, & aliarum opera valdè transcenderent. Quodam mane cum Sacratissimum Christi Corpus sumpisset, in Cellam gratias actura sese recepit, & paulo post à supra laudata M. Ursula Loaldi vocata ad horam nonam Canonicam in Choro persolvendam, nam ejus signum minime audierat, visa est vultu adeo venusto, ac rubicundo, ut neutiquam pro eadem, quæ prius fuerat, agnosceretur: Itaque Loalda extra se raptam Margaritam putans, & haud sui compotem, comitata est illam ad chorum usque, manibus eam sustentans, non enim poterat liberè, & expeditè ambulare, quamobrem ad omnes gradus, quibus ad Chorum ascenditur, casum minabatur, ac si eos numquam ascendisset, ruborque ille ignitus faciei totius Horæ nonæ spatio perduravit.
- III. Dum aliquandò ejusdem Loaldæ manibus subnixâ incederet, subito ejus manum deserens, magno impetu se longiùs proripuit tanta velocitate, ac si alis prædita volaret potius, quam ambularet, statimque genibus flexis, & facie, ac manibus ad terram prostrata reperiebatur, credita propterea Deum tunc videre, & adorare, ab eoque maximâ cordis latitiâ perfundi, qua

M

qua intuentes exhilarabat; Aliquandò inter Moniales consistens dicto citius ex earum oculis evanescebat, rursusque, cum abesset, ex insperato inter eas aderat, absque eo quod quam venerat via dignosci posset. Aliquandò contradictiones, & persecutiones quas dū pateretur, visa fuit ab eadē M. Ursula, & ab ejus sorore M. Agata Loaldis sublimis per aerem ferri, nulla sui parte corporis terram tangens, & summâ celeritate ad suam cellam deportari.

IV. Quodam Sabbato majoris Hæbdomadæ invitavit eandem Mariam Ursulam, ut multo ante diluculum evigilans, Regem gloriæ à mortuis resurgentem simul videre mererentur; quod cum fecissent, *eamus, eamus*, inquit Margarita, *ut Redemptoris triumphum intueamur*. Eunt igitur in Ecclesiam ad orandum, vidit Loalda Margaritam brachiis extensis plus palmo à terra elevatam, & paulò post eam audivit sibi dicentem, *cito eamus, eamus, & organa pulsemus, nam Christus jam resurrexit*, ipsaque folles elevabat, & Loalda organa sonum reddere cogebat. Moniales autem sonitum organi hora adeo intempesta, die non adhuc illucescente, audientes plurimum admiratæ sunt. Alia item vice, eodemque Paschatis die valde mane, dum in organo oraret, magnum audivit terræ motum, statimque ex organo exiliens Monialem vocavit, ut organa percuteret, ipsâ ut antea, folles suis deque impellente, eratque vultu ingenti pallore suffuso, & veluti extra se ipsam, sed paulò post serenata facie admodum hilarem se ostendit: quamobrem creditum fuit, eodem profus temporis momento resurgentem Redemptorem iterum ab ea visum.

V. Die 2. Novembris, qua Fidelium omnium defunctorum commemoratio recolitur, Sanctissimam Eucharistiam sumere cupiens, quam antecedenti die Sanctorum omnium solemnijis sacro, pariter sumpserat, timore, ac reverentia detenta, dicebat intra se, *nimis indecens est Deum tam crebrò in cordis hospitio recipere*, at illicò vocem hanc audivit, *Deus sum, & tamen venio*; statimque in aera fuit sublata, & maxima spiritus exultatione perfusa, divinique amoris deliciis undique repleta. Ceterim ita à terra elevatam diu eam persistere sæpe sæpius Moniales viderunt, præsertim festis diebus solemnioribus. Anno 1661 die 12 Junii, in quem inciderat festum SSmæ Trinitatis, ineffabili animæ suæ jubilo Sacratissimum Christi Corpus suscepit, dumque una cum aliis oraret, ter in aera elevata est, totoque illo die alienata à sensibus, & veluti extra semetipsam in cella permanens, vidit, audivitque tanta, ac talia, quæ nec hominum mentes capere, nec eorum linguæ explicare ullatenus possunt: edocta item fuit, inter varios Deum laudandi modos, hunc etiam præstantissimum esse, Deum per admirabilem thronum suum invocare, conspexitque incomprehensibilem illam, divinamque Majestatem sedentem super solium excelsum, & elevatum, & ad gratias, & munera eo die hominibus dispertienda paratissimam, dummodo humili, & contrito corde, ut par est, ea postulerent: tunc Margarita adeo propitiâ occasione utens, quendam sibi notum, ac benevolum Deo commendavit, ut eum in numerum servorum suorum cooptare dignaretur; statimque hoc responsum recepit; *oportet, ut etiam ipse pro virili sataget, quò gratiam tanti momenti consequi mereatur*.

VI. Eodem anno 1661 die 18 Decembris, quæ Dominica dies erat; cum divinissimum Eucharistiæ epulum degustasset, tanto intus gaudio, & spirituali exultatione fuit cumulata, ut eam intra se capere nullo modo posset, totoque illo die sensit se identidem à terra elevari, & extra se rapi, atque à sensibus alienari; quod idem sæpe sæpius ei contigebat, præsertim ijs diebus, quibus ad sacrum Convivium admittebatur; tunc enim tota in Deum immersa, & veluti in eum transfusa ineffabili spiritus exultatione fruebatur, & plura, ea-

M

que ingentia arcana cœlestia auscultabat, quæ nullis hominum verbis narrare poterat; non enim licet ea homini loqui.

Visiones, & Revelationes CAP. XV.

- I. Non solū autem in hujusmodi animi à Corpore avocationibus, sed aliis quoque temporibus plura secreta, tum quæ ad mysteria fidei, tum quæ ad res humanas pertinent, ei Dominus revelavit: Quia vero Dei famula Sacramentum Regis abscondere bonum esse, optime noverat, idè quæ sibi fiebant nota secreta cœlestia, studiosissimè occultabat, quo factum est, ut plurimas à Deo illi traditas revelationes nesciamus; nihilominus aliquandò vel timore errandi, vel dubio an deciperetur, vel quia simplicitate ducta, eas crederet omnibus manifestas, & conspicuas, vel denique proximos juvandi gratiâ, paucas quasdã ex multis à Patre luminum acceptis revelationibus aliis communicavit. Patri Priolo Confessario suo dixit aliquando, Magos Christi Infantis in præsepio adoratores, nullis conceptis verbis Deiparam Virginem, cujus maximâ capti fuerant admiratione, tunc salutasse, quia parem, ejusque meritis dignam salutationem invenire non potuerunt; silentio igitur, ac stupore summam in eam venerationem testatos esse. Evangelistas leviter admodum Salvatoris Passionem tetigisse, & satis parcè de eo loquutos fuisse; mox Theologicum sermonem pulcherrimum, ac valde sublimem instituit, de Divinitate, Essentia, ac Trinitate divinarum Personarum, Verbi Generatione, ac Spiratione Spiritus Sancti (ut nempe idem Confessarius dignosceret, an ijs, quæ dicebat, error aliquis inesset) idque adeò appositè, verbisque propemodum Scholasticis, & rei congruentibus, ac si complures annos sacre Thæologiæ fuisset Magistra, solita exinde identidem exclamare, *ò bone Jesu substantia Patris; ò bone Uesu substantia Putris.*
- II. Die 8 Septembris, qua Nativitas Bñæ Mariæ Virginis celebratur, contemplantur Margaritæ magnitudinem incomprehensibilem, & inestimabiles Deiparæ prerogativas, dictum fuit, Fideles ea ipsâ die gratias omnes, & dona obtinere posse, quæcumque devotè petiissent; nec in Cœlis majores unquam gratias concedi solitas, quam illa die, intellexitque, prout tamen potuit, magno animi sui gaudio, quot & quantæ nam sint ejusdem Beatissimæ Virginis excellentiæ, & dignitates innenarrabiles. Die autem 25. Novembris apparuit ei D. Catharina V. & M. candido, ac frequenti Sanctarum Virginum choro sociata; sciscitabatur itaque Margarita alias Moniales, an ipsæ quoque eandem tutelarem Virginem in Ecclesia vidissent. Dum in cella consisteret orans, ostensa ei fuit valde perspicuè animæ pulchritudo, splendor, & præstantia, & ex opposito Corporis foeditas, deformitas, ac foetor, ex quo Margarita implacabile odium contra suum corpus conceptum numquam postea deposuit, sed ad mortem usque retinuit, severissimis illud, quos supra retulimus cruciatibus affligens, & lanians.
- III. Cum quinquagesimū circiter ætatis annū ageret, noctis tēpore in organo, de more, Deo preces fundens, à Juvene pulcherrimo, ac lucidissimo sibi apparen- te, ad Ecclesiæ cratem, ubi Moniales sacra mysteria percipiunt, fuit ducta, eique dictum, hic subsiste, nam res stupendas videbis, & admirabiles; & Ecce Ecclesiæ janua nullo impellente aperitur, ecce plurimi venustissimi Juvenes, velut agmine composito, in morem supplicationis bini, ac bini ex Ecclesia Cathedrali S: Firmine procedunt, & transeuntes ante januam jam patefactam ejus Ecclesiæ, ad aliam Ecclesiam Monialium Sancti Joannis haud inde longe distantem ire pergunt; duo autem ex illis Juvenibus deferebant manibus Capsulam non adeo parvam; qui cum pervenissent ad D. Catharinæ ostium

M

ostium constiterunt, & eandem capsulam recludentes, extraxerunt inde complicatum pannum purpureum, & adjuvantibus aliis duobus Iuvenibus, qui subsequabantur, cum illum explicassent, & extendissent, visa est ejus dimidia pars miro artificio opere phrygio (imò verò Angelico) auro, gemmisque contexta, alia vero medietas rudis adhuc, nulloque ornamento conspicua; mox involuto, ut antea, panno, & in eadem capsulâ reposito, supplicatio illa disparuit, Ecclesiæque janua iterum clausa. Margarita autem in Organum reversa ad consuetam orationem, Deum exoravit, ut tam admirabilis visionis intelligentiam sibi concederet. Cognovit igitur pannum illum symbolum esse suæ ipsius Vitæ, quæ tunc in medio ætatis versabatur, anteriorem partem acupictam transactos ejus annos exhibere, aurum, & gemmas tam pulchro opificio simul permixtas, opera pietatis, & virtutum actus exprimere. Sed necessarium adhuc esse opus absolvere, iisdemque operum bonorum actibus ad finem usque perducere. His, alijsque visionibus, ac revelationibus eã Deus illustrabat, & ad prosequendũ in eo vitæ proposito adeo aspero, ac duro eam confortabat.

IV. Vidit alio tempore manum pulcherrimam, & venustissimam, quæ erat dextera, sibi cor è pectore auferentem, sine quo aliquandiũ vixit; ut infra latius dicetur. Soepissime dum sacrosanctum Missæ Sacrificium in Ecclesia, & divina sinaxis in Choro celebraretur, Angelorum, & Sanctorum turmas in Ecclesia videbat, dicebatque aliis Monialibus, existimans, ut aliàs, quod ipsæ quoque idem viderent, *Videtis modò hanc multitudinem, & frequentiam? Videtis quam pulchri sunt, & decori?* Orans in Organo die 20. Julii D. Margaritæ V. ac M. sacro, quo ejus festum peculiari devotione celebrabat, & plura Missarum sacrificia in ejus honorem offerri curabat, vidit Personam pulcherrimam, & ineffabili majestate plenam, maximum undique splendorem emittentem, quæ illam in amænissimum viridarium deduxit; de cujus Personæ pulchritudine, majestate, & claritate nihil postea effari potuit, sed solum in stuporis, & admirationis actus identidem proficiebat: adeo autem lucida, & splendida ex illius visione, & confortio evasit, ut Moniales non possent in ejus faciem ex organo exeuntis intendere.

V. Orans aliquando Deum pro quodam Sacerdote, quem spirituali charitate prosequeretur, ut illum sibi gratum, verumque famulum redderet, & ab omni malo, & periculo liberaret, tale à Deo accepit responsum: *Non potest meus verus esse famulus, nisi ille, qui libenter pro me patitur persecutiones, & adversitates æquo animo tolerat, & opera bona facit.* Loquens cum Patre spirituali doctrinâ præstanti, dicebat intra se, *Pater hic admodum doctus est;* statimque in corde responsum hoc audivit; *Utique, sed primam Alphabeti litteram nescit;* quod ipsa optimè intelligens, eidem explicavit, primam Alphabeti spiritualis litteram esse *Amorem Dei.* Cum Moniales ejus jussu generalem dominici Corporis communionem peregissent pro anima nobilis Matronæ Amerinæ ex familia *Clementini*, quæ D. Catharinæ Cœnobio annuos redditus attribuerat, & Margaritæ orationibus sese commendaverat, quadam die eadem Matrona ei apparuit nigra palla induta, veloque cœrulei coloris operta caput, eique dixit; *Nunc ad Cœlos ascendo, & plurimas tibi gratias ago pro orationibus, & sacris communionibus pro me, tuâ operâ, oblati.* Vidit etiam Sororis M. Ioannæ Clarævallis triduo post ejus mortem animam igneo curru vectam, sed tamen intellexit, locum æternæ salutis eam obtinuisse, ob sollicitudinem, & diligentiam, quâ ad Deum in Choro laudandum vivens pergebat, quod exemplum Regulares omnes, & Ecclesiastica personæ studiosè debent attendere, & imitari.

- M** VI. Cum defuncta esset Monialis Juvenis adhuc, Maria Agnes nomine, illustri familia Casacchi, quæ dum viveret, ut plures aliæ ibidem Moniales, non quidem Monasticâ toto corpore tunicâ, sed muliebri strictiorè thoracem, ut solent sæculares mulieres, nigro licet colore, sub scapulari gerebat, dum in Ecclesia pro inferiis supra feretrum jaceret, vidit Margarita Dæmones hinc inde feretrum pluries à terra elevantes, ac deinde in suum locum reponentes, quam visionem duabus aliis Monialibus, Mariæ Floridæ Carleni Nobili Amerinæ, & Sorori Cæciliæ patefecit. Hac de causa Margarita fortiter, & suaviter persuasit cæteris Monialibus, ne deinceps hujuscemodi thoraces deferrent, sed unaquæque regularè tunicam sine illo thorace gestaret; quod usque in præsens in eodem Cœnobio, & utinam ubique, inviolatè servatur. Creditum tamen fuit, Deum, qui indignatum se ostenderat contra eas Moniales quæ vanis illis, ac Sæcularibus vestibus utebantur, precibus Margaritæ, & earumdem Monialium emendatione, placatum tandem fuisse. Ex quo seriò advertendum est, non solum Monialibus, sed Regularibus etiam omnibus, quantum ipsos dedecet, & quantum Deo displiceat, quælibet in eorum vestitu vanitas, & cum sæcularium vestibus similitudo, & conformatio, & aliæ omnes vanitates, quæ sæculum, & sæcularium personarum mores, & habitus redolent, quæque Regulares Viros semilaicos, eodemque tempore semiclericos reddunt, sive ut veriùs dixerim, nec Clericos, nec Laicos, sed Chymeras quasdam, & Hircocervos efformant, quod olim D. Bernardus, præ humilitate, de se ipso asseruit, sed longe justius plures Deo dicati homines, sed ad Ægyptiacas vanitates corde, & opere postea revertentes, de se ipsis fateri debent: *Ego quædam mei sæculi Chymera, nec Monachum gero, nec Laicum.*
- VII. Dum Antistitæ officio fungeretur, jussit, ut quædam Monialis, ob nescio quam levitatem, panem tantum, & aquam in terra genuflexa comederet. Hac primò quidem renuit, nec obedire tunc voluit. Sed postea nocte adveniente, melius consulta, sponte injunctam pœnitentiam peregit, quâ absolutâ dixit Margarita, Dæmonem se vidisse scapulis ejusdem Monialis insidentem, eamque instigantem, ne pœnitentiæ opus exequeretur, qui proinde eâ obedientia victus, confusus aufugit. Vidit aliquando ante Monasterii fores hominem satis deformem, ac miserum, qui bestiarum more immunditias omnes foetidissimas cujusque generis lambens comedeat. Oranti autem Margaritæ pro rei hujusce intelligentiâ revelatum fuit, hominem illum ad eò infelicem typum esse Peccatoris vitiis ex consuetudine dediti, & ipsdem obruti, ac demersi. Cum ex hac vita Moniales transibant, Margarita earum animas, ut plurimum ad Cœlos evolare cernebat, Inter quas anno 1665. vidit animam Catharinæ Gertrudis Sororis Conversæ, dum ei justa persolverentur, splendore circumfusi ad Cœlos subvolare. Vidit quoque animam puellæ sæcularis ex nobili familia Geraldini, in domo parentum defunctæ, cujus amita erat Soror Susanna in Cœnobio Sanctæ Catharinæ Monialis, candidâ quidem veste indutam, sed sine auro, aliove ornamento, seiscitantique causam responsi fuit, *quia Innocentiæ candorem habet, sed operum aurum non habet.*
- VIII. Alio tempore dum in organo, ut solebat, orationi incumberet, jamque fessis artibus quietem aliquam datura, in terram se vellet prosternere, duo pulcherrimi Juvenes accensa funalia manibus gestantes ei apparuerunt, eamque ad ianuam Colloquutorii deduxerunt, quâ patefactâ, vidit longissimâ plurimum personarum supplicationem, Sacerdotum, Monialium, Laicorum, dictumque ei fuit, animas illas piacularibus flammis tunc ereptas, & ad Cœlum euntes, eas prorsus esse, pro quibus ipsa antea oraverat; nam animas in Purgatorio

gatorio detentas juvandi summo studio flagrabat, non solum preces, sed proprii etiam corporis cruciatus Deo pro illis offerens: Lata igitur Margarita, adeo pulchrâ visione, eliminato somno, orationis exercitium ferventius resumpsit, & ad diem usque continuavit. Cunctis Monialibus in Choro existentibus, Soror Cherubina Margaritæ familiaris, & multorum sermonum, & consiliorum ejus conscia repente exclamavit, *Gaudete à Matres, quia hodie Salomon transfuit ad Cælum*, & hoc sæpe repetebat. Cum igitur Soror Cherubina propè Margaritam tunc consisteret, intellexerunt Moniales, hanc tanti momenti revelationem, Cherubinam à Margarita hausisse. Sanè in Auctario ad *Bibliothecam Manualem* Pr: Thobia Lohner Soc: Jesu tit. 121. pag. 415. n. 25. Ven. apud Hertz. 1722. Vocabulo *Purgatorium*, habetur hæc verba, Romæ Concionator quidam insignis, inter concionandum asseruit, nuper cuidam Sanctæ personæ revelatum esse, Salomonem ad hæc usque tempora acres pænas in Purgatorio subiisse, & jam iis absolutis abiisse in Cælum: obiit autem Salomon juxta Salianum anno ab Orbe condito 3059. ante Crisum 994. adeoque in Purgatorio sic fuit annis bis mille sexcentis. Citat Prëm Cornelium à Lapid. in Lib. 3. Reg. Cap. 11.

Gratiæ, & favores à Deo illi concessi. Caput XVI.

I. Has autem Visiones, & Revelationes non levioribus, nec minus stupendis gratiis, & favoribus amantissimus Dominus cumulavit. Habebat enim in primis fere semper visibilem comitem, Angelum Dei pulcherrimum, qui quanto plus Margarita spiritualia exercitia, & opera bona exercebat, eo majori gaudio, & exultatione gestire videbatur, quod sanè donum Margaritam D. Cæciliæ, ac D. Franciscæ Romanæ, aliisque Sanctis, qui ejusmodi beneficio, ac favore à Deo dignati sunt, similem reddidit. Hanc insuper peculiarem gratiam à Deo obtinuit, ut quæcumque scire optaret, sive in humanis rebus, sive in divinis, ei clarè, & apertè demonstrarentur: Anno igitur Jubilæi 1650. cum quidam vehementer cuperet, compertum habere, an Deus sua sibi indulisset peccata, ob idque Margaritæ se commendasset, ut rem à Deo quæreret, & illa Deum propterea exorasset, hoc ab eo responsum accepit, *Ignovi Petro*: ex quo intulit, Deum huic quoque homini pepercisse: Quotiescumque Sacrosancto Eucharistiæ epulo reficiebatur, difficile dictu est, quot blanditias, quot amplexus, quot in animâ oscula, quot in mente juba, quot in corde gaudia, quot denique Charismatum dona à Cælesti sponso reciperet, quæ ipsa nullis verbis explicare deindè poterat. Aliquando ipsum Xpti Dñi Corpus Eucharisticum adeo ineffabilem dulcedinem super mel, & favum ipsius etiam corporis sui palato, omnibusque sensibus infundebat, ut ejus similitudinem in quibusvis rebus creatis invenire non posset, nec sermone ullo ejus dulcedinem exprimere.

Vide S. Ambros. lib. de Isaac cap. 3. habet, & os anima &c.

II. Noctis tempore apparuit ei Christus Jesus ea specie, ac forma, quâ à mortuis resurrexit, & ipsa oculis suis ter occurrens oculis illius clementissimis, & divini amoris ignem undique spirantibus, intimâ ejus charitate statim vulnerata, vehementissimum superni amoris incendium inde concepit, quo cum idem etiam corpus exardesceret, nec jam hoc ferre posset, cogebatur hyemis quoque tempore frigidissimo caput extra cellæ fenestram ad refrigerium emittere, & cum nec id sufficeret ad conceptum ardorem mitigandum, è cella profilire, & sub dio, nive cadente, longo tempore permanere; sed quæ nix, quæ glacies ignem de Cælo missum temperare posset? Nil ergo mirum, si tanta quotidie faceret, tantaque pateretur pro dilecto animâ suâ, ex quo ille Margaritam in Cellam vinariam amoris sui introduxerat, & in ejus corde arden-

M

Res valde notabilis, & curiosâ.

M

ardentissimam ordinaverat charitatem. Hic enim amor, qui teste D. Augustino *difficultatis nomen erubescit*, ipsi etiam corpori vires addebat, & robur, nam cum poenitentias adeò asperas, jejunia adeo arcta, flagellationes adeo cruentas ad senectam usque protraxisset, tantum abest, ut debilitatem aliquam virium incurrerit, ut potius eo adhuc vigore polleret, quem in juventutis flore obtinuerat. Omnia igitur in eo poterat, qui illam sui amoris igne suavissimo ad ardua quæque fortiter subeunda confortabat.

III. Quoties dulcissimum Jesu nomen ore suo proferret, toties, in corde, velut in cava quadam spelunca audiebat idem nomen, tamquam echo respondente statim explicatè referri, quæ quidem vox ineffabilis omnes cordis ejus affectus, omnes potentiarum ejus actus ad se ipsam tãquam ad centrum ad instar magnetis trahebat: Tunc verò amantissimus Jesus ejus animam tenerrimè amplexabatur, eique gaudia, & exultationes innarrabiles communicabat, relinquens in ea cœlestem quandam tranquillitatem, puritatem, & munditiam, quæ Virginum Sponsum maximopere decent. Si tamen aliquandò remissus, nec usitatâ attentione, & conatu SSmum Jesu nomen enunciaret, prænarrati effectus minimè tunc subsequerentur, nisi bis vel ter majori adhuc intentione, ac vi adorabile illud nomen congemina-ret. Anno 1634. cum Sacratissimum Christi corpus sumpsisset, totius animæ suæ viribus, majori quam solebat fervore, nitebatur spiritum ad Dei contemplationem, & unionem erigere, cum vocem sibi dicentem audivit, *non opus est, ut sic labores ad inveniendum me, quia propè te sum, tecum sum, in corde tuo inhabito, & in eo requiesco*. Anno 1660. die 10. Augusti, quâ Festum SSmi Laurentii M. recolitur, sumpto in cœlesti Sacramento pignore salutis aternæ, divino amore inflammata, Deo in corde suo dixit, *ò Domine quantum me diligis?* statimque respondentem vocem audivit. *Diligo, & diligam semper*.

IV. Alio tempore dum Sacerdos in Missa verba illa repeteret, *Domine non sum dignus*, Margarita magno cordis sui sensu intra se dicebat, *At ego quidem nullatenus sum digna*, quibus verbis expletis, delata ei fuit invisibili dextera Sacratissima Eucharistiæ Hostia, quam ipsa devotissimè sumens, inæstimabili gaudio, & consolatione fuit repleta. Dum Julius Geraldinus Cathedralis Ecclesiæ Archidiaconus, & Coenobii S. Catharinæ Confessarius Missam coram Monialibus celebraret, peracta consecratione dividens sacram Hostiam, vidit ejus particulam è patena exeuntem, & paulatim sese ad aera sublevantem, & ad organum usque, ubi Margarita orabat, ascendentem, ibique in ejusdem Margaritæ os ingredientem, qua de re tantam Julius admirationem, & stuporem concepit, ut absolvendi Missam vix modum invenire posset; remansitque illi deinceps ea consuetudo, dum Sacram Hostiam partiretur, vertendi se ad organum, videndi gratiâ, an Hostiæ particula ad organum subvolaret. Sane aliis etiam temporibus visâ est SSmæ Hostiæ particula eodem modo ex altari discedere, & ad locum, ubi Margarita orabat, vel in organo, vel in Sacrarario, pertingere, & in ejus os introire. Contigit id manifestius, & celebrius quodam mane, dum Pr. Priolus Confessarius Vir inculpatis moribus, & probatæ vitæ, Monialibus Sacram Eucharistiam ministrabat, tunc enim M. Magdalena Venturelli puella, & quædam aliæ Moniales viderunt sanctæ Hostiæ particulam magnis splendoribus circumfusam, fulgentissimos radios circumquaque emittentem per Ecclesiæ Cratèr volando in Sacrarium intrare, & in os Margaritæ sese introducere. Dum vero hæc ad recipiendum SSmum Christi Corpus os suum aperiret, visus est, veluti Sol splendidissimus exoriri, & clarissimâ luce locum illum implere.

MM

V. Alio tempore Missam laudato Patre Priolo celebrante, post Hostiæ elevationem, Margarita ab Organo repente profiliens, cœpit festinanter currere, ita ut aliquæ dicerent, *Videte quommodo insanit, nec erubescit sic ineptire*: at illa ad rotam, quæ in Ecclesia est, incunctanter pergens, invenit ibi sacræ Hostiæ particulam valde rutilantem, quam etiam vidit Soror Cæcilia, quæ tunc Sacrarum curam gerebat; Itaque Margarita intra rotam caput immittens, os suum aperuit, & SSm̄ Christi corpus reverenter sumens, ad Organum reversa est: Sed ea die nequæ visa amplius fuit, nec cum aliquâ quidquā loquuta, nisi cum Deo, quem strictè aded tenebat in corde, nec eum ullatenus dimittebat. Alio tempore dum in Choro Lectiones divini Officii recitaret, visus fuit à M. Domitillâ Nacci, nobili Amerina, ibidem Moniali, in Margaritæ digito annulari sinistrae manus annulus aureus mirifici fulgoris, qui Domitillæ oculos suo splendore perstringebat, quæ visio tandiu duravit, quamdiu Margaritæ lectio. Alio tempore, cum Scalam Sanctam, quæ in eo Cœnobio est, genibus ascenderet, in ejus medio apparuit ei Christus Dominus Crucem super humeros bajulans, cui Margarita compassionis sensu commota, dixit, *O Domine ego meis peccatis, Crucem hanc humeris tuis imposui*: Ut autem erat erga pauperes, & infirmos summo charitatis affectu prædita, hanc quoque gratiam à Largitore omnium bonorum in eorundem beneficium obtinuit; ponebat sub dio plura vascula, in quæ Æther liquorem quendam demittebat statis horis, hunc Margarita diligenter collectum, & servatum infirmis præbebat, eo illos inungens, qui sanabatur omnes à quacumque detinerentur infirmitate.

VI. Sed inter omnia illi ab amantissimo animarum sponso præcipui Amoris tradita indicia, illud quam insuetum, tam admirabile, & supra humani intellectus captum eminuit, quod non nisi à summo naturæ Conditore, & rerum omnium Arbitro proficisci poterat; nam Christus Dominus ex ejus pectore adhuc viventis omnipotenti sua dextera cor avulsit, & octo continuos dies sibi retinuit, post quos illud Margaritæ restituit, & suo loco reposuit; ò quam purum! ò quam mundum! ò quam caelesti amore inflammatum! Eo igitur tempore, quo Margarita divinâ virtute corde caruit, imo cor suum in manu Domini habuit, dicebat identidem Sorori Cherubinæ, *vivere ne potest quisquam sine corde?* illa autem respondente, *minime*, subjungebat Margarita, *Et tamen sine corde vivitur*; sentiebatque eo pectoris loco, unde cor ei ablatum fuerat, maximum ignis ardorem, veluti è fornace exeuntem, remansitque etiam recepto corde in sinistro pectoris latere rubra, & sanguinea cicatrix similis quidem, stigmatibus D. Francisci, carens tamen dolore, sed splendida, & pulcherrima, sicut eam vidit stupens Soror M. Ursula Loaldi, de qua pluries supra mentionem fecimus. *Ejus Prophetiæ Spiritus* CAP. XVII

I. Ad hæc Prophetiæ Spiritu Dominus eam afflavit. Cum ejus Soror germana Francisca Conradi die Dominico ad Vesperam paululum ægrotans lectulum ascendisset, statim adfuit Margarita, dixitque Monialibus, ut sine mora Confessarium accerferent, quia de ejus Sorore jam actum erat, brevique eam fore morituram. Visa est monitio intempestiva; nec Moniales, nec ipsa quidem infirma id ullatenus credebant; non enim morbus gravis admodum videbatur; cum levis tantum febricula agnosceretur. Vocatus nihilominus est Confessarius, cui Francisca integrè, & diligenter admodum, & contrito corde peccata confessa est. At Margarita urgebat, ut reliqua Sacramenta incunctanter illi ministrarentur, quia, dicebat, *mors magnis itineribus appropinquat, jamque adest in januis*; sicuti revera contigit, nam tertia die, postquam ægrotare ceperat, feria nimirum quarta, animam Deo reddidit. Prædixit Ægidium

Del-

M

Delphini tunc Laicum, quem antea numquam viderat, Sacerdotem futurum, & Cœnobii D. Catharinæ Confessarium, eique se res suas, cordis scilicet sui secreta, patefacturam, quod idem de Petro Leonini prænuñciavit: sicuti utriusque suo tempore evenit. Fulgentius Carleni nobilis Amerinus Romam petiturus accessit ad Margaritam, ei gratias acturus pro orationibus, quas ab eo rogata per Confessarium, nesciens tamen quâ de causa, Deo obtulerat. At Margarita constanter ei dixit. Vade lætus, nam Romæ Victoriâ obtinebis; ixit, Uxorem duxit, quæ Victoriâ appellabatur: Securam quoque esse iussit Uxorem Gubernatoris Amerini Boccaleonis cognomine, promittens ei, gemmas sibi paulò ante ablatas restituendas fore. Nec post multos dies cuidam Fratri Ord: Min. Reformato, ex Conventu Sancti Ioannis Ameriæ omnes traditæ sunt, ut eas memoratæ Heræ secretò restitueret, & quod mirabilius est, fures illi numquam aliàs quæ abstulissent, reddere consueverant, eidemque Domina, quæ plures annos antea sterilis fuerat, sobolem copiosam, & optimæ spei vaticinata est, quam illi paulò post largiri Deus cœpit.

II. Morabatur in eodem Cœnobio puella nobilis ejus Sororis filia, ex familia Racani, M. Francisca nomine, ut pluries supra diximus, quæ octavum ætatis annum dum ageret, Monialibus tradita fuerat educanda; Hæc adhuc adolescentula, & nedum Monialis, solebat aliquandò; ut ejus ætatis pleræque, mendaciola quædam Margaritæ proferre; Verum hæc, quæ ejus cordis intima, ipsasque animi propensiones probè noverat, bis eam percussit dicens, *Non est ita, mendacium dixisti*; & quodam die dum M. Francisca aliam puellam injuriâ afficeret, præsto fuit Margarita, & ei alapam inflixit, jubens ut ab illa puellâ veniam peteret, ejusque deoscularetur pedes. Videbat enim omnes ejus actus die, noctuque, eamque arguebat non solum de erroribus jam ab illa patratis, sed præmonebat etiam antequam illos patraret. Cum Soror Benedicta Morelli Conversa, Patriâ Tudertina pluries ad Margaritam accederet, quarelas quædam adversus aliam ei narratura, antequam os aperiret, ostendebat Margarita, se omnia jam scire, eosdem prorsus actus, quos illa, dum sola consisteret, faciebat, adamussim referens, ac si cordis penetralia, ne dum exteriores ejus actiones semper videret. Cuidam puellæ Interamnenfi, quæ in eodem Cœnobio educabatur, cum hæc quodam mane, una cum aliis, Sacram Eucharistiam sumpisset, dixit Margarita, *Filia nisi scandalum aliis ingerere timuisses, nequaquam, ut ad divinam Communionem accederes, tibi permisisses, & hujusce rei causam tu ipsa nosti*. At illa conscientiæ suæ sinus diligentius perscrutata, ingenuè falsa est, occultum quoddam peccatum, solique Deo notum, in Sacramentali exomolegesi reticuisse, nec parum erubuit.

III. Idem ferè egit cum alia puella, Moniali quidem, sed adhuc in Tyrocinio constitutâ; sapè enim eam hortabatur, ut Generalem Confessionem, & sane integrè, ac perfectè perageret; se enim omnia ejus conscientiæ occulta probè nosse, clare affirmans: Hæc autem puella in præteritis Confessionibus quædam Sacerdoti absconderat, quæ irritas easdem Confessiones reddiderant, & quamvis pluries statuisset ea Confessario pandere, nihilominus rubore victa, & Diabolo istigante, ea in corde retinebat, nec ore promebat ad salutem. At Margarita ejus miserta, quodam die ad Confessarium suis illam manibus pertraxit, impulitque, Dei aspirante gratiâ; ut abjectâ omni cunctatione, depositâque inconsultâ & intempestivâ verecundiâ, generalem, & integram omnium peccatorum Confessionem, Margarita haud longe adstante, tandem absolveret. Quid autem mirum si Margarita adeo perspicuè humanorum cordium videbat occulta, cum ejus spiritus, divini Amoris operâ, unus cum Deo spiritus jam

evalisset; qui enim adhaeret Deo unus spiritus cum eo est, ideòque licet absens corpore, spiritu tamen pluribus, & locis, & temporibus, quin imo & cordibus, & mentibus praesens erat. Triduo antequam moreretur, lecto decumbens, brachia identidem sublevabat, & manibus caput suum tangens, dicebat, ò quantum mali caput hoc meum patietur; Circumstantes Moniales minimè dictum hoc Margaritæ intelligebant, sed postea agnoverunt, illam praevidisse, caput suum secandum post mortem fore, cerebrumque inde extrahendum sicut evenit; Hoc nimirum Prophetiæ donum est, quod homines Deo similes reddit; *annunciate, quæ ventura sunt, & dicemus, quia Dii estis vos.*

Miracula ab ea patrata. CAP. XVIII.

I. At magnis suis servis, præter Prophetiæ donum, etiam miraculorum gratiam, præsertim curationum, Deus largiri solet. Margarita siquidem plurimis, tum vivens, tum post obitum effulgit. De primis nunc dicendum. Anno 1666. Faber Lignarius ab Aigliano cum jamdiu asperrimis, ac intimis cruciaretur doloribus, adeo ut interdum præ eorum acerbitate ad terram sese dejiceret veluti mortuus, statim atque à Philippo Placidi accepit, & secum detulit frustulum cinguli, quo Margarita usa fuerat, integram sanitatem consequutus est, & fabrilibus deinceps laboribus sine ullo dolore incubuit. Infantula jam deficiens, & tantum non mortua, quia lac sugere minimè poterat, delata ad Margaritam, ab eaque tacta, & SSmæ Crucis formâ signata statim convaluit, lac frequens suxit, diùque vixit, optima gaudens valetudine. Alia puella Maximilla nomine filia Imperiæ Loaldæ Amerinæ quatuor circiter annorum, ulcere in fãmone correpta, quamvis Romæ, ubi ejus Pater medicinam profitebatur, à perito Chyrurgo pluribus adhibitis medicamentis, non solum sanitatem non obtinuerat, sed insanabili carcinoma ulcere tandem effecto, eâque duodecim fere annis dirè cruciata, mortis jam termino appropinquabat; cum acceptâ famâ ab ejus Matre, quæ de Margaritæ Sanctitate percrebuerat, Ameriam deducitur, & semiviva Margaritæ offertur: Hæc compassione, ut ad hujusmodi res solebat, mota, puellæ ulcus oleo, quod S. Dominici, ut supra diximus, appellabat, inunxit, sudario suo, candidoque proprii capitis linteo obstrinxit, & intra paucos dies perfectæ sanitati restituit, quæ uti sanctè, si convaluisset, promiserat, Monialis sanctæ Clarae in Cœnobio D. Elisabethæ ejusdè Urbis Amerinæ fieri voluit, vocarique Soror M. Cælestis.

II. Idem fere contigit Ludovico Ancajani, qui cancro in alvo serpente ad mortem adigebatur; jamque à Medicis conclamata fuerat ejus salus; Verum orationibus Margaritæ commendatus, eo pestifero morbo liberatus est, diuque postea optima valetudine usus, supervixit. Mulier rustica Amerinæ Diœcesis, brachio debilitata detulit filium suum fere novem annorum, mutum à Nativitate ad Margaritam, ejus apud Deum precum subsidium pro se, illo que postulans. Hæc post brevem Orationem, signatumque Crucis imagine puerulum in fronte, in ore, & in pectore supra cor, & inunctum tam ipsam, quam Matrem oleo S. Dominici, præcepit Muto, ut Dominicam Orationem, & salutationem Angelicam recitaret; quod cum ille incunctanter fecisset, linguæ vinculo penitus dissoluto, nulloque impedimento deinceps remanente, Mater dum stupens ingens, ac insuetum miraculum, manus ad Cœlum tendere naturali operatione conatur, Deo pro tanto beneficio gratias actura, eodem temporis instanti brachium suum ab omni languore, & debilitate liberum sensit, cumque genuflexa Margaritæ etiam gratiarum actionem habere vellet, ab humili Dei famula, quæ hominum laudes summo studio declinabat, ut Deo tantum gloriam daret, monita est, & ut nemini rem gestam narraret, jussa;

M

statimque clauso Colloquutorii officio Margarita aufugit, humilitatis videlicet Magistrum egregiè imitata, qui infirmis sanitati a se restitutis silentium sui ipsius strictè imponebat.

III. Alia mulier haud satis honestæ vitæ venit ad Monasterium S. Catharinæ incurabili morbo detenta, enixè rogans, ut Margarita, solitâ erga omnes charitate utens, eam videre, ac signare dignaretur. Renuit quidem ad eam descendere Margarita, sed Sororem Conversam Luciam Pierantonii misit, ut parum olei S. Dominici ad eam deferret, quâ unctâ pristinam sanitatem recepit: & Interamnam, ubi Nutricem agebat, reversa, per quendam Ameriam euntem, plurimas gratias Margaritæ egit, pro recuperatâ ejus meritis valetudine. Filia nobilis Viri Hieronymi Claravallis Tudertini ætatis annorum duodecim a Veneficis, & Sagis penitus deformata, & omnibus membris debilitata, adeo ut ejus crura gracilia, & tenuia veluti funiculi, nullo modo apta essent ad ambulandum, nec ad unum quidem gressum ponendum; ducta ad Margaritam, ab eâque in omnibus membris enervatis tacta & eodem oleo unctâ, & interrogata, an Monialis fieri vellet, respondensque, hoc prorsus unicum sibi votum esse, reddita Genitori, ac bene sperare iussa, quod nempe citò citiùs foret ambulatura, & perfectâ valitudine gavisura, eodem die, quo Tudertum reversa est, ad Vesperas suapte sponte liberè ambulare cepit, vixitque postea integrâ sanitate, & robustis viribus.

IV. Oblata etiam ei fuit puella infirma, vultu scabie, & leprâ undique obdueto. Hanc Margarita in simplicitate ambulans, consolandi tantum gratiâ suâ manu tetigit: recessit illa cum suis Ductoribus; sed paulò post omnes redierunt, gratias agentes, quod puella, dum redirent, sanitatem recuperasset, quâ de re Margarita admodum contristata est, non quidem ob sanitatem puellæ, sed ob suam, uti ipsa dicebat, temeritatem, propter quam manum sibi præcedendam ajebat; adeo imprudenter puellæ vultui à se admotam; nam infirmos omnes, quos sanabat, ne sibi virtus aliqua adscriberetur, oleo S. Dominici inungebat. At nos hoc in prodigio laudatâ Margaritæ modestiâ, raram ejus, & nonnisi magnis Dei famulis ab eo concessam virtutem possumus agnoscere, qui ut D. Gregorius M. Dial: lib. 2. cap. 30, & 31, animadvertit, signa non solum ex prece, sed aliquando etiam ex potestate sibi à Deo inditâ facere solent, quemadmodum idem S. Doctor in Apostolorum Principe agnovit, qui Ananiam, & Saphiram non orando, sed increpando morti tradidit, & in SSmo etiam nostro Patriarcha Benedicto, qui rusticum à Gotho loris arctissimè vinctum, non oratione aliquâ præmissâ, sed solo oculorum obtutu, & quidem repentino, vinculis statim absoluit. Anno 1646 sanitati restituit Bernardinam Loaldi puellam in Cœnobio S. Catharinæ degentem, quæ ex lethali lapsu, in utrâque aure audiendi sensum amiserat, inungens illam oleo S. Dominici. Mariam quoque Ursulam Loaldi Monialem, cujus sæpè mentionem fecimus, quam ob costas duas, & pectoris venam, ex gravi casu, disruptas brevi morturam Medici pronunciaverant, Signo Crucis Margarita penitus incolumem reddidit. Sed numquam huic narrationi finis imponeretur, si cuncta à Margaritâ adhuc superstite patrata miracula singillatim referre voluntas esset. Innumeri enim sunt cujusque generis infirmi, variis morbis, ac languoribus detenti, qui Margaritæ ope mirum in modum pristinam sanitatem recuperarunt.

Ejus Mors. CAP. XIX.

I. Sed jam tempus advenerat, quo pretiosa hæc Margarita à divino Mercatore in thesauris cœlestibus reponeretur. Vixerat Margarita annis 95, (vel ut alii asserunt 105) ex quibus 90 summâ sanctitate, ac pœnitentiâ in Monasterio

M

sterio transegerat. Senio itaque, ac voluntariâ corporis maceratione confecta, seu potius superni amoris igne dulciter consumpta, vita mortalis termino appropinquabat; aliquot enim, antequam è corporis ergastulo educeretur, mensibus, sentiens se æterni sponli flammis vehementiùs accendi, cupiensque ardentissimè jam dissolui, & esse cum Christo, eumque revelata facie in gloriâ contemplari, identidem exclamabat, *Dominus meus, & Deus meus, ignis æterne, ignis æterne*; ac jugiter Sacros Hymnos, & Davidicorum Carminum versiculos repetebat. Octo autem ante mortem dies requisita à quadam Moniali, quid sibi cor portenderet de futuris quibusdam rebus, *ecquid vis cor meum prænunciet*, respondit, *cum cor non habeam?* ex quo intelligimus, haud semel illi à Deo cor è pectore avulsum, ut illud in suis manibus servaret, eique longè purissimum, & Seraphico amore inflammatum, & virtutibus eximiis ornatum restitueret. Morti jam proxima, hæc ejus vox sæpius audiebatur, *eamus, eamus*, & dicentibus Monialibus, *volumus nos etiam tecum venire*, illa respondebat, *nequaquam, neminem mecum volo, neminem*, rursusque, *eamus, eamus in lectum*; & cum illæ subjungerent, jam in lecto recumbis, Margarita subridens tacebat, similis nimirum mulieri forti, *quæ ridebit in die novissimo*.

II. Paulò antequam expiraret, prævidit, prædixitque *lectum grandem*, ut ipsa appellabat, id est stratum transitorium ejus cadaveri excitandum; *ò lectus ille altus! Facietis res illas tam pulchras ad Dei gloriam!* Moniales autem nihil horum intelligebant; nam ea omnia facta ei quidem fuerunt post mortem, sed jussu, ac voluntate Episcopi Amerini Gaudentii Poli. Cum jam animam ageret, oculos aperiens, eos in Cœlum defixit, erantque adèd splendidi, ut duo potius Cœli sydera viderentur, & intuentibus lætitiâ, & gaudium afferebant: ejus autem facies usque eò pulchra tunc apparuit, ut potius Angelici, quam humani vultus speciem referret. Demisit denique ad terram oculos, leniterque subrisit; eoque in actu animam Deo tradidit anno 1666. die 30 Aprilis hora diei 19: eo scilicet momento quo Christus Dominus pro mundi salute è Cruce pendens, spiritum in manus Patris emisit, cujus nimirum Dominicæ Passionis Margarita, ut supra retulimus, devotissima semper fuerat, sicut etiam D. Catharinæ Senensis, cujus festum eadem die 30. Aprilis celebratur.

Feria VI.
post Pascha.

III. Mortuæ cadaver, dum, ut moris est lavaretur, præter lateris vulnus illi à Deo impressum, ostendit etiam quatuor alias plagas sibi ipsi dum pœnitentias acrius exerceret, variis in corporis partibus inflictas: quinque itaque vulneribus Crucifixi Imaginem propiùs exprimebat. Vestibus post hæc corpus decenter, ut fieri solet, operuerunt, quibus aptè dispositis, Crucifixi parvum simulacrum, ut in eo Cœnobio consuetudo obtinet, supra ejus cor posuerunt; cum ecce (res valde mira!) idem ejus cor, quamvis jam mortuum, emotum tamen est, & longo trium horarum spatio velut ebulliens magno impetu vestes, & illam ipsam Crucifixi Imaginem, motu quodam successivo sursum, ac deorsum impulit, ut folles moveri solent. Ita cor illud Dei amore adhuc calens, dilecto suo Deo Crucifixo se vicinum sentiens, magno gaudio adhuc gestiebat, illud Regii Psalmographi in se ipsa demonstrans, *Cor meum, & caro mea exultaverunt in Deum vivum*; nam Dei viventis simulachrum erat adorabile illud signum. Delatâ postea ad cratem Ecclesiæ interiori, Moniales omnes manus exosculatæ sunt: Inter illas Maria Scholastica Clementini nobilis Amerina, dum Margaritæ manum osculum ei datura sua manu apprehendit, sentit, ac videt, Margaritam licet mortuam, manum suam movere, eâque ipsius M:Scholasticæ manum fortiter stringere, ac si adhuc in vivis esset, adèd

M

mollis, ac flexibilis erat; quod prodigium Mariæ Scholasticæ animo tantam admirationem, simul, ac lætitiā iniecit, ut præ dulcedine plures, ac plures dies à lacrymis temperare non posset.

IV. Dum in Ecclesia supra feretrum jaceret, omnium oculis exposita, Fr: Angelus Blasii Baccalaureus ex Ord: Erem: D. Augustini, de quo aliàs mentionem fecimus, cap: videlicet 6. n. 6. qui postea jussu laudati Episcopi Amerini Gaudentii Poli Moniales omnes de Vita, & Virtutibus Margaritæ, juris ordine servato, interrogavit, hic inquam, Margaritæ in tumulo jacentis faciem, splendescere, tamquam Solem, vidit, & ejus caput candidâ laureolâ auro purissimo intermicante circumdatum, eodemque tempore cœlestem quandam suaveolentiam sensit, quam etiam quotiescumque earundem Monialium de Margaritæ Sanctitate excipiebat testimonia, quotidie in eadem Ecclesia olfecit: quadam autem die, quo ibidem Missam pro ejus animâ celebrabat, illius memoriam inter vivos recoluit, minimè id animadvertens, nam etiam in mortuorum *Memento* eam collocavit; Utrâque autem vice tam ipse, quam minister, qui erat Olimpiades Artemisii, dulcissimum veluti Organorum sonitum supra Margaritæ sepulchrum audierunt. Ceterum die 2. Maii, biduò scilicet post ejus obitum, jubente sæpe laudato Episcopo Amerino, ab Episcopali Cancellario, & à Generali Vicario Francisco M. de Rubeis Senogallienfi recognita fuit cicatrix supramemorata plagæ sub sinistrâ mamillâ longitudinis quatuor circiter digitorum, præsentibus infra scriptis testibus, Ursino Archileggi, & Conrado Ursini nobilibus Amerinis, qui plagam illam luce meridiana clarius viderunt.

V. Eodem, quo expiravit momento apparuit Sorori Margaritæ Coccolæ Moniali in Coenobio S. Monicæ ejusdem Urbis Ameriæ (cujus supra meminimus cap. 8. n. 2.) quæ etiam ipsa magna Dei famula erat, eamque ex nomine salutans, dixit, se ex hoc mundo jam transisse, & Dei gratiâ tunc in Cœlum ascendere, ut in æternum eo potiretur, ac frueretur, eam vehementer exhortans, ad penitentiam agendam pro peccatorum conversione, & salute, loco enim sui ad id eam in terris relinquere; mox eadem Sanctimonialis vidit Margaritam ad Cœlum veluti subvolantem evanescere. Remansit autem postea alia hæc Margarita ingenti cordis lætitiâ, ac pace, intimâque cum Deo unione perfruens, quæ ratioe incõprehensibili haud paucos dies in ejus anima perseveravit. Non semel post obitum fuit visa in Choro consueto Monialis habitu propriâ occupans sedem, tamquam adhuc in vivis esset, auditaque est cum aliis psallere: ex eo autem loco ubi ejus vox audiebatur, sicut ex ejus cellulâ suavissimus efflabat odor. Interdum etiam audita est flagellis se cedere simul cum aliis Monialibus communiter se flagellantibus, & Psalmum *Miserere* una cum aliis concinere; adeò nimirum penitentis fuit amans, ut ab eâ neque post mortem, & jam beata posse cessare quodammodo videretur.

Quædam post ejus mortem subsequuta miracula. CAP. XX.

I. Anno 1667. cum Soror M. Benedicta Poccamaggiore frondes fictas rosarum, quas Moniales arte faciunt, viridi colore depingeret, forte accidit, ut gutta acerrimi liquoris, quem ad illud opus ex æris ærugine, Ruta, & aceto conficiunt, in ejus oculum caderet, qui propterea intolerabili adeò dolore, ac tremore cruciabatur, ut brevi crederet sibi oculum disrumpendum; sed ad motis læso oculo aliquot defunctæ Margaritæ capillis, illicò dolor cessavit, & ictu oculi ille oculus sanatus fuit.

Orvieto, olim
Oropitum in
Etruria Pon-
tificia.

II. Anno autem 1703. venit ab Urbeveteri Ameriam, & ad Monasterium S. Magni, ubi ego ipse hujus Vitæ descriptor Confessarius Ordinarius Monialium

lium nostri Ordinis, & Cong. tunc eram, Magdalena Danielli Urbevetana, Conjux Philippi Petruccii ex eadem Civitate, ætatis annorum 48., cum ejus Filio Francisco annorum 20., & me ipsum requisierunt, mihiq; dixit eadem Domina, se ideo Ameriam venisse, ut Deo, ac ejus famulæ Margaritæ Conradi grates rependeret pro insigni beneficio, intercessione, ac meritis ejusdem Margaritæ à Deo impetrato; nam cum ab annis quatuor pessimum in crure ulcus pateretur, quod more Cancris serpens ex uno in alium locum, acerbos cruciatus, & dira spasmoda illi afferebat, cibo, ac somno interdictis, tandem mense Augusto ejusdem anni 1703. aliquot ejus Sorores Moniales Urbeveteri in Canobio *Jesus* nuncupato Ord. S. Francisci, recordatæ sunt penes se esse Margaritæ sudarium, quod olim donatum fuerat earum Avia paternæ, quæ etiam ipsa Magdalena Brunelli vocabatur. Itaque extemplò sudarium illud propriæ sorori Magdalena Danielli miserunt, suadentes, ut se magnæ hujus Dei famulæ intercessionibus commendaret, & aliquid ei pro obtinendâ sanitate promitteret; promisit illa se Ameriam, ut ei gratias ageret, venturam, & votivam tabellam ei oblaturam. Nec mora, sudarium cruri ulcerato admovit; & ecce illicò, & intra momentum plaga detumuit, evanuit dolor, ardor, & inflammatio cessavit, vulnus intra paucos dies coaluit, & solidatum est, cicatrice tantummodo remanente.

III. Quamobrem recuperatam valetudinem Margaritæ meritis acceptam referens, & promissâ persolvere, ut par erat, volens, Ameriam venit, ad Canobium D. Catharinæ se contulit, Abbatissam alloquuta est, eique hujusce rei ordinem exposuit. Sed hæc illam ad me remisit, cum sciret me ejusdem Margaritæ Vitam, ad Dei, ejusque famulæ gloriam, summatim adornare, ut prænaratū ejus miraculū unâ cum reliquis litteris consignarē: Añui libentissimè, & hanc ipsam rei adeò memorabilis testificationem à prælaudata Domina Magdalena Danielli rite faciendam curavi, coram ejus Filio Francisco Petrucci, & D. M. Virginia Perini Canobii D. Magni Abbatissa D. M. Flavia Zuccante nobili Amerina ibidem Priorissa, D. Angela Virginia Giannoni, & D. Vincentia Octavia Giannoni Monialibus; præsentibus quoque tamquam testibus Joanne Baptista Leonardi, & Septimio Galarfi Ameriæ comorantibus.

IV. Eadem insuper Domina Magdalena testificata est aliud miraculum, quod annos aliquot antea evenerat suæmet Genitrici nomine Hieronymæ, quæ cum morti jam esset proxima, & magnam pateretur vomitionem, ob quam SSmum Viaticum sumere nullatenus poterat, petiit, ut sibi potus in cratere, quo Margarita Conradi usâ olim fuerat, daretur; in quo cum bibisset, statim vomitus instigatio cohibita fuit, ut sine ulla difficultate Sacrosanctum Christi Corpus accipere, & deglutire potuerit.

V. Habemus ergo in hac Dei famulâ omnium virtutum singularia prorsus exempla, nobis ad imitandum proposita, habemus ignaviæ nostræ inexcusabilem redargutionem, si nihil ex eis profecerimus; insulsè equidem naturæ nostræ imbecillitate, vel horum temporum iniquitate segnitiem nostram tuemur, cum recenti admodum tempore famina adeò fragilis rigidissimos Anachoretas, & præclarissimos quosque Monachos Sanctitate, & Poenitentia exequaverit. Neque enim Deus gratiâ suâ nobis deest, sed nos ejus gratiæ defumus, in vacuum illam recipientes, eam negligentes, & quod deterius est, eâ abutentes. Deponamus ergo tandem socordiam, rumpamus moras, Deo per gratiam suam vocanti respondeamus. Filii Sanctorum sumus: quorum habitum gerimus, uirtutes etiam moribus referamus. Sumus inter exempla, quare deficiamus? quidquid fieri potuit, potest, gratia Domini nostri

Senec.

M

ftri Jesu Chriftri, cui cum Patre, & Sancto Spiritu honor, gloria, & imperium per infinita sæculà sæculorum. Amen. Die 16 Aprilis an: 1729. quæ fuit Feria 6. in Parasceve. Sic nimirum Margaritæ Vita, quam illa in contemplatione, & imitatione Passionis Dominicæ sextis præfertim feriis transegit, & feria 6. post Pascha anno 1666. feliciter absolvit, hac etiam feria 6. Parasceve an: 1729. narrationis suæ, ac descriptionis finem accepit. Hanc eandem Margaritæ Vitam an: 1733. ego ipse, qui Latinè scripsi, Italicè verti, ejusque exemplar Monialibus S. Catharinæ Ameriam missum dono dedi, promissi licet serus, fidelis tamen persolutor.

MARIA CATHARINA BRUGORA est alia Virgo SSma, quæ multò quidem ante Margaritam Conradi, sed pari Vitæ Sanctitate, & miraculorum prodigiis Mediolani in Canobio Sanctæ Margaritæ sub nostra Cong. constituto floruit, eo profus tempore, quo in Monasterio S. Marthæ Urbis ejusdem duæ alia Virgines lectissimæ B. nempe Veronica de Binasco, & Ven: Soror Archangela Panigarola, veluti alia duo Cœli fidera Evangelicæ perfectionis jubar undecumque diffundebant. Et quod Dei Op: Max: in Catholicam suam Ecclesiam amorem, & custodiam præclarè commendat, eo etiam tempore, quo tria illa Inferorum monstra Lutherus, Calvinus, & Zuinglius perverforum dogmatum virus, ad enecandam, si fieri potuisset, Catholicam fidem, ore pestifero evomebant; ut quod illi contra veram Christi Ecclesiam blasphemando blaterabant, hæ Sanctissimæ Fæminæ Egregiis operibus, & miraculorum signis evidentissimè confutarent.

Ejus Natalis, Infantia, & Religionis Tyrocinium. CAP. I.

- I. Nata est M. Catharina an. 1489. honestâ satis familiâ, patre Bartholomæo Brugora, matre Leonora Bolla, qui eam ab ipsa infantia in omni Dei timore, & Christianis Virtutibus diligentissimè educandam curarunt, ut pietatem, devotionem, & probatissimos mores unâ cum lacte imbiberet, atque aded cum S. Job postea diceret, *ab Infantia mea crevit mecum miseratio, & de utero matris meæ egressa est meum*: Quamobrem ab ipsa pueritia magnæ Sanctitatis indicia præbuit, nam noctu supra dormientis lectulum clarissima lux ab ejus matre sæpius fuit visa, quæ illius animam divinæ gratiæ splendore illustrandam, mentemque cœlestis contempationis dono ditandam significabat. Tantam autem primâ ætate modestiam, morum dulcedinem, gravitatem, prudentiam, pietatem, & eximium in Deum amorem præsetulit, ut omnibus stupori, & admirationi esset, omnesque inde cognoscerent, Deum ab ipsis incunabulis eam in charissimam Sponsam sibi elegisse.
- II. Igitur atatis suæ anno XV. penitus se Deo dicare, & consecrare cupiens, Monasterium S. Margaritæ Urbis Mediolani, ubi id exequeretur, expetiit. Voti compos effecta, mirabili devotione, prolixis orationibus, ac omnimodâ solitudine ad æterni sponsi nuptias sese disposuit, ac præparavit; longè secùs, ac plures aliæ puellæ nunc faciunt, quæ cum Deo in Monasteriis desponsandæ sint, primè mundi vanitatibus, commestationibus, cõfabulationibus, immoderato vestium ornatui, circuitationibus, ac vagationibus, & curiositatibus operam navant, ut mundi potius sponsæ, quam Dei Virgines videantur; ex quo absurdo plura alia sequuntur, quorum maximū illud est, ut earum mentes, & corda plena jam mundanis cogitationibus, ac nugis, non eum, quem deberent, in Religione profectum faciant, & pro Dei amore, amorem mundi mente, & corde semper revolvant, & agrè admodum in Monasterio degentes, corde in Ægypto versentur, nauseantes super cœlesti Manna, id est nul-

nullum ex oratione, Psalmodiâ, Sacramentis, aliisque Spiritualibus exercitiis saporem, ac fructum referentes.

M

III. At Maria Catharina tanto cum fervore, tantâque præparatione Religionem ingessa, Tyrociniî annum summâ pietate, & Sanctimoniâ, & singulari in omni virtute incremento transegit. Magistram optimam sortita Angelam Cathaneam insigni probitate, & zelo Monasticæ p̄fectionis præditam, quæ Tyrunculam in humilitate, patientiâ, & obedienciâ diligentissimè probavit, juxta D. P. Benedicti aureum illud monitum ex Apostolo petatum, *prædicentur ei aspera, & dura, ut probetur Spiritus si ex Deo est*; Cui sane probationi M. Catharina egregiè respondit; nam quidquid ei præciperetur, quantumvis laboriosum, ac difficile, ea spiritus alacritate, & promptitudine, exequabatur, ut ipsi Magistræ consolationi æquè, ac admirationi esset. Non enim ambulabat, sed currebat potius ad perfectionis culmen, utpote quæ pennis columbæ deargentatæ instructa, avidè ad Christum volabat, ut in ejus dilectione requiesceret. Obediebat autem in auditu auris, & sine ulla mora, Deum in præcipiente considerans; itaque licet esset adhuc discipula, aliis tamen Monialibus, etiam provectioris ætatis, erat speculû Religionis, & norma virtutum: Ad divinum vero connubium, id est ad solemnem Religiosæ Vitæ Professionem, quot præviis jejuniis, quot flagrantibus suspiriis, & ignitis desideriiis Virgo processerit, paucis enarrari non potest; intensissimo cordis júbilo intimè se Deo conjunxit, mundo, ac propriæ voluntati in perpetuum nuncium remisit, ut Christo penitus adhæreret, & sublimium virtutum exercitationi se traderet.

Reg. Cap.

Humilitas, & Dei Amor CAP. II.

Omnium autem virtutum ædificium (ut par erat) supra Humilitatis fundamentum erexit; de se namque demissimè sentiens, & omnibus Monialibus deteriorè, & imperfectiorè se reputans, viliora quæque Cœnobii munia anxie expetebat, & lætanter obibat. Levissimum quemlibet defectum, & minimum etiam defectum veluti gravissimam, & abnormem immenso dolore, & severissimâ poenitentiâ puniebat, copiosisque lacrymis, & amarissimis singultibus diluebat; quò magis in virtutibus proficiebat, & in via Dei progrediebatur, eo magis se ab ea distare existimabat, ea quæ retrò sunt obliviscens; quo magis favoribus, & gratiis à Deo cumulabatur, eo magis indignam se iisdem esse persuasum habebat: Bona opera sua, dona, & revelationes sibi à Deo communicatas studiosissimè occultabat, nec aliquid eorum umquam, nisi obedienciâ adacta manifestavit, denique omnis ejus sermo, actus, oculi, vox, totiusque corporis habitus absolutissimum Humilitatis simulacrum reddebant. *Amor Dei, & Proximi.* CAP. III.

I. Hic sui ipsius contemptus, & perfectum odium, maximum in ejus anima Dei, & Proximi amorem peperit; ubi enim Amor proprius minimè obtinet, ibi Amor Dei penitus dominatur. Itaque ejus cor veluti fornax septuplum accensa flammis ardentium desideriorum ad Deum jugiter emittebat, cujus charitate ejus anima vulnerata, nihil nisi Deum cogitare, nihil nisi Jesum loqui, nihil nisi Jesum suspiriis, & gemitibus inclamare undique poterat; ab omnibus proinde suis Confessariis, & PP. Spiritualibus semper exquirens, quâ ratione posset Deum ardentius amare, Christo perfectius inservire, illique arctius copulari, cum Canticorum Sponsâ dicens. *Annunciate dilecto meo, quia amore langueo; iterumque, in lectulo meo per singulas noctes quasi sui, quem diligit anima mea, surgam, circuibo Civitatem per vicos, & plateas, quasi sui quem diligit anima mea &c.*

Cant. 3.

Cant. 4.

Cum

M

II. Cum autem probatio dilectionis exhibitio sit operis, nulla res adeo ardua, ac difficilis erat, quam pro Dei gloria, ac dilecti Jesu amore, alacris non aggrederetur, fortis non prosequeretur, & constans non ad finem deduceret, nullum præ cælestis Sponsi desiderio laborē sentiens. Hujus item eximii amoris signum evidens erat ad quamlibet Dei offensam, & injuriam vehementissimo animi dolore angi. Cum enim peccatorum, quæ ab hominibus in Deum fiunt, acerbiter, & pravitate cogitaret, statim ex oculis lacrymarum vim effundebat, & præ angoris magnitudine, mixtum sanguinem lacrymis emittebat. At vero quoties de Deo loquebatur, tota dulciter liquefiebat, ignemque intus flagrantem vultu etiam, & oculis miro fulgore collucentibus, ostendebat.

III. Erga proximum quoque præcipuam dilectionem, inviolabilem mansuetudinem, & perpetuam benignitatem semper retinuit, nulli umquam subirata, vel etiam modicè perturbata apparuit, omnes intimo charitatis affectu complexa est. Verum infirmis summo studio, incredibili patientiâ, & peculiari sedulitate inserviebat, earum necessitatibus sollicitè, ac attentè subveniens, Itaque numquam melius Infirmæ, quam sub M. Catharinæ diligentiam, ac sollicitudinem sese habebant; quæ autem earum morbi graviores erant, & deformiores, & stomachum moventes, à quibus propterea aliæ Moniales abhorrebant, tanto alacrius, & promptius M. Catharina, earum curationem suscipiebat, suis ipsis manibus illarum nares, & linguam expurgans, salivam ex ore eruens, faniem ex plagis abstergens, nullum denique charitatis officium prætermittens. Cum infirmis enim infirmabatur, cum debilibus debilis apparebat; omnibus tribulationem patientibus intimis visceribus compatiabatur, omnes tum spiritualibus precum subsidiis, tum corporalibus manuum auxiliis adjuvabat; reputabat enim ipsi Christo Domino in Infirmis se ministrare, memor ejus sententiæ, *quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis*. Hinc ejus fidei, ac virtutum merito, plures infirmi ab ea curati sæpius sanitatem à morbis etiam insanabilibus obtinuerunt.

IV. Eluxit maximè hæc ejus charitas anno 1524, quo pestifera lues Mediolani grassabatur, & Monasterium etiam S. Margaritæ invaserat; tunc enim libentissimè, munus eo morbo laborantibus inserviendi assumpsit, quarum unam signo Crucis prodigiosè sanavit, imò suis orationibus à Deo pro omnibus gratiam obtinuit, ut nulla ejus Cœnobia Monialis ex illa pestilentia interiret, promittens insuper, Dei nomine, Monasterium ipsum tunc, & in posterum ab omni pestis periculo illæsum fore, dummodo Moniales quotidie Dominicam orationem, & salutationem Angelicam quinquies recitarent, & in pervigilio Doctoris Maximi Hieronymi jejunarent, ejusque festum diem, solemniter, ac devotè celebrarent; quam promissionem veridicam fuisse eventus demonstravit, non solum eo tempore, sed etiam an. 1576, quo iterum pestis Mediolani desevit.

Pœnitentia. CAP. IV.

Patiendi pro Deo cupidissima, Corpus suum veluti asellum flagellis, ciliciis, jejniis assidue cruciabat, tantum cibi, & quietis illi concedens, quantum vix satis esset, ne sub sarcina continuæ mortificationis deficeret, & sub onere quotidianæ pœnitentiæ corrueret. Viveret quidem, sed ad pœnam, non ad solatium; imò potius sub crucis pondere, ac suppliciorum dolore jugiter moreretur, dicens cum Apostolo, *quotidie morior, & semper mortificationem Jesu Christi in corpore meo circumfero*. Præter regularia jejunia à sanctissimo Legislatore nostro præscripta, quæ severissimè observabat, plura alia, Confessario permittente, in pane tantum, & aqua frequenter tolerabat. Cibus illi quoti-

quotidianus parcissimus; nec umquam occasione cujuslibet vel communis lætitiæ, vel solemnioris festivitatis, cum aliquid plus solito ad mensam apponi soleret, extra consueta parsimoniam, & abstinentiæ limites egredi voluit: quod sanè magnæ, imò summæ virtutis indicium est, vel inter epulas esurire, & ab oblatiis eduliis, fame premente, sponte abstinere: Ut verò gulam magis, magisque cruciaret, ne delectationem ullam ex cibi sumptione perciperet, illum vel aquâ, vel nimio sale, vel denique aliquâ aliâ re gustui molestâ corrumpibat; ut quotiescûque sumendus esset cibus, tormentum potius, quàm corporis refectionem subire videretur, integros proinde dies sæpe sæpius sine ullo cibo perdurans; asperrimo interim cilicio ad vivam cutem adhibito, ferreâ insuper catenâ arctissimè lumbos præcingens, durisque flagellationibus corpus cædens, & lacrymarum vim profundens. Somnum brevissimum capiebat, imò verò, carpebat, non enim dormiendi cupiditas prius, quam necessitas fuit, extremâ scilicet lassitudine urgente; nam noctis partem maximam orando transigebat, nullum denique mortificationis genus declinans, imò alacriter omnibus obviam accurrens. *Patientia. CAP. V.*

I. Nec minor, aut remissior in rebus adversis, ac molestis patientia. Cum frequenter injuriis, & contumeliis, malignisque detractionibus impeteretur, ut re ipsa probari posset, vera ne, an fucata ejus esset virtus, an sanctitatis lux, an vero fumus Hypocrisis, juxta illud Psalmographi, *Tange montes, & fumicabunt*; semper tamen cor ejus, utpote *Mons Dei, mons Sanctus, mons in quo beneplacitum est Deo habitare in eo*, immotum, & constans adversus omnes tempestatum impetus stetit. Serena frons, tranquilla facies, ridentes oculi, quibus æmulas, ac persequentes, quæ ejus admonitiones ferre non poterant, veluti magis amicas, sibi que benevolas respiciebat, ac diligebat, nullam proinde eis benefaciendi, ac bonum pro malo reddendi occasionem prætermittens.

II. Inter illas, quæ sinistram de Mariæ Catharinæ Sanctitate opinionem fovebant, eique jugiter detrahebant, Monialis quædam erat, horribili, ac insaniabili Carcinomâ dire cruciata. Hæc ab aliis Monialibus suadebatur, ut Mariæ Catharinæ orationibus se commendaret; at ipsa consilium spernens, Dei famulam deridebat. Sed quadam die fortuitò Mariam Catharinam offendens, elatâ, ac subiratâ voce, quæ cordis superbiam satis ostendebat, *aliquot Moniales (inquit) hortatæ sunt me, ut pro remedio infirmitatis, qua teneor, ad te confugerem. Ad quid hoc?* At Brugora vicè ejus miserta, duplicemque morbû, corporis scilicet, & animæ sanare cupiens, elevatis in Cælum oculis, & erecto in Deum corde, charitate flagrans, & de divinâ misericordia plane confisa, dulcissima, ac mitissima voce respondit, *Non ego quidem Soror dilectissima, sed piißimus animæ tuæ Sponsus Christus Jesus, intercessionæ Beatissimæ Genetricis suæ, te sanam faciet; ostende ubi nam crudeli hac plagâ labores?* emollita illa incredibili, ac summâ Dei famulæ patientiâ, ac dulcedine, carcinomam ei demonstravit, quâ M. Catharina Cruce signans, invocansque suavissimû Jesu nomen, & Sanctissimæ Virginis, illicò sanavit, tanto Infirmæ stupore, & confusione, ut se ad ejus pedes prosternens, veniam jam esset petitura, & plurimas gratias actura, nisi M. Catharina id prohibuisset, jubens, ut rem silentio tegeret, ac Deo dumtaxat, ejusque SSmæ Genitrici Sanitatem & gratiam acceptam referret. *Obedientia. CAP. VI.*

I. Par fuit ejus obedientia, cæca nimirum, & sine mora, & nullam umquam excusationem prætexens, arduum licet, ac perdifficile esset præceptum; semper ob oculos habens caput illud S: Regulæ, quod talem titulum præfert, *Si Cap. 68. Monacho impossibilia injungantur. Ad jubentis nutû paratissima nūquã obstitēs,*

M numquã reluctans, numquã recusans, numquã ad contradicendum aperiens os suum; sed injunctũ sibi quodcumq; opus incunctanter adimplens: In Officiorum Monasterii distributione nullum præ alio exoptabat, aut (multo id quidem minus) postulabat, sed quodlibet ei obtigisset, hilariter, ac libentissime exequabatur, & quo vilius & laboriosius illud esset, eo charius, & acceptius à se haberi multimodis demonstrabat.

II. Hanc autem ita paratã, ac cæcã obedientiã rationem etiam in rebus spiritalibus observabat, ut si ei à Confessario, vel Antistitã, aliqua ex consuetis viis actionibus, vel pœnitentiis interdiceretur, illicò ab eã desisteret; quod terã, ac solidã perfectionis est opus, nam plures homines se quidem spirituales profitentur, sed proprio sensui in privatis orationibus, & peculiaribus pietatis exercitiis adeò tenaciter sunt addicti, & alligati, ut nullo pacto, aut nonnisi difficillimè ab ijs divelli, & si ad tempus, patiantur; Se nimiram potius, quam Deum in illis quærentes, de quibus proinde Dominus per Prophetam conqueritur dicens *In jejuniis vestris reperitur voluntas vestra*, ideoque, *solemnitates vestras odit anima mea*. At M. Catharina de ipsa sua Obedientiã minimè superbiens, expletã quam diligentissime quacumque superiorũ jussione, illud Evangelicum subinde repetebat, *Cum hæc omnia feceritis, dicite, quia servi inutiles sumus, quod debuimus facere, fecimus*.

Paupertas. CAP. VIII.

Paupertatem summoperè adamavit, & studiosissimè coluit. In ejus cella nihil superfluum, imò vix quæ maximè necessaria erant, locum habebant; Novas vestes induere minimè cupiebat, sed easdem, quas in Religionis ingressu semel assumpserat, diutissimè detulit, donec ita obsoletæ, ac lacerae evassissent, ut nullatenus amplius usui esse possent; quas tamen nonnisi obedientiã cogente recentibus commutavit. Erat enim pauper non solum spiritu, & affectu, sed etiam re ipsã, gaudens nimirum in necessitatibus, & cupiens pauperior adhuc esse, & ipsis necessariis rebus carere, omnem curam, & solitudinem habens, ut dives tantum virtutibus fieret. *Oratio. CAP. VIII.*

I. Ejus Oratio non solum frequens, sed prorsus continua fuit; nam solitudinis ac silentii amantissima, & à creaturis omnibus longissimè remota, sed conversatione, & spiritu semper in Coelis manens, Deo tantum corde, ac mente in altissimo contemplationis gradu unita persistebat: totum proinde à communibus exercitiis reliquum tempus die, noctuque orationi tribuens. Solebat autem integræ horæ spatio ante matutinam sinaxim è strato surgere, & orationi vacare, ut mane ejus oratio Deum præveniret: Accedebat verò ad ipsam orationem, intimo humilitatis actu præmissa, indignam sese reputans, quæ ad immensam illam, & increatam majestatem alloquendam accederet, cum Credentium Patre reverenter dicens, *Loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis, & cinis!* In oratione autem, præsertim cum sextis feriis, & diebus Quadragesimæ Dominicam Passionem contemplantur, tota lacrymis difflebat, vultu mestitissimo ipsissimam doloris imaginem exprimente: multas præterea vocales preces recitabat, frequentissimè jaculatorias voces, ardentissimi in Deum Amoris indices, emittebat. Nihil enim cogitabat nisi Deum, nihil nisi de Deo loquebatur, nihil nisi dissolvi, & esse cum Christo cupiebat. Itaque tota ejus Vita, & omnis ejus actio oratio erat. Hinc quidquid à Deo peteret, etiam in proximorum utilitatem, facillimè impetrabat, quæ causa erat, cur plurimi tum corpore infirmi, tum animo afflicti, tum denique alicujus momenti negotium aggressuri; Mariæ Catharinæ orationibus se commendarent, cum eos optati beneficii spes minimè falleret.

II. Porrò ejus orationem admirabiles extases, ut plurimum, comitabantur: Festis præsertim diebus spiritu in Deum elevata rerum cœlestium visionibus fruebatur, & divina mysteria, nostræ potissimum, Redemptionis, atque dulcissimi Jesu nominis, ejusque cruciatuum, aut supernæ Patriæ gaudiorum mentionem fieri audiebat, illicò à sensibus alienata, altissimis eorumdem thematum contemplationibus immergebatur; futuræ gloriæ felicitatem non rarò in antecessum prægustans; quandoque cum ex Sanctæ Regulæ prescripto Monialibus per hebdomadam ad mensam inferviret, in Cœnaculi medio, tabulam, qua cibos inferebat, manutenens, & sacræ lectionis verba auribus percipiens, immobilis permanst, in extasim rapta. Sœpe ipsis in mentis excessibus ostendit illi Dominus quorundam gravium peccatorum miserrimum statum, & eorum animæ deformitatem, quos M. Catharina adhuc extra se rapta, acriter objurgabat, & reprehendebat, & ut detestatis criminibus ad Deum redirent vehementer hortabatur.

II. Anno 1528 die 7 Julii dum oraret, extra sensus, ut aliàs posita, cognovit, Deo revelante, lacrymabilem catastrophem, ob horribilium peccatorum gravitatem, Italiæ propediem impendentem; Vidit sanguineum flagellum in manu Domini circumagi, vidit gladium acutum divinæ ultionis jam evaginatum, bella, & calamitates huic regioni eventuras; Vidit Romam à barbaris mox occupandam, depradandam, ac miserum in modum devastandam.

Dona, & Gratiæ à Deo illi concessæ. CAP. X.

I. Pluribus item alijs donis, & gratiis à Deo fuit cumulata; In jis, Angeli Tutelariorum visibili præsentia identidem dignabatur; Ille mysteria per extases visa, cum ad sensus rediret, ei explicabat: Ille varias Orationes, easque plane cœlestes eam edocebat; Ille parvam Crucem argenteam, quam amiserat, ei retulit. Quæ Crux post ejus mortem veluti pretiosus thesaurus diligenter in Cœnobio S. Margaritæ asservata, & ad infirmos transmissa, multa sanitatum prodigia, ut divinæ potentiae instrumentum M. Catharinæ meritis hætenus operatur. Denique Custos Angelus plures alias vigilantiae, ac dilectionis suæ testificationes ei præbuit.

II. At Angelorum Dominus præcipua dona, & insigniores prærogativas, quæ maximis quibusque Sanctis elargiri solet, Mariæ quoque Catharinæ liberaliter contulit; nam & præscientiæ spiritu eam exornavit, quo futura multa prædixit, & cordium secreta, ipsasque mentium cogitationes non rarò ostendit, & hoc insuper illi præstitit, ut quamvis absens corpore, spiritu tamen pluribus, & locis, & personis etiam remotissimis præsens esset. Itaque in cella clausa consistens, Moniales in collocutorio manentes optimè intuebatur, earumque sermocinationes distinctè audiebat; denique pericula, & necessitates eorum, qui suis Orationibus se commendaverant, licet longissimè constitutæ essent, perspicuè cognoscebat, eisque præsentissimam opem ferebat.

VI. Cum ad divinissimum Eucharistiæ Sacramentum summâ quidem devotione, & diligentissimo apparatu, accederet, quàm Deus largiter cœlestium charismatum affluentiam ejus animam irrigaret, ex ipsa ejus facie mirâ luce tunc refulgente, dignoscebatur, quam aliæ Moniales firmâ, ac immotâ oculorum acie, propter nimium emicantem inde splendorem, minime poterant intueri. Quodam igitur mane post Sacramentalem Confessionem multis cum lacrymis, ut ei mos erat, celebratam, cupiens ardentissimè sacrosancto pane Eucharistico refici, à proprio Confessario repulsam tulit; paruit absque contradictione humilis Dei ancilla, tanto Sacramento indignissimam se existimans. At dum idem Confessarius Missam eodem die faciens, sacram hostiam de more par-

M

titus esset, invisibili manu ejus particula ad Mariam Catharinam delata fuit, quam illa devotissimè, & amantissimè suscepit; quod sane donum Mariam Catharinam Senensi illi Catharinæ, & Margaritæ Conradi, cujus nuper Vitam descripsimus, & si quæ alia magna Dei famula id aliquando obtinuit, similem reddit. Nec semel tantum, sed sæpius dilectæ huic sponsæ gratiam ad eò insignem Salvator noster impartitus est, sacratissimum suum Corpus Eucharisticum per manus Sanctorum tū Apostoli Andrea, tum Magni Gregorii, quos peculiati pietatis obsequio prosequeretur, illi mittens, ut frequentius divino convivio frueretur.

- V. Alio etiam cibo regio eam aluit, & de vino, unde bibebat ipse illam potavit Rex sæculorum, de calice videlicet passionis suæ, ut particeps esset eorumdem Christi dolorum, quos profundâ cogitatione jugiter meditabatur: Constans insuper fama est, ejus manibus, pedibusque, ac lateri stigmata quinque vulnerum Crucifixi Jesu fuisse impressa, capiti autem spineæ coronæ punctiones omnes inflictas, qua de causâ in depictis imaginibus caput ejus visitur spineo diademate redimitum; quoties denique Dominicam Passionem intimè contemplabatur, sanguineas ex oculis lacrymas præ dolore effundebat, sponso sanguinem hac saltem ratione sanguinem reddens.

Miracula. CAP. XI.

- I. Quot vero Miraculorum signis coruscaverit, satis longâ narratione opus esset, si tamen singula recensere quis vellet; pauca igitur ex plurimis delibare sufficiat. Adhuc puellula, cum matris jussu aurea quædam fila intexeret æstivo tempore, haud parum molestiæ ex manuum sudore in opificio illo complendo patiebatur, ipsum identidem sudario coacta abstergere, ne aurea fila humore illo inficerentur: Proximâ hyeme puerili simplicitate multam nivem collegit, eamque in plures globos redactam, in camini fenestella collocavit, in sequenti æstate ad manuum refrigerationem illis usura. Redijt calidissimum tempus, dumque, ut aliàs M. Catharina manuum sudorem in laborando agre ferret, en, inquit, aliis puellis, nivem, quam præteritâ hyeme in camino reposui, nunc recipiam, eâque manuum sudorem compescam; Riserunt sociæ inauditam puellaris animi credulitatem, at ubi niveos globos intactos, & integros prout illic absconderat, è camino M. Catharina ad eas retulit, in maximum stuporem adductæ sunt; Ejus autem Mater ex hoc etiam prodigio Filia Sanctitatem, qualis futura esset, metiri cœpit.
- II. Jam Monialis cum plurimum in virtutibus, & perfectione profecisset, eju s que Sanctitatis fama longe, lateque diffunderetur, nobilis matrona Clara nomine Uxor Joannis Baptistæ Pusterulæ Viri illustris, & Equitis, Mariæ Catharinæ orationibus eum commendavit iter in Gallias acturum tempore satis difficili, nam atrox ea tempestate, Gallos inter, Hispanosque in Italiâ bellum vigeat; Dum igitur eò pergeret, & cuidam Castello haud longè à præterlabente flumine appropinquaret, ab hostibus repente circumseptus, in summo libertatis, ac Vitæ amittendæ discrimine versabatur, nec ulla effugii, aut salutis spes affulgebat: Cum ecce insperatò sensit se, ad instar Prophetæ Habacuc, aprehensum capillis, ad alteram fluminis ripam, mirabiliter, ipsisque stupentibus inimicis, in momento transferri: jamque in tuto positus, vidit M. Catharinam in aere sibi apparentem, & benedictionem peramanter impertientem; in cujus rei ad eò admirandæ memoriam, simulque in grati animi testimonium M. Catharinæ effigiem coloribus, ac formis exprimendam curavit, eo prorsus habitu, ac gestu, quo sibi in aere apparuerat, subiecto lemmate; *Ego Joannes Baptista Pusterula Eques, precibus tuis Gallias manus evasi.*

III. Belli etiam tempore cum militum turma per Urbem Mediolanum furibunda discurrens, nec sacris, nec profanis locis, aut rebus parceret, Cœnobium M. Catharinæ, sacrilegia, & rapinas spirans intravit; jamque ascendebant scaldas, cum illa altera veluti Clara Assisientis, militibus obviam facta, & Crucifixi simulacro in scalæ vertice collocato se, & Monasterium commendans, milites graviter objurgans, eisque impietatem, & temeritatem exprobrans, alæ Præfectum ceteris audaciorem, suâ quidem oratione, non tamen suâ manu, sed invisibili Altissimi dexterâ retrorsum dejecit, & ad imum scalæ magno impetu præcipitem egit; quo prodigio, & ipse Dux fractus, & reliqui milites territi, nec scalam ascendere, nec mali aliquid Cœnobio moliri deinceps ausi sunt; sed confusi abierunt; Imò ille ipse Dux antea tam ferox, virtutem, & Sanctitatem Mariæ Catharinæ admiratus, ab ea humiliter veniam petiit, quæ ut eorum, qui veri, non autem ficti servi Dei sunt, mos est, bonum pro malo reddens, non solum sanam mentem, sed etiam sanitatem à quartana febris illi à Deo impetravit; qui post aliquot dies, animadvertens Cœnobium illud M. Catharinæ meritis, sub protectione Dei Cœli commorari, magnam pæcuniæ vim M. Catharinæ detulit, eam rogans, ut depositi loco illam servaret, quam etiam, nisi ipsemet recepturus rediisset, integram Monasterio donabat: ita hostem insensissimum in Amicum, & Benefactorem commutavit. Hæc fuit nimirum mutatio dexteræ Excelsi.

Ejus Mors CAP. XII.

- I. Postquam adeò sanctè, & laudabiliter annis quadraginta vixisset, & ad Virtutum culmen jam ascendisset, Cœlestis Sponsus ad Paradisi thalamum, amantissimè eam traduxit; nam anno 1529. febris correpta, brevi quidem tempore, trium scilicet dierum spatio ad extrema devenit. Quamvis autem febris initio morbi levis admodum, & extra periculum mortis videretur, eam nihilominus M. Catharina lethalem statim agnovit, prædixitque ex ea tertiâ die se morituram; eratque admodum læta, ac festiva, utpote, quæ ardentissimè cuperet, & certissimè speraret dissolvi, & esse cum Xptō.
- II. Igitur Sanctissimis Ecclesiæ Sacramentis devotissimè sumptis, traditisque circumstantibus Monialibus ad regularem observantiam, & Evangelicam perfectionem saluberrimis monitis, conformatis in Crucis similitudinem, manibus, in illis verbis, *in manus tuas Domine commendo spiritum meum*, purissimam animam placidissimè, ac felicissimè Deo reddidit die 19. Nov. anni prædicti 1529. fer 6. Ex ejus autem ore expirantis candidissimam Columbam egredi, & ex fenestra exire Moniales viderunt, quæ procul dubio ejus animæ species erat ad Cœlum evolantis.
- III. Obitus ipsius adeò pretiosi famâ vulgatâ, Urbs ferè tota ad videndum, venerandumque ejus corpus cucurrit, quod idcirco triginta dies insepultum permansit, ut piæ confluentium devotioni fieret satis, quo etiam tempore plura ad idem corpus miracula patrata sunt, quod tandem in lapideo tumulo repositum fuit, unde postea extractum, & urnâ nuceâ inclusum, in interiorem Monialium Ecclesiam translatum est, perstititque penitus incorruptum, & vividum, ac si recens expirasset usque ad annum 1612., cum ex nuceâ illâ capsula, in aliam cypressinam, & decentius ornatam, traductum, novis prodigiis coruscavit; quorum plurima etiam postea, meritis, & intercessione Mariæ Catharinæ operari dignatus est Omnipotens; Eorumque longum satis catalogum texit, Italico sermone, Franciscus Rogerius nobilis Mediolanensis, & Sacerdos, qui ejus Vitam litteris consignavit, impressitque Mediolani per Philippum Ghisulphum ann. 1646; à

M

pag. 169. usque ad 208. ex qua Vitâ, ea quæ de M. Catharina referimus, accuratè desumpsimus, & in hunc ordinem pro virili redegimus: Rogerius verò in Præf. ejusdem vitæ M. Catharinam in donis à Deo acceptis Catharinæ Senensî, in revelationibus Svecicæ Birgittæ; In extasibus Catharinæ Florentinæ de Riccis; in Pœnitentiis Paulæ Romanæ; In orationibus, & Angeli familiaritate Franciscæ item Romanæ jure, & merito comparat;

- IV. Ejus etiam Vitæ breve Elogium scripsit Felix Egger Monachus Pethrusianus in Helvetia; *Idea Ord. Hierarchico-Bened. libell. 2. part. 3. dissert. 7. pag. 476: & seq.* ubi eam Romæ natam asseverat; At quo fundamento, cum Rogerius id minimè dicat? sed Mediolanensem tantum appellat.

Hanc vitam exarare cæpi Senis die 18. Aprilis 1729. eam autem absolvi Assisi die 9. Aprilis 1730. in die Sancto Paschatis. Hujus autem tam longæ moræ causa non solum plures aliæ intermediæ occupationes fuerunt, sed multo magis asperrimi grandium calculorum dolores, quibus integro biennio, eoque amplius gravissimè cruciatus sum; jamque apropinquaveram usque ad portas mortis, donec vesicæ sectioni fortiter me ipsum subjeci, ex qua celebris Litotomus Petrus Paulus Lapi exCastello Nursinæ diæcesis, vulgo *le Preci* dicto, durissimos lapides duos pondo unius uncix feliciter extraxit die 17. Septembris elapsi anni 1729. ætatis meæ an. 67. dolor quidem in sectione admodum tolerabilis fuit, & curatio adeò prospera, ut intra 14. dierum spatium è lecto sanus evaserim. Dei id, & Bm̄æ Virginis maximum beneficium; quod etiam precibus, tum SSm̄i Francisci, cujus sacrorum Stigmatum festum eo die celebratur, tum aliorum Sanctorum, in primisque hujus Dei famulæ, & Margaritæ Conradi, quarum Vitas nuper texueram, quibusque valde protanta necessitate me commendaveram, refero acceptum. *Eripuit enim animam meam de morte, oculos meos à lacrymis, pedes meos à lapsu* Pl. 114.

FR: MARTINUS ab Albania, quæ olim Epirus, in Monasterio S. Pauli de Urbe Religionem ingressus anno 1430. die 30. Nov. dicitur in nostris Regestis pag. 53. à tergo *Magnæ Sanctitatis, & abstinentiæ Vir*; qui pane furco vesci consuevit, & à Domino impetravit, ut vinum sibi semper amarum saperet: Spiritu Prophetiæ claruit: & cum Deum rogasset, ne ultima ægritudo ultra quatrimum protraheretur, feria quinta post Duminicam Passionis infirmatus, Dominica Palmarum proximè infecutâ animam efflavit, & in Ecclesia S. Pauli sepultus fuit

I. MARTINUS ORILIA natus Neapoli, ex Hispanis parentibus, ab ipsa infantia Dei timorem, amoremque in ejus legis observantiâ egregiè ostendit; quam ut perfectius, & ad Evangelica consilia custodiret anno 1582. in Casinensî Archisterio sæculo nuntium remisit, & per vota solemnia penitus se Deo consecravit; vixitque ibidem ad extremum usque senium summâ spiritus humilitate, & incredibili patientia; Deus namque ad earundem Virtutum probationem, & coronam, eum permisit molestissimis scrupulis tota vita agitari; quod sanè martyrii quoddam genus est, tanto quidè gravius, quanto intimius, ac diuturnius: Tunc enim Monachorum pedibus sese prosternere, eorum orationibus se commendare, ab omnibus veniam petere, indignissimum denique se, quem terra sustineret, existimare solenne habuit; Cumque à proprio Confessario aliquandò durè increpatus rejiceretur, imposito sibi de quacumque re scrupulosâ silentio, (ita enim interdum à peritis conscientiarum Curatoribus cum hujuscemodi fieri solet) patientissimè ferebat, & humiliter, sine ullâ querelâ obtemperabat.

II. Ea propter Casinensis Abbas ratus, Martinum æconomicis negotiis occupatum,

tum, & aliò aversum, eo supplicio levatum iri, Coenobii Cellerarium illum constituit. Verum cum ex eo etiam munere arctioribus angustiis interius premeretur, discretus Præsul eâ curâ illum absolvit. Gessit tamen, & quidem laudabiliter Tyronum Magisterium: quo tempore, utpote justitiæ amantissimus, & sine acceptione personarum, posthabitis quibuslibet humanis rationibus, Emi Baronii Fratris, vel Sororis filium, (id enim distinctè non exprimit narrationis hujusce Author, sed æquivoco vocabulo, & phrasi minime latina *Nepotem* tantum appellat) Novitium suum, quem Monastica Religioni parum idoneum existimabat, constanter ad sæculum remisit, non enim omnes ad Regularem vitam electi, sed *Beatus ille, quem Deus elegit, & assumpsit, ut inhabitet in atriis suis.*

M

III. Interim licet tam acriter scrupulis conflictaretur, Regularium tamen virtutum perfectiores actus studiosissime exercebat. Paupertatis rigidissimus custos, femoralia obsoleta famulo ad ejus servitia ab Abbate deputato concedi minime passus est, sed plus indigenti danda curavit, quod diceret, famulo consuetum stipendium sufficere debere, quod illi à Monasterio persolvebatur; à pecuniâ verò tum cupiditate, tum usu ita alienus erat, ut ne in itinere quidem, si quando id agere cogebatur, eam tangere umquam voluerit. Regularis silentii observantissimus, conscientia suâ moderatorem, quem enixis precibus ad se accierat, nullo prolato verbo, sed signis tantum usus, à se dimisit, quia dum veniret, campanula pulsabatur, meridianam dormitionem, adeoque silentii horam indicens. Prophetico Spiritu haudquaquam carvit, quo afflatus obitus sui tempus, & alia futura prædixit, interquæ D. Matthiæ à Parma Confessario suo reditum in Patriam maturanti, non ita, inquit fiet, ut ante meum ex hac vita discessum hinc abeas, Patriam revisurus, quod ita prorsus contigit, nam anno 1639. placidissimè, eo præsentè, in Domino obdormivit.

IV. Clementissimus enim Deus, qui neminem in se sperantem nimium affligi permittit, ante ejus Corporis dissolutionem eum à scrupulorum molestiâ penitus liberavit; adfuit etiam morienti magnus ille Dei servus D. Zaccharias à Fractis, de quo infra, qui statim atque Martinus animam efflavit, dixit, *tâquã Fulgur recto tramite Cæli secreta penetravit.* Ita in hoc etiam beato Viro propheticum illud adimpletum est, *Justorum animæ in manu Dei sunt, & non tanget illos tormentum mortis &c. in paucis vexati, in multis bene disponentur, quoniam Deus tentavit illos, & invenit eos dignos se; tamquam aurum in fornace probavit illos, & in tempore erit respectus illorum, quoniam donum, & pax est electis ejus.*

Ex Elogiis Cornelii Ceraso, quæ de Monachis Casinensibus sui temporis scriptis, & modo in Tabulario Casinensi asservantur: De eo etiam Gabriel Bucelinus in Ben; Rediu: an. 1639. „ è vivis abiit P. D. Martinus à Neapoli Monachus Casin. qui flagris in se ipsum atrocissimè sæviit, effuso cruore indumenta mirum quam purpuravit; quod ne cui innotesceret, specie ambulantis ad secretos latices se conferens, infectas vestes ipse abluebat, Casimirus item Vincentius Chranovius Polonus in Vita laudati Zachariæ à Fractis impressâ Neapoli apud Cramignanum an. 1678. cap. 7. pag. 92., & seqq. ex eodem Cornelio Ceraso, cujus verba in medium profert.

MARTINUS à PAPIA Patavii in Coenobio S. Justinæ D. Benedicti Regulam professus est an: 1412. die 25. Julii. De eo in nostris Regestis sic dicitur, *animam agens, divinis revelationibus illustratur.*

MAURUS ANGELUS à PANORMO in S. Martino de Scalis Deo se arctius dica

M

I. dicavit anno 1614. die 13. Nov. in nostris Regestis dicitur. *Vir inculpata Vita.*
 I. MAURUS à PAPIA, in sæculo Salimbenius nobili familia de Fulpertis, in laudato S. Justinae Cœnobio ipso Congregationis initio, sub Ludovico Barbo tutiorem viam salutis ingressus est, Nuptias desponsatæ puellæ, splendidæ domus divitias aspernatus; ob id Patris, cui unicus Filius erat, indignationem incurrit, quam tamen, ejusque Fratris acerbis minas, immotâ patientia, ac invictâ constantiâ superavit. Nam cum illius rogatu è Claustro eductus, apud Patavinum Episcopum constitutus esset, ut experimentum fieret, an divino afflatu, an verò Barbi fraudolento consilio, ut Genitor causabatur, id vitæ genus elegisset, perstitit in proposito, Deo maximas gratias agens, quod Demonis fallacias, & fluxas mundi illecebras sibi misericorditer demonstrasset, & ea ratione turgere docuisset, in eoque instituto, Deo propitio, ad extremum usque spiritum, se constantissimè perseveraturum; Itaque *per calcatum pergens Patrem, per calcatam pergens Matrem*, ut D. Hieronymus ijs, qui Christum perfectè sequi cupiunt faciendum monet, deque Sponsæ teneritudine, propinquorum precibus, lacrymis, ac promissis gloriosè triumphans, illud Desiderii, Beneventani Principis Filii, qui postea Victor III. Pont. Max: fuit, jure, ac merito usurpare potuit.

Intactam Sponsam, Matrem, Patriamque, Propinquos.

Spernens, huc propero, Monachus efficior.

Imò ipsius etiam Ludovici plures repulsas, ut nimirum ejus probaret spiritum, an ex Deo esset, mira fortitudine excipiens, tanto acrius, ut inter Monachos admitteretur, instabat; ab illo enim trahebatur interiùs, qui de ovibus sibi à Patre traditis dicit, *Non rapiet eas quisquam de manu mea.*

II. Igitur non solum ipse, sed plures etiam alii ejus exemplo permoti D. Benedicti militiæ adscribi maximâ animi contentione postulâtes, Voti compotes effecti sunt. At Maurus cum iret quot idie de virtute in virtutem, electus fuit Prior Cœnobii Sancti Spiritus extra Papiam, mox Sancti Sixti Placentiæ, ubique summam prudentiam, & eximiam Sanctitatem ostendens: Ipse enim, ut narrat Petrus M. Campi mox afferendus, missus à Ludovico Barbo, quem Placentini rogaverant, ut idem Monasterium reformandum susciperet, possessionem illius cepit, & aliquaudiù Abbatis quidem Authoritate, sed Prioris tantum titulo, superstite nimirum antiquo Abbate, eidem præfuit. Creatus deinde Abbas, ipsi Ludovico successit in regimine Sæctæ Justinae anno 1437, quod quidem regimen quater adhuc iteravit; anno scilicet 1439. anno 1444. an: 1447. demumque anno 1454. semper utilis, atque proficiuus; Ædificia enim alia noviter extruxit, alia pulcherrimè exornavit. Templum, & Sacrarium vasis argenteis, calice cubitali, acerrâ X. pondo, Sacerdotalibus, & Leviticis vestibus auro pretiosè contextis locupletavit. Sacellum S. Lucæ Evangelistæ reparatum, picturâ celeberrimi ea ætate Andreae Mantegnæ, alijsque ornamentis decoravit, multoque ære Scriptoribus, Pictoribusque miniarijs conductis, ingentes Codices in usum sacrae Sinaxis conficiendos curavit; Sed quod his omnibus longè majus, & laudabilius est, ita semper se gessit, ut ne latum quidem unguem à Ludovici vestigijs declinaret, eaque rectissima via, quam ille calcaverat, strenuè incedens, divinum cultum, & Monachorum numerum probè auget; & ut grati quoque animi virtutem erga eundem Ludovicum patefaceret, marmoreum Cœnotaphium, & Epitaphium, quod adhuc extat, eidem posuit. Itaque post Barbum alter ipse Congregationis Parens optimè de eadem meritis censeretur; qui jam sexagenario major, centuplum eorum, quæ pro Christo dimiserat, & Vitam æternam recepturus, in Cœlum

lum abijt anno 1457, prope fores Oratorii S. Danielis, in veteri clauftro, sepultus, habiturus nimirum tumulum, (ut Cavaccius ait) propè Ossa Sanctorum, quorum pius æmulator fuerat.

M
Mors.

Ex eodem Jacobo Cavaccio Hist. S. Just: lib. 5. pluribus in locis, nempè pagg. 205. 206. 208. 222. 224. 225. 227. editionis Patavinæ anni 1696. Laudatus etiam Petrus M. Campi Hist: Ecclesiastica Placentina lib. 24. pag. 144. col. 1. hæc de eo, ejusque sociis Monachis habet: „ Non cessava Fr: Guglielmo Eremita di effortare bene spesso il detto Abbate (Pietro Veggia) à cedere il luogo agli Osservanti Padri della Congregazione di S. Giustina di Padova dell'istesso Ordine di S. Benedetto, che in tai di germinavano, è fruttificavano di Sante Opere, accioche si riformasse, à guisa di tanti altri, questo sì degno, ed onorato Monasterio, è vi si aggiunse ad un tempo l'intercessione di D. Mauro Priore di S. Spirito di Pavia, il quale proposto al mentovato Abbate il modo di una riserva, che far poteva del titolo, è dell'usofrutto dell' Abbazia durante sua Vita, l'indusse ad effettuare quanto più tosto la rinunzia

„ *ibidem col. 2.* Prevedendo ambidue (l'ottimo Cardinale di Piacenza Branda Castiglione, ed il Cardinale di Siena Gabriel Condolmiero, Veneziano, che fu poi Eugenio IV) il gran bene, che avvenir'ne doveva, non solo al luogo stesso, ma à tutta la Città di Piacenza, per la lodata, è santa Vita di quei Monaci, quali entrarono al possesso l'anno 1425, spedito che fù il Breve Pontificio coll'intervento di Monsignor' Vescovo (di Piacenza) Alessio deputato in ciò dal Papa effecutore Apostolico, ed il giorno sacro à S. Martino die-

„ dero principio ad officiare con gran contento del S. Eremita nominato di sopra, è con molta frequenza di Cittadini parte da devozione, parte da curiosità tratti a vedere il nuovo rito di somiglianti Padri osservantissimi, che habero per Priore il dianzi detto D. Mauro di Pavia, persona non meno per l'integrità de' costumi, che per la somma prudenza riguardevole. „

Is fuit Fr: Alexius de Siregno, Mediolanensis ditionis Oppido, ex Ord. Min. Episc. prlmū Bobien: deinde Placentinus & Ughel:

I. **FR: MAURUS COGNOMENTO RAINONE** ex Lauro, Oppido satis amplo, ac frequēti Cāpaniæ Felicis, Fratrū Commissorū cœtui adscribi Casini impetravit an: 1675. mense Aprili annos ipse ægens triginta tres; Ab ipso suæ Conversionis initio præclara veræ pietatis, & religionis dedit specimina, adeo ut omnes majores, minoresque ejus virtutem amarent quidem, & simul etiam timerent, nec quisquam coram eo verbum aliquod minus castigatum proferre, aut actū aliquem minus decorum edere ullatenus auderet. Divina Sacramenta magno spiritus fervore, summâque reverentiâ crebrò percipiebat, paupertatem eximiè adamabat, in oratione erat assiduus, præcipuè nocturno tempore, quo somno discusso ad purgandas, & accendendas lampades ante SS. Eucharistiam, D. P. Benedicti Corpus, cæteraque Altaria collucentes impigrè surgebat, quod ministerium haud parvi incommodi, ac molestiæ erat, præsertim hyberno tempore, quo ob frigorum, ventorumque inclementiam lychni identidem extinguuntur; quo expleto Deum gemitibus exorabat, & in coelestium rerum contemplatione reliquum noctis tempus ad diem usque transigebat.

In Religionem ingressus.

II. Carnem suam jejuniis, vigiliis, aliisque laboribus, & asperitatibus affligebat; numquam è Monasterio egrediebatur, ne in proximum quidem hortum animi vel tantisper relaxandi causâ; gravi morbo in genu correptus, acerbissimos dolores eâ patientiâ pertulit, ut Chirurgus maximam in admirationem adduceretur, nullam enim querelæ vocem emittens, hoc solum ingeminabat, *oportet t patienter ferre pro Domino nostro Jesu Christo.* Rem sane memorandam, & admirabilem de eo narrabat Casar Tideus Casinensis Monaste-

Pœnitentia.

MM

Obedien-
tia .De eo in Ca-
talogo Episco-
porum .

rii tunc Archiater, quòd cum Fr: Maurus aliquando lecto decumbens, Ischia-
dis cruciatus acerrimos toleraret, ad quos levandos ipse Medicus plura re-
media, ac fomenta præcipiebat; quadam die Rñus Abbas Andreas Adeo-
dati ad eum invifendum accessit, illique dixit, jocosè potius, ut infirmis non-
nunquam dici solet, *Fr: Maure hæc tua infirmitas ignavia est, ac socordia,*
ideoque hæc medicamina nihil ad rem tuam faciunt, nihilque tibi profunt, sur-
ge protinus, & de hac infirmitate ne sollicitus sis; Maurus existimans seriò hæc
ab Abbate dicta, sibi propterea obediendum esse, illicò è lecto surrexit,
eodemque temporis momento (mirum dictu!) sanum se, & incolumen sensit,
& *fugit dolor, & gemitus.*

Charitas .

III. At Charitatem ejus erga Pauperes, & Peregrinos, quorum plures quoti-
diè Casinum confluunt, ab ipso in religionem ingressu, ad obitum usque ser-
vatum, (nam ab initio eorum cura illi fuit demandata), nulla lingua enarrare,
nullus calamus, ut par esset, describere unquam sufficiet. Vix appulsos ma-
gnâ latitiâ, & humanitate expiciebat, & postquam eos ad Ecclesiam orationis
gratiâ deduxisset, in Xenodochium intromissos ad præparatum ignem, siqui-
dem hyems erat, appropinquare, ut à se frigus expellerent, jubebat; mox illo-
rum pedes, unâ cum Monacho pauperum Hospitum Vicario, calidâ abluebat,
lintheoque tergebat, demum calefactis etiam cibus eos reficiebat; nam cum
Monasterii culina haud parum distet à Peregrinorum Hospitio, ne cibi per
viam frigerent, eos in hippocauso reconditos conservabat. Insuper datâ
operâ Monachorum mensæ quotidie aderat & sæpe sæpius eis ibi inserviebat,
ut quidquid ex ultronea eorundem abstinentia supererat, in Peregrinorum
utilitatem, præter id, quod Monasterium eisdem elargiri solet, & quod ipse-
met sibi subtrahebat, (erat enim cibi parcissimus) æquè converteret. Nec eo-
rum tantum corpora terreno, sed multo magis etiam animas spirituali alimen-
to saturanda curabat, nam post cœnam, antequam cubitum irent, devotissi-
mas preces recitandas eis proponebat, & ut ad conscientie sordes in Sacra-
mentali exomolegesi sequenti die deponēdas, atque ad Sacrosactū Christi Cor-
pus summâ reverentiâ perciendum diligentis: sese disponerent, ac præpara-
rent, vehementer hortabatur, & rationem id rite faciendi pro virili edoce-
bat; discessuros denique matutino jentaculo refocillatos, omnique charitatis
officio cumulosos, tandem dimittebat; Quamvis autem eorum aliqui, ut ple-
rumque contigit, rustici, difficiles, ac morosi multiplicia incommoda, & mo-
lestias sibi, alijsque afferrent, Mauri tamen charitas numquam refriguit, quip-
pe qui hoc unum animo perpendebat, cujus nomen, ac Personam Peregrini
referrent, Salvatoris nempe, ac Domini Iesu Christi, qui in Evangelio
suo conceptis verbis dixit. *Hospes eram, & collegistis me; & quod uni, ex*
minimis meis fecistis, mihi fecistis; si quâ verò die nulli Peregrini Casinum advē-
tassent, dolens, ac mœrens huc, illucque incedebat, sæpe ad Monasterii ja-
nuam pergens, si aliquem venientem videre potuisset, quo viso plurimum
latabatur, & gaudio gestiebat, quod si tandem nullus appareret, ferè plorans
dicebat, *hodie D. N. J. C. nos visitare minime dignatus est.*

Is est familia
Piazzoni à
Serañalle, an-
tea alæ equi-
tatum Præ-
fectus, è mi-
litari ad Mo-
nasticam Vi-

IV. Extremam infirmitatem, ac mortem anhelitus difficultas ei attulit, sed
biduo antequam decederet, ut P. D. Bernardus M. qui ægrotanti frequens ade-
rat, tunc autem alijs in rebus occupatus, adesse non poterat, accersiretur
petiit, prænunciatis duobus tantum diebus sibi adhuc vivendum esse, post quos
nulla amplius se invicem videndi, & alloquendi suppeteret facultas. Omnes
tunc quidem admirati sunt, putabant enim, plures etiam dies vitam eum pro-
ducturum, nam viribus non adeò destitutus videbatur, rectè, & expedite di-
cebat,

cebat, & aliàs eodem morbo conflictatus, ex eo tamen convaluerat. Sed rei eventus præscium ostendit. Præfulem rogavit, ut quadraginta Missas ante suum obitum celebrandas juberet, subdens, *Sarcinulas esse præmittendas*. Interrogatus à laudato P. D. Bernardo M. an *scrupulo* aliquo, vel difficultate animi angeretur, respondit, nullâ, sed omnimoda cordis tranquillitate per Dei gratiam se gaudere; sumpto maximâ devotione, ac reverentiâ cęlesti Viatico, requisitus paulò post, quomodo se haberet, & si aliquid ei opus esset, optimè inquit, *nam Deus mecum est, & ego secum, ideoque nihil mihi deest juxta illud (1) Dominus regit me, & nihil mihi deerit, in loco pascuæ ibi me collocavit. Et (2) simul cum illo omnia nobis donavit*. Paucis antequâ spiritum exhalaret horis, graviter Fratres omnes Commisso ad fideliter, ac reverenter Deo, Monachisque omnibus inserviendum, & precipuè ad Charitatem erga pauperes, & Peregrinos exhortatus est, præmunitusque magna pietatis significatione extrēmæ Unctionis Sacramento, placidissimè in Domino obdormivit an. 1718. die 11. Nov. ætatis suæ 77. Tumultus fuit de more in Ecclesia S. Annæ, sed peculiari arca inclusus, ingenti Sanctitatis opinione tum apud Monachos, tum apud Laicos etiam remotiores, ne dum circumpositos, quæ hæctenus perseverat, relicta. Cardinalis Iosephus Saenz de Aguirre, quo tempore Casini mansit Fr: Maurum omnimodè videre voluit, eique singularem benignitatem, & benevolentiam ostendit, seque illius orationibus commendavit, propter eximiam, quæ de ejus sanctimonia conceperat existimationem.

De eo Cornelius Ceraso in Elogiis Monachorum Casinensium sui temporis, quæ MSS. in Tabulario Casinensi asservantur; sed pauca de eo narrat, quia multò ante ipsum Cornelius diem suum obiit. Ex relatione Cl: Viri D. Erasmi Gattola, Casino ad me transmissâ die 8. Decembris 1732. Ego ipse Fr: Maurum Casini vidi trium ferè annorum spatio, quo ibidem moratus sum, ejusque præclarâ in pauperes charitatem perspexi; erat autem vultu semper hilari, & pio, qui Sanctimonia, & *devotionem* præferebat.

MONACHI SANCTÆ JUSTINÆ PATAVINÆ initio Congregationis à Jacobo Cavaccio hac Sanctitatis methodo viventes describuntur Hist: S. Just. lib. 5. pag. 223. & seq. edit. Patav. anni 1696 ad an. 1438. „ Quod in primitiva „ Ecclesia legitur, fuisse omnium cor unum, & animam unam, de priscis illis „ Patribus etiam refertur. Divina Officia noctu, diùque ab universis celebra- „ bantur; Orationes, Meditationes, Iejunia tum regularia, tum ultronea, age- „ bantur frequentius. Silentium statis horis inviolatum, sermo, cum liceret, „ de divinis rebus, quæ ineruditos accenderent. Quidquid ultra sumptus do- „ mesticos erat, pauperibus dabatur. Peregrinis, & infirmis inservire totius „ Congregationis usque ad æmulationem studium fuit. Nulla præterea cum sæ- „ cularibus conversatio, consanguineorum pia oblivio. Vestes ex panno Libur- „ nico crassiore, interulæ ex eodem instar cilicii. Lectuli ad hominis mensuram, „ tomenta nulla præter saccos palea infartos, culcitra villosa, quæ frigus arce- „ ret, non delicias ministraret. Linteorum nullus usus, quia ex præcepto S. P. „ Benedicti omnes vestiti cubabant. Privata exercitia ad normã veterum Eremitarum in codicibus scribendis, vel in hortuli alicujus cultura. Doctiores Pa- „ tres, vel in audiendis Laicorum Sacris Confessionibus, vel in exponendis Sanctis Authoribus, laborabant: quot Codices, quales interpretationes manu scriptas vidimus? Utinam vel nostra in curiâ, vel aliorum malitiâ non deperiissent! „ Apud Cives ea erat de Cœnobitis nostris opinio, ut cum quis per Urbem in- „ cederet (rarò id contigebat) illum obvius quisque ac Sanctum veneraretur. „

MONACHI ABBATIÆ FLORENTINÆ sub Gometio Abbate de quo supra

M

tam conver- sus, magno pietatis, ac religionis exē plo Casini ha- elenus degēs, ubi dñi Tyro- num fuit Ma- gister. Lector Theologus, & Vicarius Ge- neralis Oppi- di Citrarii in Calabria ju- risdict. Casin.

(1) Psa. 22.

(2) Rom. 8. 12.

Mors.

Psal. 22.

Rom. ex. 12.

MM

circa an: 1440. à Thoma Salvetto Advocato Florentino, & Legum Doctore in Vita laudati Gometii, quæ MS. extat in Bibliotheca ejusdem Florentinæ Abbatia pluteo I. MSS. Latinorum PP. divisione prima tali Sanctitatis decorantur elogio. „ Monachos numero ingenti suâ optimâ disciplinâ eruditos, moribusque comprobatos suo studio assecutus est, non genere ignobiles, sed claros, nec tam ex Patriâ ipsâ oriundos, quam peregrinos, & militiâ, alijsque dignitatibus splendidos, & tot, & tales, sicuti nusquam legitur ibi fuisse. Illis autem ipsis primo numero insertis, omnibus fere jam defunctis, amarissimâ dirâque peste, quod, ut virtus de illo claresceret, factum esse monstratur, & ipsi quasi unico remanenti dati sunt alii non disparis numeri, aut æquales dignitate, sed plurimum in omnibus excellentiores, quibus, & carne solutis clade aliâ saviente, advenerunt copiosioris numeri, & genere clariores, moribusque, & vitâ prudentiores, ac præ cæteris præstantiores, quorum multi in humanis ducuntur, & horum virtutes, ac merita haud sunt silentio prætereunda. Fuerunt namque ipsi diem functi tales servi Iesu Christi, cui servire regnare est, quales nostris temporibus visi sunt, nusquam otiosi stantes, sed divinis curis, diurnisque, atque nocturnis horis inserti, cantantes mente purâ, atque sincero animo, lectionesque legentes, atque audientes suis locis ad invicem congregati, & disciplinas, jejunia, & quæcumque aspera voluntariè, affectuosèque in memoriam Passionis Iesu Christi supportantes, sacris literis otium dantes &c. . . Cum vero extremum clauderent diem, non illum calamitatis, & miseriæ tremebundi vocitabant, aut mortis mærore quæ ultimum terribilium esse judicatur, fremescebant, sed prorsus horum cogitatione abiectâ, emissis vocibus gloriam reddentes Deo, hymnum *Veni Creator Spiritus* in jubilo lætitiæ cantando ad æternam Patriam migrabant, juxta illud, *videbit in die novissimo, & timenti Deum bene erit in extremis*, & nonnullorum fide digno testimonio didici, hujuscemodi tempore signa plura apparuisse sanctitatis, ut merito mors illorum pretiosa in conspectu Domini justo judicio comprobetur, & si de singulis sermo texeretur, nimis in longû traheretur historia.

MONACHI SUBLACENSES à Pio II. Põt. Max. qui Sæctuariû illud invisit, Sæctitatis, & Regularis observantiæ hujuscemodi sortiuntur testimonium, Commentariorum ejus lib. 6. pag. 307. & seq. „ Pars Monachorum in hoc Monasterio, quod Sublacense diximus appellari, dies, ac noctes gratissimas Deo laudes canit. Pars in altero, quod *specus* vocitant, ad quod mille passibus ascenditur, viâ difficili, & ferro factâ, adeoque præcipiti, ut absque horrore adiri nequeat: Hinc profundissimâ in Anienem descendente rupe, inde altissimo imminente saxo, nec accessibilis ullo pacto, nisi modo ad dexteram, modo ad sinistram varios agens flexus in anguis morem ab imo usque ad summum ducta, & plerisque in locis muro defensa fuisset. Monasterium sub altissimo saxo ædificatum est, ita ut magna pars ejus vicem tectigerat, partem exterius construxere ædes; ipsa sacra, & officinæ Monachorum multæ intra saxum patent. *Benedictus* magnus ille Monachorum Pater, & Deo plenus, in quo Nursia totum, quod habuit bonitatis effudit, prius quam Domus aliqua hoc in loco constructa esset, aut homo quispiam habitaret, solus in hac Eremiticâ Pœnitentiæ sibi locum delegit: procul ab humano cultu, nulli cognitus, nisi Deo, in durissimo sibi lapide lectum stravit: hic se vigilijs, ac jejunijs maceravit; hic Deo, gratissimum præbuit famulatum. Sequuti sunt eum discipuli, & capta est habitari spelunca, sicut in altis scopulis nidos videmus hirundinum in crepidine lapidum: ita est hoc Monasterium cernere affixum sublimi saxo, ex quo sæpe frustra concidunt, quæ aut Monachos perimunt, aut ædificii ruinam faciunt,

Hodie facilis
directa, & la-
ta magnis sũ-
ptibus, à Mo-
nachis reddi-
ta est.

„ ciant. Multa hîc Santi Viri miracula referuntur, & tintinnabulum ostenditur,
 „ quo Diabolus illusisse bonis ejus operibus conatus est. Monachi circiter viginti
 „ hic degunt, ut par est credere, Deo chari; numquam carnes edunt, Vinum mul-
 „ tâ domant aquâ, jejunia longa producunt, luxuria est duo ova comedisse;
 „ oleribus, & pane vescuntur, adsunt, & legumina; his epulis mensam onerant,
 „ brevissimum tempus cibo datur, nec multo majus somno, reliquum in oratio-
 „ ne consumunt: rem divinam peragunt summa devotione, & psallunt Deo
 „ confidenter: Major pars senum est, quorum plerique inoffensâ valetudine ad
 „ octogesimum annum pervenere, vultu alacres, & alloquio venerabiles, quo-
 „ rum unica cura est dissolvi tandem, & esse cum Christo. Pius cum superius,
 „ atque inferius, in utroque Monasterio rem divinam coram se celebrari jussis-
 „ set, & omnia loca exosculatus esset, quæ fama vulgaret, Benedicti corpus te-
 „ tigisse, spirituales gratias elargitus, quas Monachi petivere, & omnium con-
 „ scientiis abundè saturatis, ad Oppidum pernoctaturus descendit. „

Non dissimulaverim tamen veritatis injuriâ, & abnormi anachronismo, Monaste-
 rium Sublacense, quo tempore Pius II. illud invisit, Congregationi nostræ mi-
 nimè adhuc unitum fuisse; quæ utique Unio anno 1516. sub Leone X, quin-
 quaginta nimirum annos, vel circiter post Pij Sublacum Adventum, celebra-
 ta est; qua de causa Pij laudes in hoc Catalogo, secundum rationem tempo-
 rum, locum habere haudquaquam possunt; Quia tamen Sublacense Monaste-
 rium, ex quo tamquam *de Petrá, unde excisi sumus, & de Cavernâ Laci, unde* *Isai. cap. 57*
præcisi sumus, omnium nostri Ordinis Congregationum riuli, imò Sapientiæ,
 & Sanctitatis flumina emanarunt, hoc præ ceteris omnibus peculiare habet,
 ut SSmî Patriarchæ de Mundo, Dæmone, deque Carnis illecebris triumphantis
 prima sedes, ac veluti Virtutis Capitolium, & Gloriæ theatrum fuerit, quam
 ob rem jure, ac merito *Protomonasterii* titulo decoratur, ubi hæctenus victo-
 riæ illius trophæa, spinæ videlicet vetustissimæ, Divi Francisci manu longo
 post tempore, rosas insertæ, non sine admiratione, & lacrymis conspiciuntur,
 qua de re antiqui versus.

Annis nimirum 700.

Hinc dumeta novas, tanto perfusa liquore,

Franciscique manu culta tulere Rosas, quos ego Italicè sic reddidi.

Le spine in rose di quel sangue asperse.

Di Francesco la man' poscia converse.

Haud abs re videri poterit, nec pio, eruditoque Lectori ingratum, hic etiam
 ostendere, quanta fuerit Beatissimi Parentis spiritus amplitudo [*omnium enim* *Dial. l. 2. 1.*
Justorum, Gregorio M. teste, *spiritu plenus fuit*] qui ad ea usque tempora
 in Filis suis, nostrâ postmodum Congregationi permixtis, vividus adè, ac
 fervens perseveravit, & ab unionem cum nostra Congregatione viam aperuit.

Hæc autem generatim de Monachis nostris in tribus hisce Monasteriis tam san-
 ctè olim viventibus, ut a laudatis Scriptoribus narrantur, hic referre ad alio-
 rum etiam exemplum operæ pretium duxi; nam quamvis de singulis eorum-
 dem, aliorumque Monasteriorum alumnis Sanctitatis famâ claris, quidquid
 scire potuimus, in medium jam attulerimus, & de reliquis, qui in ordine super-
 sunt, Deo dante, allaturi simus; quia tamen haud difficulter fieri potuit, ut
 plures alii Dei famuli, qui in nostra Congregatione, præsertim verò in præfa-
 tis Monasteriis vixerunt, me, aliosque Scriptores fugerint, in publicæ cogni-
 tionis lucem, præstituto à divina sapientia tempore, aliquando emerfuri; idè
 eos hac saltem communi laude, & indivisâ gloriâ minimè interim fraudan-
 dos putavi.

N I. B.

ICOLAUS ortum habuit in Prussia amplâ ad Balticum mare provinciâ: Natalè Urbem nemo, qui res ejus gestas literis cõsignavit, posteris prodidit. Parètes satis honesti, ac divites, itemque Catholici, atque admodum pii Filium in Dei timore educarunt, Qui cum adolevisset, iisdem, ac Patriâ relicta, devotionis causâ Romam iter instituit, Sancta ejus loca ritè veneraturus, sed divino consilio Patavium delatus,

ibidem substitit: Nam cum ad D. Iustinae Monasterium divertisset, Ludovici Barbo, sociorumque sanctimoniâ permotus, & cœlesti prorsus conversatione allectus, inter eos admitti enixis precibus postulavit, quo impetrato anno 1414. die 6. Ianuarii, tanto spiritus fervore sanctæ Regulæ accuratè observandæ, & Virtutum omnium exercitationi se dedit, ut qui ceterorum antea cursum ad perfectionem admirabatur, reliquos omnes veluti Gigas, citatis gressibus jam anteret, cunctisque ipse admirationi esset.

II. Itaque initio suæ conversionis id assequutus est, quod alii longo post tempore vix merentur, ut stupendis, supernisque visionibus, & apparitionibus illustraretur: Orationem frequentissimam lacrymis comitabatur irriguis. Silentium, solitudo, humilitas, obedientia illi in deliciis erant. Christi Domini Passionem magno cordis jubilo contemplabatur, ex qua meditatione plurimum in Dei amore proficiebat. Cum Sacratio inserviret, quadam die post solemnem Missam ad Aram maximam, de more, velo cooperiendam accedens, apparuit ei Salvator noster in ea plane specie, qua in terris cum discipulis conversabatur, iisdemque verbis, quibus Apostolos vocaverat, ei dixit, *Sequere me*, ex qua voce, & visione totus in Deum absortus, flexis genibus immobilis diù permansit in extasim raptus; iterumque post sex menses dum Venetiis Missam celebraret, vidit sub sacris speciebus eundem Mundi Redemptorem in eadem formâ, qua sibi prius apparuerat; imò sæpe sæpius dum Sacrosanto Sacrificio interesset, postquam Sacerdos Consecrationis verba protulerat, Dominum Iesum sub pulcherrimi Infantis specie videre meruit. Quas visiones toto vitæ suæ tempore nulli unquam patefecit, cum *Sacramentum Regis abscondere bonum esse* Vir Sanctus optime nosset, sed tantum morti jam proximus uni ex suis discipulis Iuliano Genuensi, ejus Vitæ postea Scriptori, quem inter alios discipulos arctius amabat, manifestavit, ad Dei videlicet gloriâ, cujus *magnalia revelare, & confiteri honorificum esse* cognoscebat, ipse jã à superbiæ, & inanis gloriæ tentatione securus, obtestans eum nihilominus, ne ante suum è vita discessum ea cuiquam narraret, addens se innumeris aliis visionibus tota Vita à Deo dignatum fuisse, quas ne elationis spiritus ei subreperet, semper reticuerit, sed nec tunc quidem præ languore, & virium, ac loquelæ deficientium impotentiâ singillatim enunciare ullo modo quiret; quod fanè, quamvis nobis admodum dolendum sit, ea scilicet magno nostro detrimento silentio adhuc involui, inde tamen cognoscimus, Nicolaum mortali adhuc carne circumdatum eam beatitudinem assequutum, de qua Dominus in Evangelio loquitur, *Beati mundo corde quoniam ipsi Deum videbunt*.

Tob. 12. c. 6.

Ibidem.

Matth. 4. 5.

III. Postea petente magno Dei servo Theophilo Michaelio (de quo paulo post) qui eum ob eximiam Sanctimoniam summopere diligebat, Abbate S. Benedicti de Padolirone, eò perrexit, ibique annis quatuor commoratus est. Missus deinde Genuam, in Monasterio S. Nicolai de Buschetto, quod ab eâ Urbe aliquot passuum millibus distat, annis quatuor supra triginta perseveravit, pluribus miraculorum prodigiis in dies refulgens. Inter ea celeberrimum

N

rimum illud fuit, quo adolescentem in desperationis abyssum penè prolapsum, qui ad vitandam temporalem mortem, ad quam ob patratum facinus damnatus fuerat abnegata Christi fide, & eiurato Baptismo, animam humani generis hosti in perpetuum desponderat, Deo reconciliavit, & à Dæmonis Tyrannide penitus eripuit, & inter suos discipulos, & quidem bonæ frugi recepit, nam plures postea annos admodum religiosè vixit, & piè defunctus est.

IV. Fuit enim Nicolaus Tyronum ibidem Magister, discipulosque non paucos insigni morum Sanctitate informavit; quorum unus Franciscus à Novis Ligur ejusdem Cænobii S. Nicolai alumnus tantæ fuit Virtutis, silentii, humilitatis, ac mundanarum rerum contemptus, ut cum quodam die Monachi ad manuale opus, ut Regula præcipit, convenissent, (erat autem eo die opus futorium) & ingens hominum strepitus in prato Cænobio contiguo repente exortus esset, omnesque alii ad fenestram, quæ illuc respicit, concurrissent, ut quid nam esset, oculis intuerentur, iste solus, Franciscus nempe, immotus ad opus suum remansit, nec palpebras quidem ad videndum attollens, nec vocem aliquam ad rem investigandam proferens, quod sane beato ipsi Nicolao admirationi fuit, sed revera in ejus etiam laudem cedit, nam *Gloria Patris est filius sapiens*.

Cap. 48.

V. Illud quoque valde mirabile de eodem Francisco à Novis retulit laudato Juliano B. Nicolaus; quòd cum grassante Genuæ, & in circumjectis locis sæva pestilentia, è vivis sublatus esset, postridie cum ei funebre officium persolvendum immineret, repente redivivus surrexit, dixitque, se post animæ à corpore egressum, ad Christi tribunal deductum, graviter ab eo fuisse increpitum, quia dum viveret de Romani Pontificis Vicarii sui, & Petri Apostolorum Principis Successoris in concedendis Indulgentiis autoritate (quamvis ex ignorantia potius, quam ex malitiâ) aliquantulum dubitasset, rediret proinde ad Vitam, & hunc reatum confessus, plenariam Indulgentiam reciperet, ut abque ullo impedimento Cœlos ingredi mereretur, quo peracto, iterum in Domino quievit; ex quo intelligimus, & de Summi Pontificis hæc etiam in re cœlitus ei collatâ potestate nefas esse, vel minimum, dubitare, & quam districtum futurum sit Dei judicium, in quo levissima quæque errata, tanti ponderis apparebunt; quàm denique eximia Francisci de Novis fuerit Sanctitas, qui ullâ aliâ peccati labe detentus fuit, quin illicò post obitum clarâ, beatâque Dei visione frui posset. In veteri Reg. sic de eo dicitur *Vir valde devotus quievit Buschetti peste percussus; fuerat discipulus B. Viri D. Nicolai de Prussia*. Sed ad alia Nicolai prodigia redeamus.

VI. Monachum energumenum à Dæmonis infestatione, quâ illum præcipitem agere tentabat, Angeli tutelaris ope, expulso nequam Spiritu, incolumen reddidit: Accensum ignem in nemore signo Crucis extinxit: Cordium secreta penetravit, & futura prædixit, carceribus detentum, & in mortis discrimen adductum liberavit. Nec agris tantum corporibus salutem, sed multo etiam magis languidis animis Medelam afferebat; Prudentiæ enim, compassionis, & charitatis, præsertim in hospites, & peregrinos spiritu plenus, singulari gratiâ afflictos consolabatur, cum infirmis infirmabatur, flebat cum flentibus, gaudebat cum gaudentibus, omnibus omnia factus, ut omnes Christo lucrifaceret; & quamvis eo tempore Cænobium illud tenui admodum censu frueretur, nihil tamen deerat timentibus Deum. Cum interim ipse sacræ paginæ, quam fere totam memoriæ commendaverat, Sanctorum Patrum, & aliorum piorum voluminum lectioni assiduè incumbens, ex eorum

rum

N

rum meditatione veluti ex fornace Divini amoris ignem corde conciperet, & ignitos de Deo sermones, tamquam fulgura ex ore emitteret, illud subinde repetens, Monachum devotum, atque ferventem omnia tum prospera, tum adverſa æquanimiter tolerare, & cum Pfalmographo jugiter dicere, *paratum cor meum Deus, paratum cor meum, cantabo, & psalmum dicam.*

VII. Quam animi constantiam in Nicolao antiquus ille hostis iniquissimè ferens, magnoque percitus furore, quod sapius sibi animarum prædam è faucibus eripuisse, multipliciter ei insultare non destitit, præsertim cum ex Monasterii exhedra (*Capitulum dicimus*) violenter abreptum in Dormitorium tranſtulit, ut ex eo præcipitem daret; sed tunc quoque Sancti Angeli præsto fuerunt, auxilium illi ferentes, & præsentia suâ Dæmones repellentes; quâ etiam in re bonus iste Christi discipulus Magistro suo similis effectus est, ad quem, postquam assumptus à Diabolo fuisset in S. Civitatem, & statutus supra pinnaculum templi, ductusque in montem excelsum valde, illo jam recedente, *Ecce Angeli accesserunt, & ministrabant ei.*

Math. c. 4.6.

VIII. Cum itaque Nicolaus in Virum plane Angelicum evasisset, onus illi Angelicis quamvis humeris formidandû (regimen animarum) impositum fuit nam Anno 1430. creatus fuit Prior ejusdem Monasterii S. Nicolai de Buschetto admodum quidem invitus, quo munere aliquot annos invitus pariter summâ tamen vigiliantia, & discretione functus est, Monachos non minus exemplo, quam verbo ad perfectionem adducens, indignum tamen se ad regendas animas reputans, & ne divinæ contemplationis dulcedo per aliena negotia sibi intercluderetur, vehementer timens; Quamobrem cum summo perè optaret eo se munere obſolvi, multisque precibus à nostris Prælatibus id peteret, nec obtineret, illud tandem à Deo B. Ursulæ, sociarumque interventu, quibus mille Dominicas Orationes, totidemque salutationes Angelicas undecies recitatas, in eum finem obtulerat, mirabiliter impetravit. Nam cum Patres in majoribus Comitibus Florentiæ celebratis hanc ei provinciam prorogare statuissent, subita mutatione, internoque impulsu adacti, alium elegerunt, & Nicolaum ab eo officio tandem quiescere permiserunt.

IX. Dilectæ itaque Rachelis consortio, id est Sacræ meditationis, & orationis suavitate, annis ferme quindecim post Prioratus dimissionem gavissus est, quo temporis spatio, ab omni jam curâ liber, majori adhuc diligentia sese ad agni nuptias, (scilicet ad mortem subeundam), disponens, ejus amplexibus æternum fruiturus, hinc emigravit an. 1436. die 23. Febr. quæ fuit Feria 3. ætatis suæ septuagesimo septimo, Federico III. Imperante Callisti Papæ III. anno 2. cum obitum suum discipulis ante prædixisset, ut quem corporeis oculis sibi apparentem in terris viderat, cerneret jam in sua majestate regnantem. Morientis suprema verba hæc fuerunt, *Diem hominis non desideravi tu scis*; id est, nihil in mortali vitâ jucundum, aut delectabile, quod carnem demulcere posset, quia nimirum mundus illi crucifixus fuerat, & ille mundo; sepultus fuit discipulorum manibus in ejusdem Sancti Nicolai Ecclesiâ, è cujus sepulchro per aliquod tempus suavissimus odor efflavit, quare Genuensium Nobiliû operâ, corpus in marmoreû tumulû translatum fuit, ad quem Dæmones, qui adhuc Nicolai nomen perhorrescunt, ab obsessis corporibus hodieque aufugiunt. Innumeris præterea miraculis ejus Sanctitatē Deus comprobavit; nam ipsius meritis cæco lumen, muto loquelam, insano mentem, hydropico naturalis caloris vim, Emorroissæ sanguinis consuetum per venas cursum restituit, pluresque alios infirmos vel ejus vestium solo tactu sanavit; aliaque prodigia edidit.

N

- IX. Ejus vitam duo Monachi illius olim discipuli, iidemque postea S. Nicolai de Buschetto Abbates, literis consignarunt, D. scilicet Julianus Vernatia, & D. Gabriel Garbarinus, utrique Genuenses, qui eam *Religioso, Devotissimo, ac Venerabilissimo Dei Servo* (ita enim eum appellant) *D. Placido Veronensi S. Nazarii de Verona* tunc Abbati nuncupaverunt, & Maurus Orbini Monachus Ragufinus, cujus vitæ exemplaria MSS. passim in nris Monasteriis reperiuntur, & sunt etiam apud me; sed nuper Cl. Bernardus Pez Monachus Mellicensis in Austria, & Bibliothecarius typis tradendam eam Vitam curavit Augustæ windelicorum apud weithios, in suis Anecdotis. Extat etiam ejusdem Vitæ compendium MS. Romæ in Bibl. Romanæ Sapientiæ inter Acta MSS. Sanctorum per Constantinum Cajetanum collecta, tom 2. qui complectitur Menses Januarii, & Februarii; nbi etiam sunt penè innumera- biles aliæ ejusdem Cajetani lucubrations: Hujus pariter Vitæ Synopsim texuit Jacobina Bovetta de Blemur Monialis Benedictina SS. Trinitatis Cadomenis, Gallicè, in *Anno Benedictino* tom. 2. Mense Feb. ad diem 23. in Ita- licum Sermonem translato, & impresso Venetiis an. 1727. pag. 442., & seqq. *Caen in Nor-*
 X. De eo etiam Arnoldus wion in *Martyrologio Benedictino* ad diem 23. Febr. Petrus Ricordatus *Hist. Monast.* dial. 4. pag. 573. & seq. Gabriel Bucelinus in *Benedicto Redivivo*. Jacobus Cavaccius *Hist. S. Justin* l. 5. pag. 152. usque ad libri finem, ubi eum, pedem devotionis gratiâ, Romam ivisse, & SS. Apostolorum vestigia, Martyrum trophæa, & ruinas etiam Romanæ magnitudinis lustrasse affirmat. Inde Pisas adiisse, ut Martinum V. Pont. Max. eò paulò ante profectum veneraretur, ubi cum accepisset, reflorescere tunc Patavii institutum S. Benedicti operâ Ludovici Barbo, & maximam eorum Monachorum Sanctitatis famam vigere, eò animum intendisse &c.

AULUS ROCCA apud Cenobium S. Hierõymi de Sylvaria, quindecim millia passuum à Genuâ distante in Riparia orientali, Monasticam Vitam professus est an. 1422. die 15. Augusti, de quo nostra Regesta pag. 149. in margine dicunt, *Obiisse Placentiæ, ac fuisse magnæ Sanctitatis Virum, & Virginem*, in quodam verò alio Regesto, quod incipit ab anno 1409. & pervenit ad ann. 1507. additur, hunc eundem Paulum,

fuisse Abbatem Placentiæ, & dum ea dignitate fungeretur, ibidem extremum diem clausisse, quæ fuit 26. Septem. sed annus obitus hic non indicatur. Crediderim autè hunc quoque B. Nicolai Pruteni, de quo modo differuimus, qui per id tēporis in alio nostri Ordinis Cenobio Genuæ propinquo Sanctitatis jubar longè, lateque diffundebat, aut discipulū inter Tyrones, aut sectatorè è Sylvariensi Cenobio aliquandiū fuisse, ab eoque Virtutum omniū præcepta, & exempla accepisse, quæ tam egregiè, ac fideliter jugiter sit imitatus, illâ Psalmographi adimpletâ sententiâ, *Cum Sancto Sanctus eris, & cum innocente innocens eris*.

P

- I. PAULUS STRATA Patria Ticinensis, amicus intimus, & condiscipulus in Patavino Licæo supralaudati Mauri Fulperti conterranei sui, dum in templo D. Justinæ sacris Majoris Hebdomadæ officiis, quibus Redemptionis nostræ Mysteria recoluntur, frequens adesset, repentino divini spiritus afflatu, mundi contemptum, & Evangelicæ perfectionis votum corde concipiens, ad Ludovicum Barbo tunc ibidem Abbatem festinus convolans, summis precibus, ut Monasticis institutis initiaretur, ab eo postulavit; & quamvis Ab-

Pbas, qui cateroquin nihil antiquius habebat, quam novellæ plantationi in Vineâ Domini Dei Sabaoth, quæ exterminatoris culpâ diù fuerat in direptionem, & conculcationem, initium aliquod dare, attamen ad probandum, an ea esset mutatio dexteræ Excelsi, non semel consensum dissimularet, Paulus nihilominus ex repulsâ avidior factus, ut ignis ex modicæ aquæ injectu magis acuitur, vehementer adeò postulata iteravit, ut in ipso Paschali festo Monachi habitu indutus apparuerit, anno 1410. die 15. Augusti, quem totâ deinceps vitâ dignè adeò, tantoque virtutum omnium ornatu gestavit, ut Abbas Sanctissimus evaserit, & haud semel Congregationem universam supremâ Præsidis dignitate egregiè sit moderatus.

II. Fuit igitur Paulus primus Congregationis nostræ Monachus, qui Ludovici Barbo nutantem, ac pene collabentem, de restituendâ in D. Justina Canobio regulari observantiâ præconceptam jam diù spem, insperatò erexit, & sustentavit; nam cum annus, & semis à suscepto Iustiniani Canobii regimine jam effluxisset, nec ullum adhuc prædictionis, per Marcum Presbyterum sibi factæ, principium videretur, & Ludovicus animum jam fere despondens, de Canobio relinquendo, deque solitariâ extra Urbem vitâ capesfendâ consilium corde agitare, Paulus subito adventu suo timorem ei omnem, & dubitationem ademit, & ad opus adeò insigne strenuè prosequendum opportunè obfirmavit, quo præterea insigni facinore Paulus, juxta cognominis sui vim, & etymon, aliis quoque, ac imprimis laudato Mauro Fulperto ad Religionem nostram veniendi tutam, latamque viam illicò aperuit.

III. Cum enim Maurus ægrè admodum ferens Paulum sodalem suum asperum illud vitæ genus inconsultò, ut ipse quidem arbitrabatur, delegisse, nullum non lapidem movit, ut eum ab hoc proposito revocaret: Sed contra accidit; nam à Paulo pro Monastica Vitæ præstantiâ allatæ rationes, altè adeò Mauri animum penetrarunt, ut illum quantumvis repugnantem, ad ipsam, quam oppugnabat religionem amplectendam, in funiculis Adam, & in vinculis charitatis statim attraxerint; quorum exemplo, Pauli scilicet, & Mauri, tot alii subindè permoti sunt, ut jam iis recipiendis Canobii cellulae haud satis essent. Veneremur ergo Paulum, & commendemus omnes oportet, quotquot Sanctissimæ huic Congregationi, Deo Authore, nomen dedimus, non solum ob singularem, quâ fultit, morum Sanctimoniam, sed etiam tamquam nostrum omnium Primogenitum Fratrem, & totius Congregationis postBarbum felix primordium, ac nobile fundamentum.

Ex Arnolde wione in Ligno Vitæ, ubi de Præsidentibus, & ex Jacobo Cavaccio Hist. Sanctæ Justinae Lib. V. pag. 205.

FR: PHILIPPUS à Monte Caveoso, in Canobio Casinensi Conversus, seu, ut nos dicimus, Commissus, à Felice Egger Monacho Petrusiano, in Idea. Ord.-Hierarch. Bened. Libello II. par. 3. diff. 3. pag. 430. celebratur tamquam divinarum rerum contemplationibus deditissimus, præsertim Dominicæ Passionis mysterio corde, ac mente ita affixus, ut nonnumquam à sensibus alienatus, & in Deum omninò raptus sit visus: Erga Bñam quoque Virginem Deiparentem tantæ Religionis, & fiduciæ fuisse perhibetur, ut eum aliquandò ad illius Lauretanæ ædes devotionis gratiâ accedentem, ingruentes undique pluvix intactum prorsus reliquerint. A corporis denique compage absolutus dicitur anno 1554., & in Cœlum comitantibus Angelis delatus.

PLACIDUS de Leonibus ex loco Ætruriæ propè Florentiam *Bucine* dicto, S. Mariæ in eadem Urbe Florentinâ alumnus evasit anno 1563. die 5. Decembris. De eo, ut refert Placidus Puccinellus in Chronico Abbatia Florentia

pag. 147. , sic reperitur scriptum , *Vir Vitæ innocentissimæ* ; nam singulari virtutum exemplo vixit , & piissimè obiit , in oppido *Bugiano* appellato (ubi parvum Cænobium Abbatia Florentia adnexum extat) anno. 1595. , ejusque Corpus magno honore Florentiam delatū in eadē Abbatia tumulatū fuit .

P

I. **R**OLANDUS CASALIS honesto genere Patavii prodiit, & in D. Iustina Cænobio, ubi parvæ admodū Cluniacensium reliquiæ adhuc supererant, divinâ providentiâ ducēte, unâ cum Antonio germano suo D. Benedicti Regulâ professus est, unde cum postea, tum hi duo, tum alius, cujus nomen desideratur, à Card. Corrario Gregorii XII. Fratris Filio Archiepiscopo Bononiensi, & D. Iustina Commendatario, immisis Olivetanis Monachis, extrusi essent, apud Cives, & Magistratum Patavinum acriter vicem suam conquesti sunt; illud addentes, paratissimos sese ad Monasticam disciplinam juxta veterem formam, proprio præeunte exemplo, restaurandam, dummodo id eis liberum foret, & Abbas quis deputaretur, strictioris observantiæ unâ cum ipsis exactor, & exequutor; quæ utique causa fuit, & Monasterii illius pristino decori, & sâctimoniam restituēdi, & nostræ hujusce Cōgregationis fundamenta jaciendi.

R

II. Nam Patavini, rem minimè negligendam rati, eam ad Venetum Senatū, isque ad summum Pontificem Arimini tunc manentem properè detulerunt, qui superno instinctu, ejusdemque Cardinalis Bononiensis suasu, Ludovicum Barbo Concanonicum olim suum D. Iustina Abbatem constituit, ex quo ea commoda, iique fructus, qui tum in nostrâ Bibliothecâ, tum in hisce Catalogis describuntur, ubertim emanarunt.

III. Rolandus itaque, cum sociis, obtento tanto Præsule, in Monasterium suum postliminio reversus, promissisque stare volens, Ludovici jussu, & exemplo, quidquid antea ad peculiarem usum habuerat, in commune collato, absolutissimæ S. Regulæ observantiæ, quoad deinceps vixit, summo semper studio vacavit, & pro instituendâ Congregatione cum eodem Barbo strenuam operam impendit. Denique dum parvo Cænobio S. Salvatoris apud Montemilicem, quod D. Iustina Monasterio unitum est, præesset, ad æternitatis braviū in Cœlesti Curiâ assequendum ex hac vita migravit anno 1449. cujus corpus Patavium allatum, in veteri claustro tumulatum fuit. Eum haud immerito Bernardinus Scardeonius *Beatis* adscribit, & præclaro encomio prosequitur, quòd in maximâ licentiâ, solus ferè Monachalem honestatem retinuit, & Sanctorum Dei reliquias, & templum difficillimis temporibus apprime curaverit, Ex eodem Scardeonio de Antiquitate Urbis Paduæ l. 2. Classe 6. pag. 111. , & Iacobo Cavaccio Hist. S. Iust. l. 5. pag. 220. 224. , & 226. secundæ editionis Patavinæ anni 1696.

THEOPHILUS MICHAELIA, patritiâ familiâ, Venetiis ortus, adhuc in sæculo degens, vir erat modestus, & probus, & quamvis aliquantulum mundi pompis, & elegantissimis deditus, nam divitiis affatim abundabat, quas Cænobium S. Gregorii Majoris ab eo in Commendam obtentum haud parum augebat, pietatem nihilominus, & devotionem magnopere sectabatur; quippe qui Ecclesias, & sancta loca, frequenter visitabat; quod dum faceret in templo S. Iustina, ubi tunc Monachi mirabili Sanctitate florebant, intuens quosdam ex ipsis propriis mani-

T

T bus pavementum verrentes, alios extensis brachiis ante Altaria prolixius orantes, eâ re compunctus, & in lacrymas effusus, in virum alterum sese illicò mutatum sensit, & ad amplectendum tam laudabile, sanctumque Vitæ genus omninò propensum.

II. Nec mora; ad Abbatem pergens, (erat tunc toties laudatus Ludovicus Barbo) ut se inter suos Monachos admitteret humiliter petiit, obtinuitque, anno 1414. die 17. Januarii: quod tamen minimè satis habens, mores scilicet suos ad Sanctæ Regulæ præscriptum composuisse, jam Dei zelo astuans, Cænobium etiam S. Georgii, cujus erat Commendatarius, ad optimam frugem redigere percupiens, ab eodem Ludovico Monachos aliquot observantissimos impetravit, quibuscum Venetias regressus, opus adeò laudabile verbo, & exemplo perfecit. Vixit autem in nostrâ Congregatione eâ virtutis famâ, ut cum Magnum Monasterium S. Benedicti de Padolyrone in agro Mantuano, operâ Guidonis Gonzagæ Abbatis Commendatarii, æternâ laude, & memoriâ digni, Congregationi S. Iustinae unitum esset, ipse primus omnium ejusdem Cænobii Prior, Abbatis tamen autoritate, fuerit electus, nam Abbas vocari, Guidone vivente, haudquaquam poterat; quod tamen nequiquam obstitit, quin prudentiæ, & sanctitatis opinione ubique notus, ac celebris, totius Congregationis jam constitutæ secundus post Barbum Præsidentens crearetur anno 1425. iterumque anno 1427. post eundem, ac denique tertio anno 1430. supremum magistratum teneret.

III. Delectatus autem fuit plurimum piâ B. Nicolai de Prussia consuetudine, eique arctâ familiaritate conjunctus, & cujus Sanctitatem admirabatur, ejus virtutes æmulari studebat, quem propterea ex Monasterio S. Iustinae, ad Cænobium Mantuanum transferendum curavit, ibidemque quadriennio detinuit: Ut autem restituta Venetiis suâ operâ in S. Georgio regularis observantia feliciter procederet, ac firmiter, & diutius perseveraret, Romam profectus est, ut ab Applicâ Sede facultatem impetraret, Monasterium illud Congregationi nostrâ perpetuo uniendi, quo obtento, dum ad propria rediret, Perusii in lethalem morbum incidit, & in Conventu FFr. Predicatorum (nondum enim Monasterium S. Petri ejusdem Civitatis nostræ Congregationi adnexum fuerat) animam creatori suo devotissimè reddidit anno 1431. cunctis, qui aderant, pretiosæ ejus mortis admiratione commotis. De quo illud testatus est, qui ejus Confessiones excepit, illibatam Virginitatem ad obitum usque eum servasse.

IX. Ex Vita supra laudati B. Nicolai Pruteni à Iuliano Vernatia, & Gabriele Garbarino ejus discipulis conscriptâ cap:3. quæ MS. in nostris Monasteriis passim invenitur, alibique, & nuperrime impressa fuit Augustæ Vindelicor: apud Weithios operâ Cl: Bernardi Peziz Monachi, & Bibliothecarii Mellicensis: Et ex nostris antiquis Regestis, in quorum uno scripto anno 1507. Sic de eo habetur 1414. Paduæ die 17. Januarii. D. Theophilus de Venetiis. „ Hic Venerabilis Pater fuit de domo nobili Michaeliâ, sed virtute, & religiofitate nobilior; obiit Prior Sancti Benedicti de Padolyrone 1431. plenus sanctitate: „ fuitque cum supradicto B. Nicolao insolubili charitate conjunctus, cum quo „ nunc in Patriâ beatâ Dei visione fruitur. De eo etiam in nostra Bibliotheca.

THEOPHILUS à Mediolano, in sæculo Galeottus de Beaquis celeberrimus I. V. D. Monachus factus est in Cænobio S. Benedicti Mantuani anno 1452. die 30. Januarii, qui antequam solemnem professionem emitteret, legavit eidem Monasterio libros omnes à se antea possessos, tam qui in eodem Monasterio tunc reperiebantur, quam qui Ferrariæ apud D. Ladrisium de Cribellis Mediolanensem, & I. V. D. Anno autem 1459. effectus jam Abbas præfati Mona-

Mölcck.

T

sterii Mantuani, recepit à D. *Guidone de Gonzaga* Abbate Commendatario qui, ut opinor, tandem consenserat, ut Superior ejusdem Cænobii Abbas vocaretur, ducatos aureos 560. ad novum Dormitorium, & Valetudinarium construendum, eodemque anno, mense Octobri hospitem ibidem excipere meruit Sanctissimum Pontificem Pium II., qui eò venerat, Mantuanum Concilium celebraturus, cujus insignis adhuc extat memoria propè minorem Ecclesiæ januam, affixâ parieti marmoreâ Pii statuâcingulo tenus, subjectâque inscriptione.

Has quondam Sacras visendas venit ad ædes.

Papa Pius, ternos mansit, & ille dies.

II. Anno 1460., & sequenti, cum ei, Deo authore, feliciter cuncta procederent, emptâ domo in Civitate, variisque in agro prædiolis, Cænobii rem ubique adauxit; anno autem 1462. fuit Abbas S. Georgii majoris Venetiarum, & totius Congregationis Præses, quæ dignitas iterum ei delata fuit an. 1465. dum adhuc esset Abbas ejusdem S. Georgii, & tertio demum anno 1469., cum Mantuano Cænobio iteratò præesset; ut ex Catalogo Præsidum nostræ Congreg: & ex Regesto veteri Professorum, aliisque monumentis S. Benedicti de Mantuâ in Tabulario existentibus, & ex Arnaldo wione Lign. Vit. lib. 5. c. 7. In quibusdam autem Regestis recentioribus omnium nostrorum Monachorum pag. 32., & 33. à tergo in margine de eo dicitur, *I. V. D. obiit Abbas S. Georgii ter Præses, & Sanctus*, quod sanè, Monasterio etiam S. Georgii secundâ vice eum præfuisse demonstrat, ubi diem extremum clausit.

III. At de ejus Sanctitate vereor, ne in hisce Regestis laboretur æquivoco inter Theophilum Michaelium, de quo paulò ante, insigni Sanctitate conspicuum, S. Benedicti Mantuani annis pluribus Præsulem, & totius Congreg. tribus vicibus moderatorem, & hunc ipsum Theophilum Beaquium, qui longo post tempore pari dignitatis loco, & numero fulsit; de quo D. Iacobus Astensis in Libro *Authoritatum &c.*, his verbis loquitur, „Erat autem tunc temporis „Abbas supradicti Monasterii *Religiosissimus* Pater D. Theophilus de Mediolano, qui anno 1459. de mense Octobris, hospitem recepit SSmum Pontificem Pium II., Nec alia monumenta ejusdem Monasterii à nobis supralaudata peculiare aliud de ejus Sanctitate indicant. Quod tamen ita dixerim, ut ne latum quidem unguem Theophili Beaqui Sanctitati, siquidem eam in eminenti gradu possederit, officere ullatenus velim, sed dumtaxat æquivocationem omnem vitare cupio, donec clariùs, & tutiùs hac de re aliquid constet. Cæterum prioribus nostræ Cong. annis, omnes fere Monachi, præcipuè verò Abbates, qui eo potissimum nomine præficiébantur, ad Sanctitatis culmen totis viribus contendebant, ut pluribus in locis fatis ostendimus.

I. THOMAS PRESTONUS, sive Hudlestonus nobili stirpe in Angliâ genitus, Casini in tutissimâ Monasticæ Religionis arce consedit anno 1592. die 16. Junii; Quoniam vero Nationis suæ animas Deo lucrâdi zelû minimè deposuerat, obtentâ in Angliam redeundi, cum socio itidem Anglo viro docto, & probato, facultate, annuente etiam, vel jubente Urbano VIII. Pont. Max. dum Apostolicum Ministerium sedulò adimplet, à refractariis, Catholicæ veritatis osoribus comprehensus, tamquam læsæ Majestatis Reus capitis pænâ damnatur; sed quia unius mortis supplicium parum crudelitati videbatur, mortis sententiam in perpetuam carceris custodiam commutarunt; ut si diutinè ibi vixisset, ad eò miserè vivens, jugiter moreretur, & vita ab eo in dolore transacta, mors esset potius dicenda, quam vita.

II. Vixit autem illâ in ærumnâ, & squallore annis quadraginta, vel eo amplius

T

Ubi Commissorū Sepulchra.

De eo L. I.

T

Baronius in
notis Marty-
rol. ad diem
23. Jan. nar-
rat ex Nice-
phoro l. 7. c.
14. Clemen-
tem Ancyra-
num Epum.
28. an. conti-
nuis ob Chri-
sti fidem à
Gentilibus ve-
xationibus a-
gitatum.

Anno. 2685.

- plius invictâ prorsus constantiâ Catholicæ Fidei gloriosus Athleta, singulis momentis de morte generosè triumphans; quâ in re similis quodammodo videri potest celeberrimo Christi Martyri Clementi Ancyrano, qui ab Ethnicis non minus quadraginta annorum spatio quotidie quidē, sed citra mortem cruciatus, non diu vivere permissus est, sed tardè mori compulsus est. Longissimi ergo certaminis cursu strenue consumato, ad palmas, & coronas in Cœlo percipiendas, æternūque gestandas transivit anno 1647.
- III. Ex Gabriele Bucelino in Bened. Rediv. ad ann. 1641. Angelo de Nuce in Notis ad Chron: Cas. Leon. Ostien; lib. 4. c. 108. §. cc. num. marg. 2013. Iulio Ambrosio Lucenti, idest D. Erasmo Gattola, in Ital. Sacr. restr. aucta &c. ubi de Episcopatu Casinensi pag. 1041. Vide nostram Bibliothecam L. T., & etiam nostrum Catal. Reformatorem pag. 24. Ejus gentilis, & propinquus Ioannes Hudlestonus Ordinis nostri Carolo II. Angliæ Regi morienti adstitit, eumque Catholicæ Ecclesiæ reconciliatum per verâ fidei confessionem, quam à multo tempore corde tenebat, Sacrosan. Eucharistiæ Sacramēto refecit, qua de re vide Ignatiū Hyacinthū Amat de Graveson in Tab. Chron tom. 9. pag. 219. quod etiam ex aliis documētis mihi compertissimū est.
- I. TIMOTHEUS CARMINATI Patriâ Genuen: apud S. Nicolaū *de Buschetto* aliquot millia passuū à Genua remotum, in numerum Dei familiarium per vota monastica admissus fuit ann. 1636. die 24. Maii; sed post nonnullos annos Patriæ, reliquoque terrarum Orbi valedicens, Casinum commeavit, ibique quadraginta prorsus annorum spatio ad obitum usque constantissime perseveravit, splendidissimos Sanctimonix radios circumquaque diffundens; nam die noctuque Divinæ Psalmodię indefessus intererat, omnibusque aliis regularibus exercitiis impiger aderat. Cibi abstinentissimus, satis parum ad matutinum prandium, ad cœnam vero ferotinam fere nihil sumebat. Dilectione in Deum, ac proximum fervens, Casinen. Nosocomii plures annos diligentiss. curam gessit, & pauperes infirmos, non solum corporalibus subsidiis, sed multo etiam magis spiritualibus auxiliis ad christianam pietatem informabat. In Pœnitentium Confessionibus audiendis assiduus, in errantium culpis fortiter, & suaviter redarguendis admodum sedulus, eos *in funiculis Adam, & in vinculis charitatis*, id est *in Spiritu lenitatis* ad Deum trahebat: Erga Dominicam Passionem, ac Bñam Virginem tenerrimo pietatis sensu afficiebatur: Quotidie placationis hostiam in Sacros: Sacrificio devotissime Deo offerebat, nequidem in itinere constitutus illud omittens; singulari prerogativâ animas ad perfectiorē vitâ instituēdi à Deo donatus, innumeros Spirituales Filios Jesu Christo peperit, inter quos Franciscum Crispinum Sacerdotem virtute, ac probitate conspicuum. Quamobrem Ven. Franciscus Marchesius Congr: Oratorii de Urbe cunctis suis discipulis ad propriâ cujusque Patriam in Casinen: vicinia Româ abeuntibus, hoc unum præ ceteris monitum dabat, ut sese Timothei consiliis humiliter submitterent, eique in omnibus obtemperarent.
- I. Et sane quotquot ea in regione peculiariter Deo inserviebant vel Laici, vel Ecclesiastici, ab eo dirigebantur, nec paucis explicari potest, qua in veneratione, virtutisque opinione haberetur, non solum à Monachis, & universo illius Provinciæ populo, sed etiam à pluribus insignibus Viris exteris, ac longiùs positis. Episcopi quoque Cajetani, & Aquinates, eum sæpius accersebant, ut Monialium; aliarumque personarum animas suâ doctrinâ, ac pietate instrueret, ac solaretur, erat enim Moralis Theologiæ, sacrorumque Rituum peritissimus, affabili, hilarique vultu, & jucundâ consuetudine, sed qui simul modestiam, & religiosam gravitatem ostenderet. Tandem anno 1691. die 5.

Mar-

Martii ad bonorum operum palmam in Coelis percipiendam per temporalem mortem a Domino vocatus fuit, magnâ omnium, qui aderant, singulari edificazione, & verâ pietatis exemplo.

III. Jam verò de ejus Sanctimonia plura extant clarissimorum Virorum in judicia. Nam Angelus de Nuce Archiepiscopus Rossan: & olim Abbas Casin: sub quo Timotheus aliquandiù Casini vixit, tunc Romæ degens, auditâ ejus morte in quadam Epistola eodem an: die Martii XVII. scriptâ ad Cl. Vir. D. Erasmus Gattola, sic de Timotheo loquitur. „ Mi è doluta la morte del P.D. Timoteo, essendo mancato à M. Casino un vivo esemplare di ogni Cristiana, è „ religiosa Virtù; ne io lasciarò di far'celebrare qualche Sacrificio per lui, an- „ corchè io habbia per certo, che da lui si goda la felicità eterna. „ Pompejus Farnelli Episcopus Vigilien: in Apulia Parte 3. *Speculi Cleri Sæcularis*, in qua continentur Elogia Presbyterorum Sanctitate Ill: impess. Neapoli apud Antonium Bulifon'an. 1679. in Elogio D. Francisci Crispini fol. 349. de nostro Timotheo sic loquitur. „ Durò quindici giorni la sua infirmità, ed un giorno „ sì, ed un altro nõ cibossi del SSmo Corpo di Gesù Cristo per mano del P.D. „ Timoteo da Genova Monaco Casinense suo Confessore, la cui Virtù può ar- „ gomentarsi dall'aver havuto per suo spiritual figliuolo questo ottimo Sacer- „ dote, ed asserisce, che ogni qual volta si communivava, prorompeva in tali „ atti di umiltà, ed amore, che commoveva i circostanti tutti à piangere. „ è „ nel fogl: 352. „ Il mentovato P. D. Timoteo Monaco Casinense Religioso „ di non ordinaria bontà, è dottrina, suo Confessore, in ricevere il Ritratto, „ che haveva vivamente desiderato di esso D. Francesco, a chi glie lo inviò, così „ risponde; Lo voglio tenere nel luogo più cospicuo della nostra Cella, acciochè „ la sua memoria mi ecciti à compunzione, ed emenda de'miei peccati, ed „ ad imitare le sue rare virtù, come faceva colla presenza, quando veniva a „ ritrovarmi. „

Denique Hieronymus Andruzzi Abbas Titularis nostræ Congregationis in Elogijs MSS. plurium Monachorum, asservatis in Tabulario Casinensi hæc de Timotheo scribit. „ Ecco la stella polare Cinofura felice di questa nostra Ter- „ ra, è Cielo, alli di cui moti si aggirano degli altri tutti le volontà! Maestro „ di sagre Cerimonie, è il P. D. Timoteo, quale più addottrina con la bontà „ della Vita. Chi con lui parla, s'infiamma di santi pensieri, ed altro non cerca „ insegnare, se non il vero modo di onorare il Datore della Vita. Nei Chioftri „ vive, ma con mente sempre al Cielo elevata, più di devote contemplationi, „ che di cibo si pasce. Se qualche cosa raccorda, ed insegna con tanta modestia, „ con simile modo, che chiaro apparisce, non di altro spirito guidato, salvo che „ di carità ardente, di piacere à Dio, è giovare al prossimo, muoversi in si- „ mili occasioni &c. „

Is autem D. Hieronymus Andruzzi Patria Venetus S. M. de Pratalea propè Patavium alumnus ad Prioris gradū evectus, quo abrenunciato, Abbas Titularis creatus fuit, sed òniū pertesul Casinū cōmgravit circa an. 1673. ibique XVII. annis, quoad vixit permanlit, regulari observantiæ die, noctuque assidue vacans, paruum hortulum manualis exercitationis causâ succisivis horis excolebat, sed multo magis virtutum omnium fructus ad Dei laudem, & proximi exemplum edere summa vi satagebat. Quadam nocte dum ad matutinum Officium, ut ei constans mos erat, pergeret, pede per scalam, qua ad nocturnum Chorum itur, deficiente, graviter cecidit, fractâque dextri lateris coxendice, Monachorum manibus ad cellam reductus fuit; Sed quamvis admodum fenex, medicamentis appositis, mox ut convaluit, Chori diurnam, nocturnamque

T

Praglia.

T

namque frequentiam invictè repetijt, & ad obitum usque continuavit, nam anno 1690. die 18. Oct. feliciter e vivis excedens, in Cœlum, ut fas est credere, convolvit, aternâ, beatâque valetudine fruiturus. Utrumque, Timotheum scilicet, & Hieronymum ego admodum adolescens Casini vidi, & eorum virtutes sum admiratus, magnamque singularis probitatis opinionem, quam de ipsis omnes habebant, optime cognovi, sed quæ nunc de illis, præfertim de primo narravi, ex relatione accepi Cl. Viri D. Erasmi Gattola Abbatis S. Matthæi Servorum Dei, & Tabularij Casinensis Præfecti.

I. THOMAS EUSEBII à Reate in Sabinis Monasterij Farfensis adscriptus est Alumnus an: 1662. die 24. Aug. Sed circa an. 1676. Casinum perrexit, ubi Vitæ Spirituali se penitus devovit; incæpitque à jejunijs multis, aliquot hebdomadæ dies aqua tantum, ac pane utens, reliquis verò parvo admodum cibo, nec unquam carnibus vescens, nec tunc quidem, cum debilitatis, aut infirmitatis ergo, id Regula permittit. Divinæ Psalmodiæ die, noctuque assiduè aderat; imo post matutinam recitationem, nequaquam cubitum, ut plerique solent, redibat, sed Ecclesiæ altaria circumjens, antelucano tempore ad sacrum peragendum sese diligentissimè disponebat, quod die illuscente religiosissimè quotidie celebrabat. Mox ad mentalem orationem, quæ vix exorto sole ab omnibus in Choro habetur, rediens, primâque horâ Canonica persolutâ, minimè adhuc ab Ecclesia recedebat, sed totum fere ante meridianum tempus orans, & alia Sacra audiens, ibidem transigebat.

II. Ob eximiam erga infirmos tum Monachos, tum etiam Laicos charitatem sive in temporalibus, sive in spiritualibus necessitatibus, præfectus fuit annis pluribus Casinensi Noscomio, quo tempore accidit res memoratu admodum digna. Ægrotavit ibidem Rusticus, qui morbo ingravescente ad extrema devenit, perceptisque omnibus Ecclesiæ Sacramentis, & animæ commendatione completâ, agoniam ingressus est, in qua dies omnino octo perseverans, nec moriebatur, nec mori posse videbatur, cunctis, ipsisque Medicis obstupescens. At Thomas id quod erat suspicatus, reticuisse eum scilicet datâ opera grave aliquod peccatum in Sacramentali Confessione, nec se rectè ad mortem comparasse, non cessabat jugiter, omnique meliori, quo poterat modo eum hortari, ut si peccatum aliquod in Confessione volens abscondisset, id confiteri tanto animæ suæ periculo per erubescens non detrectaret; Tandem misericors Deus, ut Rusticus rediret ad cor, & reatû suû ritè confiteretur, sua gratia effecit; nec mora, post Sacerdotalem absolutionem defunctus est.

III. Thomas deinde in gravissimam ægritudinem incidit, ex qua mox ut convaleuit, Medicorum consilio Casinense Cœlum admodum tenue, ac rigidum crassiori, & mitiori Farfensis Cœnobii commutavit; ibi ego illac transiens tunc eum vidi anno 1679 Tum ob vitæ meritum, tum ob Apostolici Pœnitentiarii munus Romæ anno 1675. in D. Pauli Basilica gestum, Decanus creatus fuit; Sed an. 1687. eo honore sese abdicavit, ut majoribus aditum clauderet, Deoque arctius adhereret, qua de causa an. 1685. Casinum redijt, ubi unanimi Abbatis D. Andreae Adeodati, Monachorumque omnium consensu inter Casinenses sodales admittus fuit, & Tyronum Magister constitutus, eaque propter iterum Decanus renunciatus: Quadriennio ministerium hoc vigilantissimè adimplevit; jejunia, vigiliæ, reliquasque observâtias omnium primus exercens; Hac provincia perfunctus iterum Decanatu voluit absolvi, eum non amplius suscepturus; Sed cum Casinensis aer ei plurimum obesset, denuò inde discedere coactus fuit; Perrexit igitur Mantuam ad M. D. Benedicti Cœnobium, ubi pariter Tyrones brennio rexit; Inde Mutinæ in S. Petri Parochus fuit,

quibus

Cap. 39.

De eo nos in
Catalogo Episcoporum.

quibus in Cœnobiis, sicut etiam S. Petri de Saviliano, & S. M. Cœsenatis, tum apud Monachos, tum apud Cives ob singularem pietatis opinionem, maximâ fuit in veneratione. Tertio demum Casinum remeavit an. 1705. ibidem quodudum, imò severiori adhuc vivendi genere ad obitum usque mansurus, in Laicorum scilicet Confessionibus jugiter audiendis, in orationibus flexis genibus diutiùs protrahendis, in jejuniis, in vigiliis, in flagellationibus asperius, frequentandis, ceterarumque virtutum actibus sapius edendis, nervos omnes intendens, cum alioquin pelle tantum, & ossibus constare videretur; Erat quidem Monastica paupertatis studiosissimus, & nihilominus, quantum illa permittit, liberalis, sed ipse ab aliis etiam Monachis nullum omnino quantumvis minimum, rerum etiam comestibilium munusculum recipere ullatenus voluit. Humilitas verò adeo illi cordi fuit, ut caput & si infirmus ante Superiorem quemlibet tegere, aut sedere, nisi haud semel eorum dē nutu, ac voce compulsus numquam sit passus; Licet jam senex, & affecta valetudinis neminem, vel ex Fratribus Commissis, vel ex Monasterii famulis cella suâ verrere sordes, ad eam aquam deferre, aut quacumque alia in re sibi inservire permittit, quin potius ipse aliis libentissimè ministrabat; cum tamen cujusvis Personæ errorem, aut defectum aliquem majori, qua poterat charitate, ac dulcedine admonere, & redarguere non omitteret.

T
Excussit manus suas ab omni munere
Isaiæ 33. 6.
 13.

IV. Aliquot ante obitum annis, præsertim prostreto, dysuriæ dolores acerrimos eximiâ patientiâ pertulit, & cum nihilominus nullam de consuetis observantiis vellet intermittere, coactus fuit Abbas etiam Medicis suadentibus, eum carni, super tomentum dormitiones (nam antea super saccum sola paleâ infartum cubabat) à nocturno officio cessationem, ad infirmorum domum recessum, ceterasque ægrotis adhiberi solitas curationes ei districtè præcipere: Paruit quidem non minus obediens, quam humilis Thomas, sed tamen quoties poterat horis diurnis Choro interesse, Sacrum facere, omnium Confessiones audire minimè desistebat Infirmus, ne inservientibus, ipsisque Medicis oneri, ac molestiæ esset, summopere curabat, qua de causâ aquæ intercutis morbum, qui ei supervenit, nemini indicavit, sed tacitus tulit. Tot igitur incommodis, & voluntariâ carnis maceratione confectus, ad vitæ finem accessit, sūptisque magna veræ pietatis significatiõe õnibus Ecclesiæ Sacramētis, sēsibus omnino integris, animam, velut aurum in fornace diutinæ patientiæ probatum, placidissimè Deo transmisit an: 1719. 15. Aug. Assumptæ V. cui se totum devoverat, sacro, omnium, qui eum noverunt, domi, forisque mæore, gaudio nihilominus mixto ob adactam ex tam felici exitu, ejus Sanctitati opinionem. Corpus expletâ parentatione peculiari arcâ inscriptione insignitâ inclusum in Ecclesia S. Annæ tumulatum fuit.

Ex relat. Cl. V. D. Erasmi Gattola die 26. Jan. 5733. ad me conscriptâ; & ex Elogio ejusdem adhuc viventis exarato à D. Cornelio Cerafo, & inter Elogia aliorum Casinensium sui temporis in Tabula. Casin. asservato, ubi inter cetera, *Magni nominis Viris procul dubio comparandus, regularis observantiæ studiosissimus, prudentiâ, devotione, ac speciali charitate præditus, solitudinis, ac cellæ amantiſſimus dicitur &c.*

Z

I.

ACHARIAS nobili, ac per antiquâ familia Capograssi, Salerni ortus, in sacro Cavenſi Cœnobio Monasticam Regulam observandam suscepit anno 1619 die 25. Julii, quam invariata ratione, quoad inter mortales superstes fuit, diligentissimè custodivit. Sanctorum namque ejusdem suæ Patriæ Civium & prioribus sæculis ejusdem Monasterii Cavenſis Incolarum, Alpherii, Petri, Leonis, Constabilis strenuus æmulator, eorum virtutes ad vivum imitabatur. Silentii, & Solitudinis amantissimus, tempus omne ita disponebat, ut majorem, potioreque ejus partem orationi, reliquum verò utiliorum disciplinarum studiis, Philosophiæ videlicet, ac Theologiæ tum Scholasticæ, tum Moralis die, noctuque tribueret, quæ sanè *pretiosa est temporis avaritia*.

Senec.

II. Cum ergo Sapientiæ suæ fundamentum supra timorem Domini constituerit, bonum proinde Intellectum ad abstrusiora quæque scientiarum subtiliter investiganda, & feliciter assequenda, sortitus est. Ad hæc quotidianum jejunium adhibebat, paupertatem vero, & vitæ austeritatem, indivisas veluti comites, & omniū horarū socias habere voluit. Sed in primis erga Deū, & proximū charitatem virtutum omnium principem, veneratus est, pro quâ etiam exercendâ mortis periculo sese exponere minimè dubitavit. Cum enim agrote, pestifero apostemate laboranti, perpetuò adesset, eique omnia humanitatis officia, tam ad corporis medelam, quam ad animæ salutem sedulò ministraret, lethalem inde morbum contraxit, suumque obitum diebus octo ante prædixit, veniam à singulis Monachis, ad caelestem Patriam iturus, perspicuè postulans, ad quam, ut piè sperandum est, rectâ migravit an. 1633. juvenis quidem, sed qui *consumatus in brevi jam expleverat tempora multa*.

Timenti Dominum bene erit in extremis.

De eo in nostra Biblioth. Lit. C.

Ex nostris Regestis pag. 193, ubi in margine dicitur, *Vir magnæ Sanctitatis*: & ex narratione D. Camilli Capuani Zachariæ Synchroni in Cavenſi Tabulario asservatâ, teste D. Marino Albritio ejusdem Tabularii Præfecto, & nostræ Congregationis Decano.

I. ZACHARIAS CUCURBICI, natione Siculus, in Oppido Sciacca natalem habuit, & in Monasterio S. Martini de Scalis extra Panormum mysticam Aram, ubi in ipso juventutis flore semetipsum hostiam viventem, monasticis votis, Deo immolavit, mortuus sæculo, mortuus illecebris, mortuus sibi; nam solitudinis egregius cultor, anachoreticam potius quam claustralem vitam, longè ab hominum consortio remotam ad obitum usque perduxit in Eremo ejusdem Monasterii, *Olivetum Sagana* dictâ, D. Ioanni Baptistæ dicatâ; eò magis sibi, Deoque proximus, quo à caducarum rerum imaginibus factus alienus. Asperrimæ poenitentiae minister severissimus, corpus suum assiduis jejniis, vigiliis, alijsque afflictationibus piâ crudelitate cruciabat. Cibum herbarum radices, aut si quando deliciis utendum esset, cruda olera suppedabant, sitim aqua extinguebat.

II. Sed hanc corporalis esca parcitatem cœlestium consolationum affluentia, opiparâ veluti dapes abundè compensabant, inò infinito propemodum intervallo superabant; Hinc frequentes supernorum spirituum apparitiones, hinc ætherei luminis rutilantes in mente radii, hinc ex divini amoris fonte exuberantia in corde jubila, terrenis quibusvis nullatenus comparanda; ex quâ etiam suavissimâ scatebrâ, dulcissimi veluti rivuli, uberes compunctionis lacrimæ, identidem erumpebant. Et ut omnibus ejus Sanctitatem supremus veritatis Iudex testatam faceret, miraculorum quoque prærogativâ illum ornavit. Sensit in primis virtutis hanc efficaciam germanus ejus Frater Barnabas, ejusdem

Et gaudebit cor vestrum. Dediſti letitiam in corde meo.

Nec oculus

dem

dem Monasterii Sodalis, ejusdemque solitariae vitae perpetuus comes, a mentis alienatione ejus operâ liberatus, ex quo ad perfectionis culmen bonus Fratris æmulator magnis gressibus contendit. At Zacharias senio tandem confectus, & meritis consumatus, perenniter Deo fruiturus ad eum migravit anno 1626. ætatis suæ 85.

Ex Felice Egger Monacho Petrusiano Idea Ord. Hierarch. Bened. libel. 2. p. 3. Dissert. 3. pag. 423, & seq. Et ex Vita Ven. Servi Dei Hieronymi Arminii scripta à Petro Antonio Tornamira impress. Panormi 1614. Cap. XI. pag. 35, ubi inter cetera, Monachum Vitæ sanctissimæ, & admirabilis patientiæ Zachariam vocat, asseritque ab eo, & ejus Fratre Barnaba, Hieronymum Arminium, admodum honoratū, commendatum, & pro Sancto habitum, & celebratū fuisse.

I. ZACHARIAS à FRACTIS Căpaniæ Felici Oppido, nobili familiâ PETRONIA prodijt, Christophoro Petronio, & Martia de Tutiis, insignis virtutis feminâ, anno 1578. die 13. Decembris è sacro fonte *Damasus* nuncupatus. Hic ab ineunte ætate ad eò modestiæ, pietati, solitudini deditus fuit, ut vel ex eo tēpore haud leve Sanctitatis præfagium, vel potius initium facilè in eo omnes agnoscerent. Nam adhuc Puer Dei, & Proximi amore fervens, quoties ex gymnasio domum rediret, non aliò, quam ad publicum Nosocomium divertens, infirmos quosque blandis verbis mirum in modum solabatur, cibisque à Parentibus pro jentaculo tributis, indigentes, ut plurimum, recreabat, quod sane fraternæ charitatis officium præclariùs adhuc tunc potissimum exhibuit, cum grassante in ea regione dirâ fame, sapissimè ipse impransus manebat, ut subtractâ sibi alimoniâ aliorum necessitatibus subveniret. Hæc in pueritia.

CAP. II. *Adolescentia.*

II. At in adolescentiâ, obfirmato ad Religionem animo, ut pericula omnia Innocentiæ vel leviter labefactandæ maturè declinaret, ad Casinense Archisteriū tamquã tutissimum Sãctitatis Asylū convolavit, ibique à Basilio Brixiano Casinensi Abbate sanctimonix opinionione celebri, in Monachorum coetum admissus fuit anno 1597. die 29. Martii. Toto Tyrocini tempore in omni virtutum genere, obedientiâ præsertim, devotione, silentio, patientiâ, sui ipsius contemptu, orationis quoque instantiâ, sanctæ denique Regulæ absolutissimâ observatione sodales longè superans, giganteis passibus ad currendam perfectionis viam exultare visus est; quæ causa fuit, ut ipse met eorum Magister Gregorius Genuensis, Vir admodum pius, ac religiosus, perfecti ad eò discipuli admiratione permotus, illum veluti egregium Monasticæ Vitæ exemplar ceteris ad imitandum proponeret. Ejus vultum cęlesti lumine radiantem, Romanæ Curix Prælatus à Summo Pontifice Casinum missus, ut Monachorum mores, & regularem observantiam perscrutaretur, dum sibi in templo celebranti Zacharias adhuc Tyro reverenter admodum inserviret, admirans conspexit.

CAP. III. *Munia adimpleta.*

III. Cum itaque cunctis satis jam exploratum esset, Zachariam in Regularium institutionum agro altis, stabilesque radices fixisse, è Tyrocinio eductum, non ad eò multo post, vix Diaconatus gradu insignitum, rei oeconomicæ, intra Cœnobium, Abbas præfecit, quo in munere Monachorum commodis, ac utilitatibus peramanter parandis summâ industriâ, ac diligentiâ insudavit; Pauperum verò, ac Peregrinorum, qui semper quidem magno numero, sed eo præsertim anno 1600, qui Jubilæus fuit, multo majori frequentiâ Casinum adventarunt, necessitatibus, ac lassitudini, incredibili charitate subvenit; Nec idcirco, quia eo anno longe majori copia panes ab eo in pauperes sunt distributi, farinæ insumptæ mensura aliorum annorum mensuram ullatenus excessit,

Z

vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit &c.

(De eo sup. L.H.)

CAP. I.
Pueritia.

Celleraria di Casa.

Supra 70. milia fuisse perhibentur.

Z

fit, quâ in re iterata quodammodo videntur antiqua illa mirabilia. Reg. 3. 17. 16. *Hydria farina non defecit* & Math: 15. 16. Lucæ 9. 17. Marci 6. 42. Ioan. 6. 12. *Satiavit Dominus quinque millia hominum de quinque panibus, & duobus piscibus*: ac denique illud Gregorii M. Dial. 1. 2. c. 21. quod olim in eodem Casino SS. Benedicti meritis evenit; *ducenti farinae modii, ante fores Ecclesiae in saccis inventi sunt*; quod animadvertens Abbas, ut ferventi Zachariae erga proximum amoris latius adhuc pabulum præberet, officio rei familiaris illum absolvens, Xenodochii, ac Valetudinarii provincias ei demandavit. Tum vero reliquæ etiam Zachariae Virtutes, Humilitas, Mansuetudo, Zelus animarum, alienæ salutis studium, laboris, ac graveolentiæ pro Deo tolerantia, in omnibus vigilans cura magis, magisque patefactæ sunt. Nam Peregrinorum quorumlibet pedibus advolutus, suis ipse manibus eosdem abluere, pressis etiam osculis abstergere, cibos illis ministrare, mensæ inservire, ad lectum deducere in deliciis habuit; multoque magis eorum animis reficiendis intentus, ad preces Deo fundendas eos invitare, cum illis flexis genibus orare, monita denique salutis illis præbere, atque ita epulis tum corporeis, tum spiritalibus recreatos, latos, melioresque dimittere. Infirmis verò perpetuò adesse, eorum cubilibus affidere, alimenta in os immittere, abjectiora quæque munia illorum gratiâ subire, marentibus sacris colloquiis solamen impertiri, graviore morbo detentos ad æternitatis viam Christianè ineundam sanctissimis verbis componere, ita demum in eo charitatis officio se gerere, ut SSmum ipsū Patriarcam Benedictum sub peregrini Sacerdotis specie venerandâ canicie senis aliquandò suscipere meruerit, eique ad pedes, ad mensam, ad lectum famulari, qui tamen à Zacharia, ejus aspectus pulchritudine, ac eloquii suavitate capto, (licet quis nam esset tunc ignoraret) summo mane requisitus, nusquam comparuit.

CAP. IV. *Tyronum Magisterium.*

IV. Sed eò jam Zachariae virtus processerat, ut aliis in Religione instituendis, & ad omnem pietatem informandis præponi posset. Itaque Comitiorum Generalium Mantuæ celebratorum decreto, Decanus renunciatus, triennio post ibidem Tyronum Casinensis Asceterii Magister fuit constitutus; quâ verò eos sollicitudine Sanctæ Regulæ præceptis imbuerit, quâ diligentiam, ac cœlestis Sapientiæ vi mentali orationi insistere, sensuum mortificationi incumbere, veterem hominem exuere cum actibus suis, & novum induere, qui secundum Deum creatus est; terrena despiciere, divina tantum inquirere, denique *mercari æternam de re pereunte salutem*, verbo, & exemplo docuerit, paucis explicari non potest. Hoc solum dixero, ex Magistri virtute discipulorum profectum, adeoque regularis disciplinæ robur, vigoremque pendere, nam ut Poeta cecinit, *Quo semel imbuta recens servabit odorem, testa diu*: & longe melius Sapiens *Adolescens juxta viam suam, etiam cum senuerit, non recedet ab ea*; summâ idcirco ope Religionum Prælati nitendum est, ut non quoscumque, & obvios quoslibet, sed optimos, & Dei Spiritu plenos Tyronum Magistros felligant, qui juventutem in viam Domini sapienter dirigant, prius tamen à se ipsis tum doctrinâ, tum exemplo demonstratam, siquidem Religionem stare volunt, cum primus discendi ardor nobilitas sit Magistri.

CAP. V. *Prior.*

V. Sed Tyrocini septa Zachariae Virtuti angusti limites erant. Extraxerunt eum illinc supremi Congregationis Patres, & Priorem creatum, invitum quamvis, & quoad licuit renuentem, Aretino Cœnobio eo in munere præesse jusserunt. Eluxit tunc quidem clariùs supra candelabrum posita Zachariae Sanctitas, purioresque radios circumquaque diffudit. Tunc enim regularis disci-

S. Eucher.
Lugd.

Horat.

S. Ambr. de
Off.

disciplinæ zelum discretioni, & charitati conjunctum, affabilitatem gravitati admixtam, severitatem humanitati copulatam, ceterasque virtutes, quæ erga subditos Superioribus Ecclesiasticis usui esse debent, magis, magisque ostendit; erga verò se ipsum non intermissum lectionis, orationisque studium, otii fugam, & ad quælibet spiritualia exercitia omnium primū accessum intensius, ac ferventiùs vigere, imò sensim augeri omnibus patuit. At Zacharias, quò sublimiùs ejus Sanctitas sese attollebat, eò profundius se deprimens, & ad pristinam Casini, dilectamque solitudinem, ac privatam vitam suspirans, humillimis, enixisque precibus absolvi se Prioratu postulavit. Itaque quamvis non illicò, sed tantum biennio post, ipso tunc quidem incio, voti compos effectus, Abbatis nihilominus titulo decoratus, lætissimè Casinum remeavit.

Z

Abdicat.

CAP. VI. *Ejus singulares Virtutes.*

VI. Ibi ergo Zacharias ab omni aliarū rerum curâ, & solitudine omnino liber, præterquam Deo impensius inserviendi, proprioque in spirituali palestrâ profectui unicè vacandi, eminentiores virtutes heroicis actibus jugiter exprimebat; Paupertatem in primis, quæ D. Ambrosio teste, *Ordine prima est, & parens quædam, generatioque virtutum*, tam arctè amplexatus est, ut non contentus, dum juvenis rem Coenobii administraret, nihil prorsus ex communi penu, præter id, quod omnibus indiscriminatim tribuebatur, in propriū ūquā usum, & commodū derivare, Abbatis etiā titulo insignitus, in eodem paupertatis tenore constanter perstare voluit, pretiosi quidquā intra cellulā, tū in parietibus contegendis, tum in lectulo sternendo, tum denique in alia quacumque supellectili, & vestibus parandis numquam admittens; *sufficiebat enim illi paupertas sua, ut divitiæ computarentur*, ut Tobia Matris quo nimirum exemplo, præter antiquiora SS. Patrum, animadvertere Monachi omnes deberent, quantum ipsos dedeceat, post Deo promissam, ac voto juratam rerum omnium abdicatorem, terrenis divitiis tam avidè inhiare, eas undique conquirere, tenaciter adeò custodire, & ut D. Hieronymus olim detestabatur, *plenis sacculis mori, qui quasi pauperes vixerunt*; quapropter Zacharias religiosam paupertatem non solum ipse rigidè custodivit, sed ut etiam reliqui Monachi eam ritè servarent, efficacibus quoque verbis identidem hortabatur. Castitatem verò, *sine qua nullum opus bonum est aliquid*, studiosissimè coluit, & totā vitā illibatam servavit, usus ad id tamquam validioribus mediis, indefessis laboribus, prolixis vigiliis, frequentibus jejuniis, aliisque id genus carnis afflictationibus, probè intelligens, lilium hoc, ne putrescat, inter spinas custodiendum, ut olim SS. noster Legislator egregiè præstitit; modestiā quoque oculorum eximiā, mulieres quascumque non solum minimè alloquendo, sed ne aspiciendo quidem, at defixis in terrā obtutibus semper incedendo, in primis verò assidue orationis præsidio, illud Sapientis secum animo reputans, *Nemo potest esse continens, nisi Deus det*. Obedientiam demum ita magnificiebat, ut eam reliquis virtutibus longè anteferendam censeret, ipsamque orationem, aliaque spiritualia exercitia ad obedientię nutum intermittenda, imò aliquando etiam relinquenda identidem dicitaret; Tyronibus suis, dum illorum esset Magister, hoc jugiter inculcans, *Melior est obedientia, quam victima* Reg. I. cap. 25. ver. 21.

Tob. c. 5. 25.

S. Greg. M.
hom. 13. in
Evang.CAP. VII. *Aliæ ejus Virtutes.*

VII. Porrò has virtutes aliarum quoque ornatus comitabatur. Humilitas nimirum, & sui ipsius voluntariùs contemptus, quo grandæus licet, & Abbatis titulo conspicuus, Cœnobii sordes unâ cum aliis quibuslibet verrere, & abjectiora quæque munia quam libentissimè obire consuevit. Abstinencia deinde ab escis arctissima, quâ fere numquam carnes comedit, Adventus verò Domini,

Humili-
tas.

minici,

Z
Abstinen-
tia.

Pœniten-
tia.

minici, & Quadragesimę temporibus modico panis fragmento, & leguminibus tantum famem sedavit; quod ipsum in pervigiis celebriorum solemnitatum Domini, ac Deiparę, aliorumque Sanctorum inviolatę servavit, semel dumtaxat in die, parcissimum licet, pomeridianum cibum sumens, nec ferotinę refectiunculę jã communi consuetudine receptę, beneficium umquam admittens. Ceterum corpori multifariam excruciendo sollicitę intentus, sæpę durã cubabat humo, sæpę noctes ducebat insomnes, divinis laudibus, & contemplationibus vacans, nodosis funibus, alijsque flagris in se ipsum defæviens, brevissimum demum pro naturę necessitate, vestitus tamen ad præscriptum Regulę, laneaque interula (quam numquam dimisit) indutus, somnum capiens.

CAP. VIII. *Idem Argumentum.*

VIII. Silentii, ac solitudinis amor præcipuus, quo impellente creaturarum omnium confortia, & colloquia sedulõ vitabat, ut Creatoris solummodo in oratione, & precibus consuetudine frueretur. Nullus idcirco illi cum hominibus nisi de Deo, ac rebus divinis sermo, qui quoties ab eo haberetur, tantã vi, & efficaciam præditus erat, tum ob interni spiritus fervorem, tum ob externam, quam præferebat, sanctitatem, morumque compositionem verbis conjunctam, ut audientes ad vitę emendationem, & cœlestis Patrię desiderium summopere inflammarentur. Patientia in rebus adversis planę admirabilis, non solum illatas injurias æquanimiter tolerando, sed quod longę majus est, offensores etiam ipsos beneficiis insignibus afficiendo, Salvatoris præceptum, & exemplum sequutus, *diligite inimicos vestros, benefacite his, qui oderunt vos.* Cum enim ejus Frater Germanus Marcus Antonius, & alterius fratris sui filius Christophorus à quibusdam conterraneis per summum scelus neci traditi essent, Zacharias Interfectoribus libentissimę illicõ ignovit, imò nihil non egit, ut & ipsi lethaliter vulnerati, antequam spiritum exhalarent, & eorum Parentes, Consanguinei, & Propinqui ijsdem inimicis pacis osculũ, & amicitia tesseram, ut optimum Christianum decet, præberent. Nec hoc satis existimans, uni etiam ex percussoribus carceribus detento, & capitali sententiã jam damnato, à Neapolitano Prorege Medinę Principe, demississimis precibus vitam, & libertatem impetravit; Quę sanę tam præcellentis Charitatis officia ex purissimo illo divini Amoris fonte promanabant, quo qui feliciter inebriatur, & *Amicum diligit in Deo, & Inimicum diligit propter Deum.* Jam verò erga Deiparam, divosque Tutelares pietas, ac religio præcipua, quã eos & lectissimis laudibus efferebat, & enixis precatationibus exorabat, & eorum vitam moribus SSm̃is exprimere satagebat, juxta aureum D. Augustini monitum, *imitari non pigeat, quos celebrare delectat.* Orationis denique, & Contemplationis studium excellens, in qua cum spiritus fervor vehementissimę illum raperet in Deum, eique intimę uniret, Corpus etiam secum trahens, & à terra omnino elevans, in aere sublime haud semel, nec parvo tempore sustentabat; quo in actu ab ijs, qui ad eum quacumque ex causa adveniebant, sæpę deprehensus, non modicam admirationem, simulque venerationem eis afferebat.

CAP. IX. *Gratię à Deo illi concessę.*

Ita namque misericors Deus cum his, qui ei familiariùs adherent, agere consuevit, ut qui se pro ejus amore graviùs affligunt, terrenis que deliciis abdicant, cęlestibus consolationibus, gratiis, & favoribus identidem recreentur, & foveantur, *abscondens hæc à Sapientibus, & prudentibus, & revelans ea parvulis.* Expertus est hoc idem noster Zacharias vel cum anno 1627. dum SSm̃i Patriarchę Benedicti, & Sororis ejus Scholasticę sacratissimę exuvię sub Arã maximã Casinatıs Basilicę augustiùs collocarentur, plaudentis Cęli Angelicam Sympho-

S. Greg. M.
hom. in Ev.

Serm. 47. de
Sanctis.

Matth. cap.
19. d. 5.

Symphoniam, unâ cū Fr. Gregorio viro innocentissimo audire meruit; vel dum ejusdem Gregorii animam in eodem Casinensi Cœnobio corporis resolutam compage, itemque Martini Orilia amantiſſimi olim ſui ſm̄e vita functi, in Cœlum aſcendere conſpexit; vel dum cordium arcana clariffimè cognoscit, vel denique dum prophetico afflatus ſpiritu abſentia intuetur, pluraque multo post eventura prænunciat. Nec ea tantum à Deo Zachariæ conceſſa, alijs quoque mortalibus ejus meritis, precibusque, beneficia quam plurima tributa referuntur; In ijs cæci duo oculorum uſui reſtituti, alius moleſtiſſimâ pedum paralyſi vexatus, alius ſanguinis fluxu ad extrema deductus, nobilis fœmina ſterilitatis opprobrio laborans, alijsque variis morborum generibus afflicti liberati memorantur; Quamvis humilis Dei ſervus non quidem ſuis, ſed SS̄mi Patriarchæ meritis, ad cujus ſepulchrum infirmos quoſque ſupplices ſiſti jubebat, mirabilia hæc omnia referebat accepta, dicens cum Pſalmographo; *Non nobis Domine non nobis, ſed nomini tuo da gloriam.*

CAP. X. *Pretoſa ejus Mors.*

Sed tempus jam percipiendi immarceſcibilem Gloriæ Coronam Zachariæ advenerat, cum bonum adeò certamen certafſet, curſum conſumafſet, fidem ſervafſet. Itaque anno 1645. menſe Novembri, gravi morbo correptus, acerbiffimis, ac intimis doloribus patientiffimè toleratis, quadraginta ante obitum dies immobilis, ac reſupinus (manibus ante pectus in Crucis ſimilitudinem compositis) in lectulo conſistere coactus, *tamquam argentum igne examinatum, imò tamquam aurum in fornace probatum* cunctis apparuit. Demum SS̄mis Eccleſiæ Sacramentis devotiſſimè ſuſceptis, cum ab omnibus veniam humiliter poſtulafſet, oculis in Crucifixi imaginem conſtanter defixis, inter ignitas jaculatorias preces in manus Domini placidiſſimè ſpiritum reddidit die 16. Decembris, ætatis ſuæ anno 67. die Sabbati; Corpus, ut moris eſt, publicè expoſitum, magnâ hominum cujuſque generis frequentiâ per triduum honoratum fuit, alijs ejusdem corporis extremitates, ut puta ungues, & capillos, alijs coronæ orariæ globulos, veſtiumque particulas, tamquam Viri Sanctitate conſpicui ſacras reliquias, ſecum auferentibus, quod deinde in Cœmeterio S. Annæ reſoſitum, ibidem promiſcuè jacuit, donec anno 1677. die 18. Aprilis Severinus Pepi Caſini Abbas ejus olim diſcipulus magnâ diligentia conquiſitum, & urnâ cypreſſinâ incluſū in Auſtrali parte juxta Aram ejusdem S. Annæ, loco decentiori collocandum curavit.

CAP. XI. *Miracula.*

Post obitum plura, quæ ſubſecuta ſunt miracula, ejus ſanctitatem magis, magiſque commendarunt; Nam Mulier à Dœmone obſeſſa, cum ejus capiti pileolus Zachariæ nuper defuncti ſuſpoſitus fuiſſet, ſtatim à nefario ſpiritu, poſt magnam concuſſionem, liberata eſt. Nobilis quoque fœmina Boteri Princeps Caſinum adveniens, Zachariæ viventis preces, ut oculorum lumen, cujus jam diu expers fuerat, recipere mereretur, enixè quidem, ſed fruſtra imploraverat (verebatur enim vir Sanctus, ne ſi illi beneficium hoc à Deo impetraret, ejus rei fama infirmorum multitudinem ſanitatem poſtulantium Caſinum atraheret). Sed eâdem, quâ in Cœlum conſcendit nocte, cœleſti ei luce circumfuſus apparuit, jubens, ut ſtatim ſurgens pro recepto oculorum lumine humillimas Deo gratias referret (promiſerat enim illi Caſini Vir Dei, tunc oculos ei aperiendos, cum ſuos ipſe clauderet) quod effatum eo quidem tempore pro joco acceptum, prophetiçè tamen dictum fuiſſe exitus comprobavit: Plurimi etiâ alii ægroti, tam Caſini quâ Neapoli, alibique Reliquiarum ejus attactu, à variis morborum generibus liberati, quanti apud Deum Zacharias in Cœlis ſit meriti ſatis, ſuperque declarant.

Ejus

Z*Chrzanowski.*

Ejus Vitam Casimirus Chranovius Polonus Monachus, qui Casini aliquandiū vixit, Latinis literis consignavit, impressam Neapoli anno 1677. apud Antonium Gramignanum in 4. pagg. 144. (non sine tamen pluribus Typographi mendis) ex qua Nos, quæ supra narravimus, potissimum desumpsimus. Agunt quoque de eo M. Antonius Scipio in Elogiis Abbatū Casinensium p. edit. Neapoli per Octavium Beltrimum an. 1630. in *Simplicio Caffarello* Abbate; Cornelius Cerafo in Elogiis MSS. Monachorum Casinensium sui avi in Tabulario Casinensi asservatis; Gabriel Bucelinus in Bened. Rediu. ad an. 1645., E Vita migravit Zacharias Petronius Aretini in Etruria Cenobii Abbas prophético spiritu clarus, cujus post obitum genua callis exuberantibus conferta inventa sunt, Ita ille; sed Zacharias fuit tantum Prior, non Abbas Monasterii Aretini, quo Prioratu dimisso creatus fuit Abbas Titularis, ut sup. diximus cap. 5. & ut habetur in nostris Regestis pag. 200. *Abbas Titularis ex Priore regiminis, Vir miraculis clarus.* Denique Felix Egger Idea Ord. Hierarch. Bened. Li. bell. 2. par. 3. dissert. 3. num. 3. pag. 409. & seqq.

*Conclusio totius Operis.**In Bibl. & Ja
in Catalogis.*

Jaunque opus absolui, quod Deo propitio venerabilis Zachariæ, aliorumque ex nostro catu doctrinam, & Sanctimoniam perpetuò resonabit. Mihi siquidem, pro tot exantlatis in eisdem colligendis, describendisque totâ fere vitâ laboribus, hoc unum in votis manet, ut quos pari conversatione pro mea imbecillitate assequi haudquaquam possum, eos saltem à longè sequens, studeam pro virili aliquatenus imitari, quò tandem eorum intercessione reatum meorum apud Altissimum obtentâ veniâ, quos mente, & calamo præsentis habui in terris, eosdem (veluti tamen famulus Dominos, & Cliens Patronos) confortes habere possim in Coelis. Fiat. Fiat.

Affisii in Monasterio S. Petri die 19. Decembris 1731. ætatis meæ anno LXXI. orate pro me maximo Peccatore.

A D D I T I O N E S.

*De eo in Bibl.
L. V.*

Rocchus Pyrrhus in Sicilia Sacr. secundæ editionis, cui plures notitias addidit Vitus de Amico Monachus noster, aliquot memorat recentiores Congregationis nostræ, & Siculæ Provinciæ Monachos Sanctitatis fama celebres, quos ipsis eorū verbis hic recēsēdos duximus, alphabeti ordine hic quoque servato.

*De Casare in
Bibl. L. C.*

ALPHONSUS GOTHO, & Spatafora Cæsaris Frater, inter præclaros viros, quos S. Placidi Canobium aluit accensendus venit, qui electus anno circiter 1644. Abbas SS. Salvatoris, & Cyrini, ac deinde S. Mariæ de Ragusio, tandem Venetiis Abbatia ultrò se abdicans, magnâ opinione Sanctitatis mortalitatem exiit ann. 1690. Vitus de Amico in supplem: notitiæ S. Placidi de Messana pag. 1149.

*Ætatis incerta, & ante
ne, vel post
Congr. Cas.
dubium.*

ANTONIUS POLICIUS Messan. semper morbo podagræ in manibus, & pedibus afflicatus, magnum patientiæ, humilitatis, & charitatis exemplum, maxime in sedandis offensorum animis, ac agrotantium, & indigentium afflictionibus præbuit semper, pari candore vitæ, & vixit, & decessit. Rocch. Pyr: tom. 2. in not. ejusdem S. Placidi de Messana pag. 1146.

Chiazza.

AUGUSTINUS A' PLATEA. Hic Legum Doctor, compunctionis ardore sæculum reliquit, & religionis habitum in nostro Canobio sub Casinen: Congreg. devotus assumpsit. Iejuniis, vigiliis, orationibus, & scripturarum studio ita intentus, & bonis operibus adedò addictus fuit, ut illum non absumilem antiquis Patribus nostris Chronista dixerit. Cellulam perangustam non lon-

*Vel Bartholo
mæus à Pater
nione, vel an
tiquior Chro-*

nō longe à Monast e rio inter Æthnēos lapides sibi construēns, ibi interdiū vacans cœlestium contemplationi se totum dabat. Sanctioris Vitæ desiderio, de terra, & Cognatione sua exiens, superiorum indultu ad Monasterium S. M. della Croma Dalmatiæ regionis, nostræ Congreg. annexum contendit. Ibi cum undique gentibus ob præclara signa, & miracula, quæ per ipsū Deus operabatur, innotuisset, humanæ gloriæ impatiens, ad sacrum Casinense Canobium propero cursu se contulit, ibique meritorum manipulis locuples sancto fine quievit, anno circiter 1579. Ita Vitus M. de Amico eodem tom. 2. in notitia S. Nicolai de Arenis, pag. 1182.

Z
nista, cujus
nomen igno-
ratur, qui
Chronicon S.
Nicolai de
Arenis scri-
pserunt.

BERNARDUS à Messana eximie perfectionis, atque innocentia, cujus demortui vestes, ut populi devotioni fieret satis, ter immutata sunt; certatim enim illas exambientes, variis morbis magna fiducia expellendis aptabant. Deceffit pene quinquagenarius die 19. Nov. 1684. Idem ibid. in not. S. Placidi Mefs. pag. 1149.

FR. HONORIUS à Pozolo Oblatus columbinæ vitæ, & eximia charitatis, & devotionis, præsertim in B. Virginem, in cujus, & Iesu nomine cuncta gerebat. In occasu occubuit, & ad sonum Campanæ salutationis Angelicæ ad Angelos in Cœlum volavit. Rocchus Pyrrhus tom. 2. Sic. Sacr. in Not. S. Placidi de Messana pag. 1149.

Marius.

MAURUS ROSALINI à Panormo provectæ jam ætatis, ac Sacerdotio initiatus, ad Professionem ob vitæ, ac morum innocentiam admissus in Monasterio ann. 1699. novis quasi stimulis actus ad perfectionis apicem contendit: Mentalis orationis studiosissimus, cui per plures horas quotidie incumberebat, Obedientiæ, Paupertatis, ac Puritatis cultor præcipuus, in amore erga Deum, in salute aliorum procuranda assiduus, suimet contemptor, aliis vel minimis obsequentissimus, omnibus denique virtutibus cumulatus, Tyronum institutioni Præfectus, mox infirmæ valetudinis causâ in Oppido Burgetti, Majoris officio perfunctus, ibidem latus, ac tranquillus, inter Monachorum preces, ac lacrymas migravit è vita die 31. Xbris 1723. sepultus in S. Martino decenti loco; mortis sibi conscium fuisse pie credunt ex ejus discipulis nonnulli; sapius enim eodem anno, quo è vita migravit, iisdem repetebat, magnam de se mutationem eo anno eventuram esse; exitus dictum probavit, ultimo namque die anni mundum commutavit. Vitus de Amico insupplem. tom. 2. in notitiâ S. Martini de Scalis pag. 1097.

S. Martini de
Scalis.

FR. MATTHÆUS à Neapoli Oblatus eximie charitatis, non solum in Monasterio, sed totâ in Sicilia semper magnæ æstimationis ob virtutum splendorem, fuit. Quotidie Deum rogabat pro Hæreticorum, ac Infidelium conversione, officiosissimus in Patres pro fide propaganda ad Indias trajicientes. Obiit octogenarius magnâ Sanctitatis famâ. Rocch. Pyrr. Sic. Sacr. tom. 2. In notit. S. Placidi de Messana pag. 1149. ,, est incertæ ætatis.

PLACIDUS à Messana ex nobili stirpe de Villadecani natus an. 1549. 29. Julii ex infantia magnum virtutum specimen dedit. Hunc Deus majoris gloriæ suæ, & Benedictini Ordinis profectui hoc documento reservavit. Cum è nubiloso Cœlo ardens cecidisset fulmen, & cubiculum illius combussisset, puerum immunem, indemnemque reliquit; jam adolescens huic Sanctæ Religionis adscribi voluit, ubi tantum in spiritualibus exercitamentis orationum, jejuniorum, cilicii, sui ipsius mortificationis, ac perpetui silentii profecit, ut eodem die, quo professionem emisit regularem, scilicet mense Decembri anno 1575. adhuc subdiaconus ætat. ann. 26 ad Cœlum evolaverit, immortale suæ Saactitatis nomen cum S. Placidi M. nomine quo quo modo comparatam relinquens. Idem ibidem.

Q

Ita,

Z Ita, totidemque verbis Rocchus Pyrrhus, & Vitus de Amico, quorum omnium apud eosdem fides esto.

Hos è Roccho Pyrrho, & Vitode Amico: Sed ex Benedicto Laudati in Brevi Chrō: S. Severini MSS. duos alios habemus regulari virtute præstantes, nempe.

ALPONSUM de Rosellis à Rubis in Apulia, qui institutum nostrum amplexus est Neapoli apud S. Severinum an. 1609. Hic Monastica vitæ fuit verum exemplar, nam assidua ejus mansio, vel in Choro, vel in Ecclesia, vel in Cella; rerum verò Cœlestium meditatio perpetuum studium, & exercitium. Nec satis ei erat incruentam Hostiam quotidie Omnipotenti Deo devotissime offerre, nisi etiam aliorum Sacerdotum quotquot poterat Sacrificiis interesset. Integrum Psalterium Dominicum, & Marianum singulis diebus recitabat, tantâ vultus modestiâ, tantâque totius Corporis gravitate incedebat, ut solus ejus conspectus efficacis correxio junioribus, & pia adhortatio esset jam pro-
 vectis; pro decanatus namque officio sibi collato, uti Sanctissimus noster Legislator jubet, inferiores quosque de erratis, ac defectibus constanti zelo, debitâque, ac necessariâ severitate arguebat; ceterum nunquam nisi æternæ salutis, & proximorum vilitatis causâ visus fuit iratus, tunc enim locum habet illud - *irascimini, & nolite peccare*; illudque - *vidi prævaricantes, & tabescebam* &c. Vestium formam ad Regulæ præscriptum, & victus qualitatem nunquam mutavit, nec carnes, modò necessitas non urgeret unquam comedit. Tyronum magister constitutus, illos in Dei timore, & Regularis disciplinæ rigore enutrivit. Excelluit etiam rei æconomica cura, & industria, unde Canobio ingens emolumentum; quamobrem ab Abbate in Villam, quæ *Pretiosa* dicitur, missus vindemiarum tempore, ut reddituum Monasterii indemnitati sua vigilantia, & fideli operâ prospiceret, ibidem repentina morte sublatus est ann. 1661., cumque ejus Sanctitatis fama apud omnes obtineret, in ejusdem Villæ Pretiosæ decenti, ac peculiari tumulo reconditus fuit; de eo igitur cum Sapiente dici meritò potest. *Justus quacumque morte præoccupatus fuerit in refrigerio erit*; & cum Psalmographo - *Pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum ejus*. Alphonsum memorat Benedictus laudati in Brevi Chron S. Severini parte secunda pag. 349.

Psal. 4.

Psal. 118.

Cap. 4.

Psal. 48.

ARCHANGELUS FASANUS eandem cum præcedenti Arcangelo Patriam, idemque S. Severini Canobium longo tamen post tempore obtinuit, ubi Monasticam professionem emisit ann. 1627., promissamque Regularis disciplinæ observantiam, intentissima curâ verbo, & exemplo nunquam intermisit. Tyronum Magisterio ferè ad tria lustra perfunctus, plurimæ dexteritatis, ac prudentiæ, quâ discipulus fortiter, ac suaviter D. Benedicti legibus instruebat, specimen dedit, qui optimæ institutionis ab eo acceptæ odorem diù servaverunt. Abbas deinde Titularis creatus, magis magisque ad Canobiticæ vitæ perfectionem anhelavit. Nedum enim à sæcularium, sed etiam à consanguineorum consortio sedulo cavens, unicâ per annum vice, & aliquando singulis bienniis eos invisebat. At cum ad graviolem pervenisset ætatem, Anachoritas amulaturus, in unam ex infirmorum cellis sese recepit, ibique reliquum vitæ cursum ad quindecim ferè annos solitarius exegit, rarò cum aliis Monachis, sed tantum cum spirituali conscientia suâ arbitro conversatus. Horas, quas precationibus, Psalmodiis, aliisque piis exercitationibus semel sibi descripserat constanti methodo semper retinuit; tandem cum in extremam ægritudinem incidisset, paucis ante obitum momentis, corde impavidus, ac sereno vultu, vestes emortuales, quibus Monachorum cadavera contegi solent suis met manibus disponere voluit, hæc enim omnia jamdiù pecu-

peculiari diligentia parata apud se habebat, hacque animi fortitudine aternitatis formidandum omnibus iter, ipse latus arripuit die 23. Martii an. 1683. De eo Benedictus Laudati in Brevi Chronico S. Severini Parte 2. pag. 362.

IN CATALOGO VIRORUM SANCTITATE ILLUSTRUM.
GRAVIORA.

ERRATA SIC CORRIGE.
 In Fronte Libri
 LDCCXXXIII. MDCCXXXIII.
 Pag. 3. lin. 15. Patruosuo, adde, Equiti Melitenfi.
 Pag. 9. lin. 2. adetum adeptum
 Pag. 13. lin. 8. 1651. 1661.
 Ibidem lin. 9. 17. 12.
 Ibidem lin. 27. patrator patratos
 Ibidem lin. 33. an. 38. an. 28.
 Pag. 15. lin. 8. 1581. 1481.
 Ibidem lin. 11. 1385. 1485.
 Pag. 17. lin. 16. lassitanti latitanti
 Ibidem lin. 17. popuo populo
 IN SECUNDA APPROBATIONE CONTINUATIONIS CATALOGI.
 Lin. 11. à tergo splendores splendore
 Pag. 3. lin. 40. 1633. 1650.
 Pag. 7. lin. 31. Hieremias Jeremias
 Pag. 8. lin. 39. furo furore
 Pag. 11. lin. 1. marginali. de de eo in Catalogo
 Pag. 13. lin. pen. tabularios tabulario
 Pag. 14. lin. 3. p. 2. pag. 4. p. 1. pag. 4.
 Ibidem lin. 29. memini nemini
 Pag. 15. lin. ult. & seq. Tyrocinium posuisse Tyrocinium Venetiis
 Pag. 20. lin. 4. adsciatitii adscititii
 Pag. 21. lin. 12. Commendarii Commendatarii
 Pag. 22. lin. 11. Marginali 1915. 1615.
 Pag. 28. lin. 5. strictio strictiorem
 Pag. 32. lin. 15. 1673. 1655.
 Pag. 33. lin. 1. pluries sapius
 Ibidem lin. 46. cord corde
 Pag. 41. in marg. 1729. 1726.
 Ibidem lin. 4. jam relatam propediem referendam scrivisset, nam Cardinalis Marefcottus obiit die 3. Julii an. 1726
 Soror vero Hyacintha in Beatorum Album fuit relata die prima septem. ejusdem anni.
 Ibidem lin. 26. scelerationem. sceleratiorem

ERRATA SIC CORRIGE.
 Pag. 44. lin. 13. Feria 6. Parasceves contingeret Feria 6. contingeret
 Pag. 48. lin. 4. pluries sapius
 Ibidem lin. 6. imitando imitanda
 Pag. 49. lin. 1. sus, deque fursu, ac deorsum
 Pag. 50. lin. 25. Vefu Jesu
 Ibidem lin. 26. Putris Patris
 Pag. 52. lin. 10. regulare regularem
 Pag. 54. lin. 4. debiliatatem debilitatem
 Pag. 56. lin. 8. spiripualibus spiritualibus
 Ibidem lin. 9. viis piis
 Ibidem lin. 10. teræ veræ
 Ibidem lin. 20. Cap. VIII. Cap. VII
 Pag. 58. lin. 8. quâ quo
 Pag. 62. lin. 2. 16. Aprilis 15. Aprilis
 Ibidem lin. 9. promissi licet promissa licet
 ferus, fidelis tamen perfolutor. ferò, fideliter tamè persolvès mecum.
 Ibidem. lin. 29. meum. anno 1528.
 Pag. 67. lin. 15. anno 1528. anno 1527.
 Ibidem lin. 21. Cap. X. Cap. IX.
 Pag. 68. lin. 19. Cap. XI. Cap. X.
 Pag. 72. lin. 12. tugere fugere
 Pag. 74. lin. 30. perciendam percipiendam
 Pag. 77. lin. 37. Filis Filiis
 Ibidem lin. 38. ab unionem ad unionem,
 cum nostrâ Congregatione viam aperuit cum nostraCògregat: ineundam viam aperuit, atque disposuit.
 Pag. 83. lin. 44. Gregorii Georgii
 Pag. 85. lin. ult. annis quadraginta annis XXIV.
 Pag. 86. in margine 2685. 1685.
 Pag. 87. lin. 12. Farnelli Sarnelli
 Pag. 88. lin. 17. illufcente illucescente
 Pag. 89. lin. 39. 5733. 1533
 Pag. 92. lin. 37. Quo semel imbuta. Quo semel est imbuta.
 Pag. 98. lin. 5. Alponsum Alphonsum
 Ibidem lin. 3. correxio correctio
 Ibidem lin. 17. vilitatis utilitatis
 Ibidem lin. 32. Archangelo Alphonso
 Ibidem lin. 37. discipulus discipulos
 Alia si quæ supersunt, vel diligens corrige, vel benignus ignosce, nam
*Humanum est errare, mens quoque lubrica fallit
 Sunt fragiles calami, difficilesque Typi &c.
 Corrige sic ergo errores per opusoula Divum,
 Sancta tot illorum qui monumenta legis.*
 IN

A L I A

ERRATA SIC CORRIGE.

Ex epigram: Josephi M. Suaresii Indici eratorum in opusculis S. Nilii Abbatis Romæ Typis Barberinis an. 1673. ejus studio impressis ingenuè à se præfixo.

Pag. 2. lin. 4. 10. Oct.	19. Oct.
Ibidem lin. 41. Ducatus	Principatus
Pag. 4. lin. 38. an. 1717. tom. 5.	anno 1719. tom. 4.
Ibidem lin. 42. nobil	nobili
Pag. 5. lin. 48. 1551.	1547. nam Paulus II. obiit an. 1549
Pag. 6. lin. 35. exmpla	exempla
Pag. 9. lin. 45. creatus	publicatus, nam creatus fuerat anno 1726. die 9. Decēbris, & reservatus in pectore. Sic etiam supra pag. 3. lin. 4.
Pag. 10. lin. 11. 1705.	1505.
Pag. 11. lin. 12. Innocentio XII.	Innocentio XIII.
Ibidem in marg. die 8.	die 7.
Ibidem lin. 21. 1530. die 8. Octob.	1540. die 2. Julii
Pag. 12. lin. 44. sed paucula hæc tantum.	Ego paucula hæc tantum verba.
Pag. 14. in margine	Pag. 11.
Pag. 15. lin. 1. afferit	asseritur
Pag. 17. lin. 43. in Cenobii	in Cœnobio
Pag. 18. lin. 10. 1717.	1720.
Ibidem lin. 41. incomparabili	incomparabilis
Pag. 19. lin. 9. lingua	linguæ.
Ibidem lin. 28. reddiderint	reddiderunt
Pag. 20. lin. 2. à Clemente X.	à Clemente IX.
Pag. 21. lin. 4. declatiou	declamatio-num
Ibidem lin. 9. die 21.	die 25.

ERRATA SIC CORRIGE.

Ibidem lin. 32. 1717.	1721.
Pag. 22. lin. 47. an. 1670. à Clemente X.	an. 1668. à Clemente IX. ex quo corrigitur etiam Coletus, qui ab Alex. VII. cum dicit Episcopum creatum, qui an. 1667. obiit; quare delenda est etiam pag. seq. 23 nota marginalis secunda.
Pag. 23. lin. 32. in marg. Hunc	Nunc
Ibidem lin. 46. manus	manu
Pag. 24. lin. 27. fronte	fonte
Pag. 30. lin. 19. ubi	ibi
Ibidem lin. 31. nibili	nobili
Ibidem lin. 38. fuit	fuerit
Pag. 39. lin. 18. 1508.	1405.
Ibidem lin. 33. Constantiense	Basileense
Pag. 41. lin. 24. 2521.	1521.
Ibidem lin. 27. familia	familia
Ibidem lin. 33. 1717.	1720.
Ibidem col. 44. n. 4.	col. 311. n. 41.
Pag. 44. lin. 43. sollicitudē	sollicitudinem
Pag. 46. lin. 18. reperat	recepit
Ibidem lin. 45. 1576.	1578.
Pag. 52. lin. 10. 1520.	1510.

IN CATALOGO REFORMATORUM.

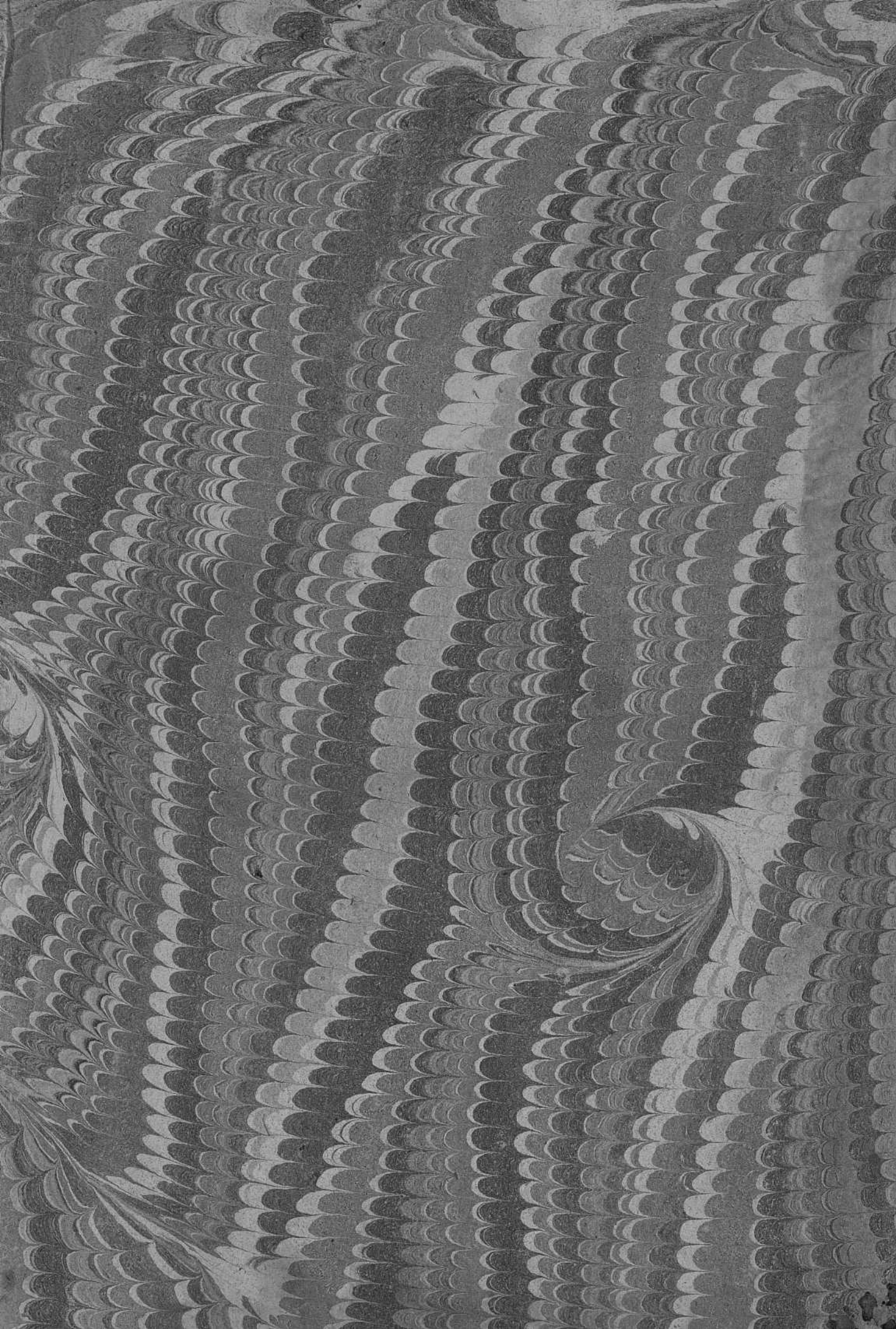
A L I A

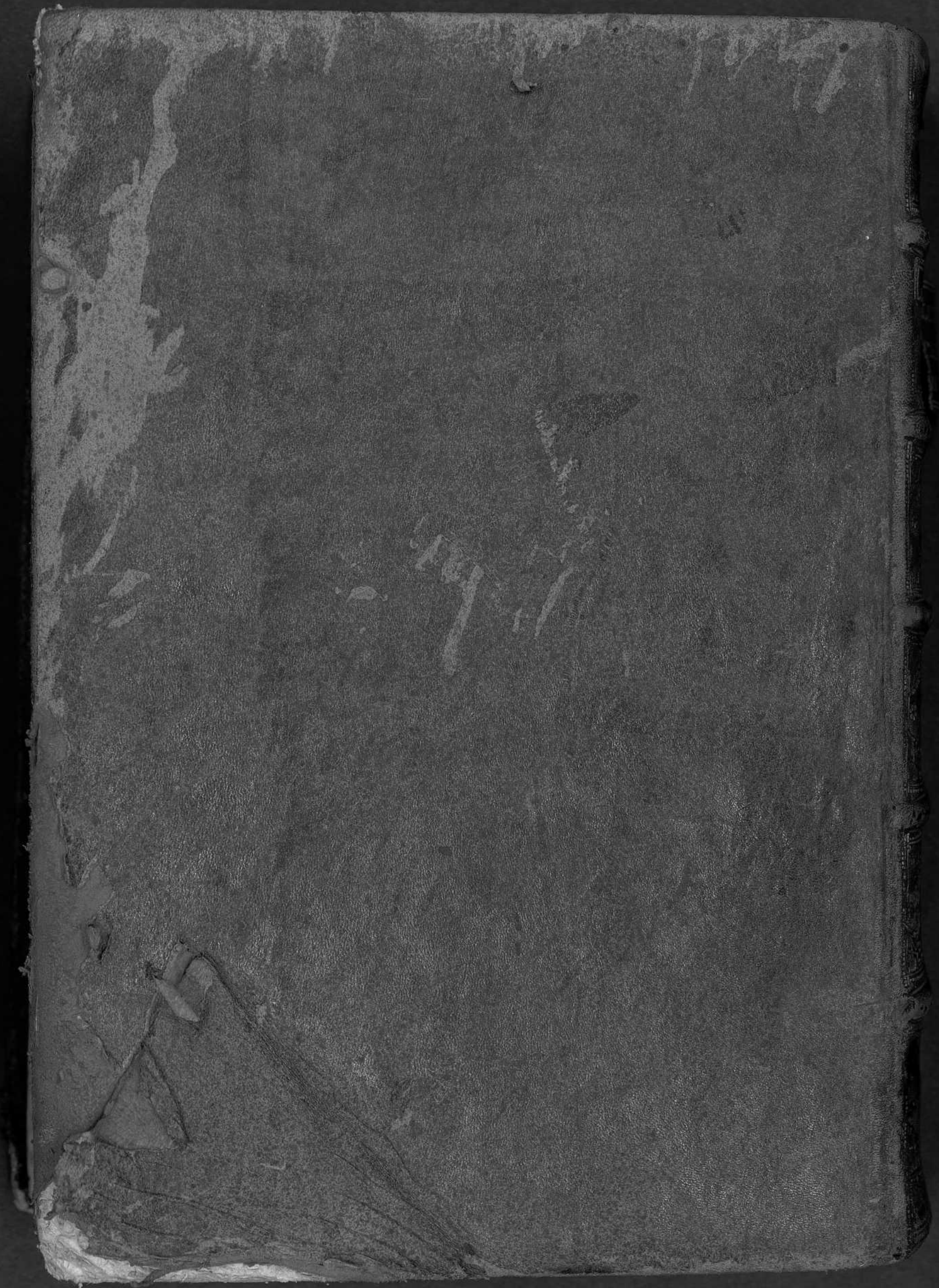
ERRATA SIC CORRIGE.

Pag. 10. lin. 16. 1439.	1489.
Ibidem lin. 42. Abbate	Abbatem
Pag. 20. lin. ult. Ludovicum XIII.	Henricum IV.
Pag. 21. lin. 10. 1610.	1608.
Ibidem lin. 44. 1686.	1586.

FINIS.

ARMELLIN
THE
NS.

